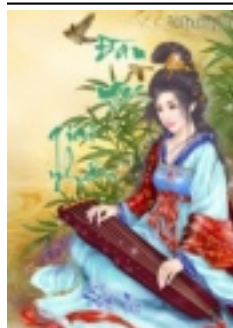

Đàn Ngọc Giai Nhân

Contents

Đàn Ngọc Giai Nhân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	38
9. Chương 9	44
10. Chương 10	49

Đàn Ngọc Giai Nhân

Giới thiệu

Có phải là hắn đã đắc tội với ông trời hồi kiếp trước không? Nếu không tại sao từ nhỏ đã dính phải t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ngoc-giai-nhan>

1. Chương 1

Mặt tường màu hồng, con đường dài và hẹp, cho dù chạy trốn thế nào đi nữa, cũng không thể chạy ra khỏi hành lang dài quanh co uốn lượn này.

Cả người ướt đầm, gần như chạy như điên để thoát khỏi đoạn đường này!

Liều mạng thở dốc, thân thể nhỏ nhắn mới sáu, bảy tuổi giật mình sợ hãi, hướng đi đâu? Lối ra ở đâu? Ở đâu mới có thể tìm ra lối thoát khỏi mê cung này?!

Giương mắt nhìn phía trước, xuất hiện một bức tường màu đỏ thẫm, khá là khác so với những bức tường khác, thân thể nhanh chóng phóng về phía bức tường.

Đang định rẽ vào một ngã khác, chợt, người bên cạnh kéo bàn tay nhỏ bé lại!

“A! Buông ra... buông ra...”

“Đừng sợ, là ta, sao vậy?”

Sắc mặt xanh mét, gương mặt nhỏ bé sững lại, tựa như không dám tin cuối cùng cũng gặp được người quen.

“Đi đâu vậy? Sao cả người ướt sũng thế này?”

Những câu hỏi liên tục ập đến, làm cho gương mặt cứng đờ không thể giấu hết nỗi hoảng sợ, thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía sau.

“Đã xảy ra chuyện gì? Ai đang đuổi theo người?”

Muốn mở miệng nhưng nỗi hoảng sợ quá độ cùng thể lực đã tiêu hao gần hết, thở gấp kinh ngạc đến mức không nói ra lời!

“Cổ sao lại...” Chỉ thấy gương mặt nhỏ bé trước mắt sợ hãi hết sức, trên cổ vẫn còn một dấu tay đỏ rất rõ ràng!

“Aaaaaaaa...”

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

Tiếng bước chân ngày càng đến gần, rất nhẹ, rất nhẹ, hơi thở này, tiếng bước chân này, nghe thấy, chính là nghe thấy, đối phương đang đuổi đến!

“Sơ... Sơ...” Đối với đôi mắt gần như không phân cao thấp cùng mình, đôi tay nhỏ nhắn kinh hoảng nắm lấy đối phương, gào thét lên cái tên khó nói hết!

Lúc này, một thiếu niên mười sáu. Mười bảy tuổi mặc hoa phục, trên người toàn là trang sức màu vàng kim hoàng gia, làm cho vải vóc, y phục trên người hẳn trở nên sang trọng hơn cả nữ tử, nhẹ nhàng phiêu dật hơn cả nữ tử, nhưng loại toát ra phong thái tuấn nhã mà chỉ thiếu niên mới có được, cả người đều là châu báu vàng bạc, có thể nhìn thấy được thân phận của người mang.

“Tam hoàng tử, âm thanh truyền đến từ bên kia.” Người đi theo nói.

“Nhìn những vết mờ này, hẳn là hướng chạy đi.”

“Bên kia là công viên Nghênh Phúc, hôm nay Thái tử chiêu đãi người nhà họ Tô ở đó!”

“Người của Tô gia? Tô gia – một trong tứ đại gia tộc?” Hình như năm ngoái, hoàng huynh vừa mới phong thứ nữ của Tô gia làm trắc phi.

“Nghe nói là con trai lớn của Tô gia vừa trở về từ Đông Vực, thái tử đặc biệt mở buổi tiệc tẩy trần, muốn nghe chuyện lạ từ chuyến du ngoạn.”

“Con trai lớn của Tô gia!” Lược hết những từ ngữ không liên quan đến. “Ta nhớ Tô gia có hai nữ nhi, bốn nam tử, đứa con trai cuối cùng chỉ mới sáu, bảy tuổi?”

“Đúng, nghe nói hôm nay cũng tới, có cần phải...”

Người đi sau vừa định mở miệng, lại thấy chủ nhân đưa tay ra hiệu, sau đó từ phía trước có ba người bước đến.

“Tô Đông Lăng, nghe nói người đi xa trở về, nói vậy chuyến đi này cũng tăng lên không ít kiến thức rồi.” Đối với người phía trước, thiếu niên đẹp đẽ sang trọng mở miệng chào hỏi trước.

“Sao dám so sánh với Tam hoàng tử trước mặt đây.” Con trai lớn của Tô gia – Tô Đông Lăng cười khoanh tay làm lễ.

Cao, Đoạn, Lục, Tô là tứ đại gia tộc, đều là võ lâm thế gia, thời chiến tranh hợp lực tương trợ triều đình, cho nên rất được coi trọng.

“Hai vị tiểu huynh đệ này, có lẽ cũng là niềm kiêu hãnh của Tô gia?” Huynh đệ của Tô gia, thiếu niên mặc hoa phục chỉ mới gặp được con trai lớn và con trai thứ ba.

“Đông Lăng xin được giới thiệu, đây là nhị đệ Tô Văn Tinh, đây là đệ đệ nhỏ tuổi nhất Tô Thiếu Sơ.”

Hai người thiếu niên, một mười hai, một mười sáu, hai người đều chừng chặc chặc tay trước vị hoàng tử trước mắt, không vì nhìn thấy người của hoàng tộc mà bối rối.

Anh em họ Tô đều có dung mạo tuấn nhã, mà Tô Thiếu Sơ nhỏ nhất, lại sở hữu đôi môi hồng, gương mặt thanh tú, trán cao, đôi mắt đen nhánh, dù còn nhỏ tuổi nhưng đã nhìn ra được phong thái xuất chúng.

Vẻ đẹp, thiếu niên cao quý lập tức biết được, dung mạo và cả thân hình này, chính là đứa trẻ mà vừa rồi thuộc hạ của hắn để chuồn mất, thì ra đứa bé vừa búng bình trừng mắt với hắn, làm cho người ta trong nháy mắt vẫn nhận sai chính là người của Tô gia, bây giờ thoát thân rồi, có thể phiền toái một chút.

Chẳng qua là, dường như có chỗ nào đó không đúng lắm, cũng là một ánh nhìn ngheh về hướng hắn, nhưng lại có chút gì đó không giống với ban nãy; rõ ràng cũng là dung mạo này, thân hình này, quần áo cũng không hề thay đổi, nhưng vẫn có gì đó không giống!

“Tam hoàng tử, chúng ta đang muốn ra mắt Thánh thượng, có muốn đi cùng không?”

“Không cần, bốn hoàng tử đang có chuyện quan trọng.”

“Vậy ba huynh đệ chúng ta đi trước một bước.” Tô Đông Lăng nói xong, dẫn hai người em đi xa.

Khi tiểu thiếu niên đi ngang qua hắn, cái va chạm thật ngắn ngủi, hai đôi mắt có một giây phút ngắn ngủi chạm vào nhau, đôi đồng tử của thiếu niên sang trọng bỗng trở nên sắc bén, bởi vì cả người tiểu thiếu niên đang rất khô ráo!

Thân thể nhỏ nhắn né được một kiếp, nhưng vì hoảng sợ quá mức và nước lạnh mùa đông, chẳng những bị bệnh mà còn rơi vào trạng thái nguy hiểm!

Chỉ nghe được tiếng khóc thút thít của một cô gái, sự chăm sóc ấm áp của mẫu thân và hai vị tỷ tỷ, không ngừng an ủi dỗ dành thân thể bé nhỏ, tiếng người nhà không ngừng qua lại, đã xảy ra chuyện gì, cái đầu nhỏ đang hôn mê cũng không biết, chỉ biết rằng mình đang nằm trong nỗi ám ảnh của cả nhà!

“Không thể ở lại Trung Nguyên, dù không biết vì sao Tam hoàng tử lại hạ thủ với cả con nít nhưng theo tình huống của Sơ Nhi, không nên ở lại để đồ này, đưa Sơ Nhi đến Nam Nguyên đi, đó là nơi thảo dược y lý thịnh hành, hơn nữa có trưởng công chúa ở đó, bệnh trạng của Sơ Nhi chẳng những có thể được cải thiện mà cũng có thể tạm thời rời khỏi đầu mũi nhọn nguy hiểm này!” Lão tông chủ của Tô gia rốt cuộc cũng quyết định.

Cho nên, một năm sau, dưới sự bảo vệ của cha mẹ, bốn người con của Tô gia được đưa đến Nam Nguyên, từ đó, lão Tứ của Tô gia thường xuyên đi tới đi lui giữa Trung Nguyên và Nam Nguyên.

Đêm ở thảo nguyên đặc biệt trong trẻo mát mẻ, khi tiếng tiêu u đêm truyền đến, màn đêm như hút lấy âm tiêu đi.

Tiếng tiêu tựa như vũ khúc của gió đêm, một luồng rồi lại một luồng, sâu kín chạy dài, làm cho tiếng tiêu nhẹ hẫng đi, nghe như một tiếng than nhẹ trong đêm...

Lên tiếng hỏi, gió từ đâu đến, tại sao khi nào cũng buồn? Đêm dài vô tận, mộng đẹp bao nhiêu? Làn gió bay khó phá vỡ hồng trần, không có khó khăn nào như ngọn núi vạn dặm, cuối cùng tâm hồn đều tiêu tụy, khó khăn nối tiếp, mộng, khó khăn nơi đâu...

Nghe thấy hơi thở đến gần, thiếu nữ quay đầu nhìn hắn, đặt cây tiêu dài xuống hỏi:

“Nửa tháng trước ngươi đã nghe rồi, ngươi có thích không?”

Thiếu niên mặc áo trắng nghe nàng hỏi vậy, thật sự rất muốn nói cho nàng biết, người nửa tháng trước đến không phải là hắn, nhưng nhìn gương mặt xinh đẹp dưới bóng đêm của nàng, lại nói không nên lời, nhưng hắn rất thích nhìn điệu bộ nàng nhẹ nhàng thổi khúc, thật đẹp quá, vì vậy hắn gật đầu.

Nụ cười trên gò má xinh đẹp càng thêm chói lọi, làm cho thiếu niên trước mắt nhìn càng thêm chăm chú.

“Khúc nhạc này thật quá u sầu.” Đôi môi trơn mượt, đây là cảm giác đầu tiên mà hắn cảm nhận được.

“Lần trước ngươi cũng nói vậy, chỉ là lần trước, ngươi nói là tự tìm đau khổ.”

Người đến chỉ nhếch cười một tiếng, không đáp lại nữa.

“Nếu như có thể hợp với tiếng đàn của ngươi thì tốt rồi.”

“Tiếng đàn của ta vĩnh viễn cũng không theo kịp linh tính trong tiếng tiêu của ngươi.”

Đàn của hắn bất quá cũng chỉ là thú vui giải buồn khi còn nhỏ, nhưng tiếng tiêu của nàng là dùng để cứu người, ở Nam Nguyên, nàng có thể dùng tiếng tiêu này để đi vào khí huyết của con người, những huyết khí không tốt tích tụ lại trong cơ thể có thể được tiếng tiêu dùng để bình định lại, nhưng nàng lại không thể cứu được bản thân mình, trời sinh tâm bệnh làm cho sinh mạng này thật mong manh, lúc nào cũng có thể ra đi.

“Tiếng đàn của ngươi rất hay, tràn đầy sức sống, cũng làm cho tâm hồn của con người vui vẻ.”

“Thật không? Có thể mang đến vui vẻ cho ngươi không?”

“Hoàng hôn đang xuống, khó gặp bình minh lên, tính mạng của ta cũng như vậy!” Cô gái xinh đẹp nhìn lên ánh trăng, cảm khái. “Phải dùng thuốc và kim châm để duy trì thân thể này, làm sao còn có tư cách đón nhận niềm vui từ ngươi?”

“Đừng nói vậy!” Hắn không khỏi giận dữ nói.

“Ngươi tức giận? Ít khi thấy ngươi tức giận với nữ nhi nhà.” Cô gái cười, ngay sau đó, nhìn thấy một bóng dáng chạy từ trên thảo nguyên đến. “Muội muội đến rồi, nó thích nhất là ở bên cạnh ngươi, chỉ cần có ngươi thì không bao giờ thấy những người xung quanh.”

Đây cũng chính là chỗ làm hắn vừa cười khổ, vừa buồn rầu nha!

Đối mặt với thiếu nữ đang chạy như bay đến, tinh thần đầy phấn chấn đang vui vẻ vung tay, nàng biết người nàng đang đối mặt chính là “hắn” sao?

Chương 1

Vạn vật đều an tĩnh, ánh trăng nhô lên cao, bắt đầu một đêm mùa đông, lạnh thấu tận xương, những hạt tuyết mịn không ngừng rơi xuống đất.

Bên trong đế đô, nơi đô thành phồn hoa đó vẫn xinh đẹp chói lọi, dù cho đang về đêm vẫn không mất đi những ánh đèn sáng trưng, bên trong thành là nhóm Ngự lâm quân đang qua lại dò xét, nghiêm trang bảo vệ an nguy cho Hoàng Thành.

Hoàng Thành cách đó không xa, là một dinh thự vô cùng lộng lẫy, đỉnh ngói bằng ngọc bích được vây đầy bởi bông tuyết, tương xứng với ánh trăng tinh thuần bên trên, tạo ra bóng đêm bên cạnh thâm u và trầm tĩnh.

Trong dinh thự lớn đó, có một tiếng đàn nhàn nhạt vang lên như đang gọi thần về, làm cho người ta khó phân biệt được, chỉ biết hơn mười ngày nay, tiếng đàn đó vẫn đều đều vang lên như một thói quen.

Sương tuyết bên ngoài bao trùm lấy cảnh cây, nơi sâu trong một khu vườn, nhưng nhờ dòng suối bên dưới có nhiều hơi nóng, mưa sương mù lất phất tràn ngập, bông tuyết bay xuống dòng suối giữa trời, trong nháy mắt bị hơi nóng làm cho tan ra.

Dòng suối nóng nằm bên dưới vách đá, bình thường đều thuận theo vách đá này mà chảy xuống, lúc này bởi vì mùa đông lạnh lẽo mà kết sương lại nơi vách đá, dòng suối nóng vừa tiếp cận vệt sương trắng trên vách, lập tức bị tan ra.

Quanh dòng suối là những cây bạch đàn để mở đường, dưới chân là những viên đá ngọc tinh xảo, bước mười bước lên, đưa mắt chứng kiến là ban công màu trắng được dựng bởi ngọc bích; ở một thẳm cỏ xanh dưới sườn núi khác, liền dùng gió cây làm cảnh, không khí ẩm áp mù mịt bay khắp nơi, làm nổi bật lên “Ban công Tuyết Ngọc”, tựa như tiên cảnh giữa mây.

Lần này, dòng nước rơi xuống trước công viên, kéo dài hàng ngàn trượng theo vách đá mà xuống, nước ở dòng suối trong khe núi tựa như mây khói rơi vãi, hòa với dòng nước tinh thuần bên dưới, cho dù là xuân hạ thu đông, nơi nào cũng có thể trở thành công viên mát mẻ, đông ấm hè mát, bốn mùa đều có cảnh đẹp để xem.

Hôm nay, giai điệu thanh nhã ấy, vẫn vang lên du dương dưới ánh trăng ở ban công màu tuyết, âm nhạc vừa thanh vừa u, vừa tựa như tiếng ngâm nhàn nhạt mỏng manh, cho đến khi bóng tuyết lần nữa bay xuống mặt suối, tiếng gió đêm như tiếng sóng vỗ vào bờ, tiếng cầm lưu chuyển cao vút.

“Lạnh lẽo trên thất huyền, yên lặng nghe tiếng gió đêm lạnh lẽo ngân cao. Nhạc cổ có một lòng kiêu hãnh cao, vậy nên người thời nay thường không chạm được vào nó.” Tiếng ngâm vui vẻ bừng sáng vang lên, tung bay theo tiếng đàn.

Trước bàn đá trắng tựa tuyết, trong làn khói nhẹ lượn lờ, một thân hình trần xuất, thanh nhã phiêu dật, đầu rũ xuống, bóng đen phủ lấy tranh cầm, mười ngón tay nhẹ gảy lên trên dây đàn.

“Bất kỳ lời nói nào từ người phát ra, luôn khác với những phong tình khác.”

Mấy bước ngoài, trên chiếc ghế tơ lụa màu tím, chuỗi kim châu đầy màu sắc được chia làm hai bên, làn lụa mỏng manh màu sương tím được đính bên cạnh giường, hiện lên từng lọn sóng to màu vàng.

Nam tử nằm ngang trên giường, ngón tay dài khê đung đưa, đột nhiên chuyên tâm lắng nghe, dù đã cỡi đi hoa phục chói lọi và đỉnh quan đại biểu cho thân phận hoàng gia, nhưng trên gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết này vẫn còn đọng lại một chút vui vẻ, đôi con người nhìn như thoải mái phóng khoáng nhưng chỉ có hần và người đang đánh đàn biết, trong đôi con người không đá đó chỉ có âm trầm, chỉ có lãnh khốc.

“Người tri âm, là người có thú; hiểu người đánh đàn, hiểu luật chơi, Thiếu Sơ bất quá cũng chỉ là mượn chiếc đàn cổ này để bày tỏ thú vui phong nhã mà thôi.” Người ngồi trước bàn tuyết bình tĩnh cười một tiếng, gảy lên khúc đàn hoa cuối cùng.

“Ý người tức là chiếc đàn cổ này đã gặp được người tri âm là người sao?”

Tam hoàng tử Chu Dục hí hóp đôi mắt rét lạnh lại, làai cũng không thể thay thế được thái độ kiêu ngạo đó, mái tóc đen rối bời, đen nhánh không thua gì thiếu nữ, khuyên tai làm từ đá thạch được xuyên vào tai, mái tóc đen buông xuống vai, màu đỏ của ngọc thạch ánh lên sắc hồng giữa màu đen của tóc, dù thân là nam tử nhưng các loại đá quý, ngọc quý đặt lên người hần đều cực kì thích hợp, lại thêm phong thái quý tộc trời sinh, làm cho hần trở nên cực kỳ tôn quý, cực kỳ hoa lệ.

“Có thể có được cây đàn cổ “Minh Lan” này, Tam hoàng tử mới là người tri âm gặp đàn cổ.”

“Nếu vậy, người tri âm trong tâm của Thiếu Sơ là ai?” Đối với “công tử” tuấn dật trước mắt, Chu Dục chỉ giương hai mày lên, đột nhiên hỏi.

“Chỉ là một chuyện nhỏ, làm sao có thể làm Tam hoàng tử nhọc lòng quan tâm.” Lòng mày nhếch lên cười nhạt, Tô Thiếu Sơ đáp lại.

“Bốn hoàng tử là người tri âm của “Minh Lan”, nếu ta giao đàn cổ này cho người hiểu đàn như người, vậy có thể trở thành người tri âm của Thiếu Sơ không?”

“Thiếu Sơ có lòng kết giao với toàn bộ người tri âm trong thiên hạ, nếu Tam hoàng tử muốn, vậy kết làm tri âm với người chính là vinh dự của Thiếu Sơ.”

Người tri âm khắp thiên hạ! ChỈ xem Chu Dục hần như mọi người khác!

Câu trả lời này làm cho khoe môi Chu Dục giật giật, con ngươi trầm xuống.

“Nói vậy thì chẳng khác nào từ chối ta, Tô tứ thiếu thông minh hơn người, đừng quên tình cảnh lúc này của người.” Chu Dục ngồi dậy, theo bản năng đặt tay lên đầu gối phải, nhìn thẳng vào con người không chút sợ hãi trước mặt, đôi đồng tử chợt trở nên lạnh lẽo.

“Tam hoàng tử lànó nửa tháng trước Thiếu Sơ bắt cần bị thương, xui xẻo bước vào Tam hoàng phủ, được Tam hoàng tử “vươn tay cứu giúp”, “dàn xếp” ở Mật Viên “không người biết” này? Ừm, tình cảnh này dĩ nhiên là Thiếu Sơ không thể nào quên được.” Tô Thiếu Sơ chỉ mỉm cười, nói nhẹ như không.

Bị thương chưa lành, lại phải vùi thân ở cái nơi vô nghĩa này, chẳng những bị ngăn cách với bên ngoài, chỉ sợ, ngay cả người trong Tam hoàng phủ cũng không biết sau núi Tam hoàng phủ này lại có một Mật Viên kín đáo đến vậy.

“Thế nào? Ban công Tuyết Ngọc này là một bức tranh rất đẹp mà, nơi đây có thể xem được giao hội giữa trời và nước, khí nóng khi giao hội hóa thành suối nóng, dòng suối nóng đón thêm linh khí của trời và trăng, hai bên giao hòa, cho nên tạo nên một dòng suối có thể chữa thương. Có thể xây dựng Tam hoàng phủ ở nơi này, mỗi ngày nhìn thấy trời đất, nước non giao nhau, thậm chí tạo nên Mật Viên, bốn phía đều là vách núi, lối đi duy nhất đến mật thất này, chỉ có phòng ngủ của bốn hoàng tử.”

Chu Dục không quên “tốt bụng” cường điệu thêm. “Ở đây, ngày thường trừ bốn hoàng tử ra, còn có Vô Ưu, Vô Sầu đến dọn dẹp, ngoài hai nha đầu này ra, ai cũng không được đến nơi này, không biết Thiếu Sơ yêu đệ có thích không?”

“Vinh dự đặc biệt này, Thiếu Sơ làm sao dám nhận.”

“Thiếu Sơ yêu đệ khiêm tốn quá, chỉ có “vinh dự đặc biệt” này mới có thể trao cho Thiếu Sơ yêu đệ.”

“Tam hoàng tử ưu ái Thiếu Sơ như thế, thật làm cho Thiếu Sơ sợ hãi, không hiểu được ý nghĩa đằng sau đó tốt cùng là vì sao?”

Đối diện với ánh mắt kia luôn là đôi mắt đầy nụ cười, Tô Thiếu Sơ cũng nở nụ cười gương, đôi mắt sáng nhưng sâu tận bên trong lại trầm xuống, bởi vì đối phương trong mắt hắn, đang tỏ vẻ dữ tợn, âm trầm thâm độc.

“Ý nghĩa?” Về mặt khó dò kéo dài âm điệu. “Người ngoài không biết được bí mật về giới tính của Tô tứ thiếu, nhưng bốn hoàng tử lại rõ như lòng bàn tay.”

“Chỉ là một chuyện nhỏ bé, cứ coi như là bí mật riêng tư của Thiếu Sơ, không đáng để trở thành trở ngại của Tam hoàng tử.”

“Tội khi quân, tru di cửu tộc, bốn hoàng tử đã biết chuyện, làm sao có thể nhắm mắt làm ngơ?”

“Nếu Tam hoàng tử tôn quý vô song có chỉ giáo với chuyện này thì kính xin nói thẳng, Thiếu Sơ nên làm thế nào mới đúng?”

“Thiếu Sơ yêu đệ phòng bị khắp nơi, dường như không cần tấm lòng chân thành của bốn hoàng tử để cứu người.”

“Bao nhiêu vàng bạc, cũng khó mua một tắc thật lòng.” Nụ cười gương chưa từng rời khỏi môi, nhưng đôi mắt sáng không che giấu một sự... châm biếm lạnh lùng. “Aiz! Chỉ đành trách đôi mắt của Thiếu Sơ quá thiện cận, không thể thấy được lòng thành của Tam hoàng tử.”

Chu Dục không tức giận, chỉ nhướn mày đầy hứng thú, lại dựa lưng vào giường, đôi đồng tử sắc bén không hề thay đổi.

2. Chương 2

“Nói chuyện cùng Thiếu Sơ yêu đệ, vĩnh viễn cũng không thấy buồn!” Âm sắc êm tai chuyển sang lười biếng, ánh mắt sắc sảo như tách đối phương ra làm hai, như nhắc nhở nói: “Người thông minh ở trong hoàn cảnh xấu, nên biết làm thế nào để khỏi chuốc lấy khổ.”

“Nhưng Thiếu Sơ to gan nghĩ, ta chưa chắc là đang trong hoàn cảnh xấu.” Về mặt hấn, vĩnh viễn cũng là bình tĩnh, là thông dong như thế.

“Tự tin lắm, đối với Tô gia Tứ thiếu Tô Thiếu Sơ, bốn hoàng tử rất ấn tượng: gặp chuyện quả cảm quyết đoán, trong tình cảnh tồi tệ nhất vẫn có thể đưa ra phán đoán thông minh nhất; trước mũi đao bén nhọn vẫn có thể quyền rũ thuyết phục người khác.” Chu Dục nheo đôi con ngươi lại. “Thiếu Sơ yêu đệ, đến tột cùng thì, ngươi cho rằng ngươi đang ở trong trạng thái nào?”

Tô Thiếu Sơ cũng kéo khóe môi lên. “Dưới bầu trời đêm, bên cạnh có Tam hoàng tử, chỉ vậy thôi.”

“Ngươi cho là mình có lập trường cân sức ngang tài!” Cách nói này, làm Chu Dục cất tiếng cười to. “Ta nghĩ Thiếu Sơ yêu không còn trong tình cảnh “tự chủ” này nữa!”

Hắn đứng dậy đi tới trước bàn đá tuyết, nghiêng người về phía trước, chớp mũi tương đối, đồng tử khóa chặt đối phương, khuyên tai màu vàng hồng trên tai kia, theo động tác của chủ nhân mà phe phẩy qua lại.

“Thân thể bị thương, bị nguy hiểm này rốt cuộc lấy tự tin từ đâu ra, làm cho yêu đệ nhận định rằng mình đang nắm giữ một bên khác?” Chu Dục ngẩng đầu, thần thái nhìn gần toát lên vẻ tinh khôn. “Bốn hoàng tử rất có hứng thú để nghe xem, Tô Thiếu Sơ giờ phút này, mũi đao sắc bén đến mấy để có thể thuyết phục ta.”

“Aiz! Như vậy thì quá đề cao khả năng của Thiếu Sơ, dưới tình huống này, giữ được cái mạng hèn này đã là may mắn, hơn nữa Tam hoàng tử không phải người thường, Thiếu Sơ làm sao có thể thuyết phục được người.” Tô Thiếu Sơ đáp lại bằng cái nhún vai bất đắc dĩ.

“Cùng lắm là giãy dụa một chút, dùng chút miệng lưỡi, xem xem có thể ăn thua được chút nào không.”

“Hay cho câu ‘ăn thua được chút nào’ này!” Lấy tay vuốt cằm, đôi con ngươi của Chu Dục tỏa ra một ánh sáng kì lạ. “Bốn hoàng tử sẵn sàng rửa tai lắng nghe yêu đệ mở miệng, để xem miệng lưỡi của yêu đệ lợi hại như thế nào.”

Phủ lấy đôi môi mỏng ưu nhã kia, không nhìn Tô Thiếu Sơ nheo mắt lại, hành động của hắn càng tăng thêm sự mờ ám.

“Chỉ là cẩn thận thôi! Không nhận được công dụng của miệng lưỡi, bốn hoàng tử đành... ăn nó.” Tiếng cười đầy sự uy hiếp, cú sát vào khóe môi của Tô Thiếu Sơ, dường như mâu thuẫn rồi lại do dự không biết có nên đặt lên không, cuối cùng chỉ phả ra một hơi thở ấm áp, nhưng đầy tính trêu chọc.

“Hơn nữa, đôi môi của Tô Thiếu Sơ làm cho bốn hoàng tử ngày đêm mong nhớ đã lâu, trước kia nhìn bức họa mà yêu đệ đưa đến, cũng so ra kém với cảm giác yêu đệ “chân thật” hơn!” Hơn nữa, “chân thật” này rốt cuộc cũng rơi vào tay hắn.

“Tam hoàng tử nhiệt tình đối đãi, đúng là làm cho Thiếu Sơ... run rẩy không thôi!” Nửa thật nửa đùa, Tô Thiếu Sơ nói.

“Là quá mong đợi mà run rẩy sao?” Chu Dục tham lam nhìn gương mặt đặc biệt xuất chúng. “Ta nói rồi, nếu Tô Thiếu Sơ ngươi đồng ý thuộc về bốn hoàng tử, như vậy bất kỳ điều kiện gì cũng có thể nói.” Có một người đặc biệt như vậy ở bên cạnh, hẳn là một chuyện vui thú trong nhân sinh.

“Thiếu Sơ không có hứng thú cùng chuyện này.”

“Đến bây giờ vẫn nói những lời này với bốn hoàng tử, lúc trước ta cũng đã nói, sự chân thật của ngươi, trong lòng ta biết rất rõ, hơn nữa thân thể lúc ngươi bị thương nặng hôn mê, bốn hoàng tử không hề thấy xa lạ chút nào.” Đến nay vẫn nói với hắn như vậy, thật nực cười.

Tô Thiếu Sơ chỉ đành than thở đau xót. “Nếu tiện nghi, đầu hũ đều bị Tam hoàng tử người chiếm hết, vậy thì nên chừa lại cho Thiếu Sơ chút mặt mũi, tội gì người phải gây sự.”

“Bốn hoàng tử bức ngươi quyết định cũng là vì thái độ của ngươi, hơn nữa, đã là người bốn hoàng tử muốn, cho dù là giới tính hay chủng tộc gì, cũng không thành vấn đề.”

“Ồ! Sự độ lượng của Tam hoàng tử làm cho Thiếu Sơ cảm thấy ấn tượng vô cùng, may mà Tam hoàng tử không quan tâm đến những gì đã xảy ra lúc trước, may thật, may thật nha!” Aiz, nếu không đến nhân thú cái gì, aiz... thật là người ta sợ hãi!

“Còn có thể mua vui trong nỗi khổ, nói vậy, yêu đệ hẳn là rất tự tin với chút miệng lưỡi nhỏ nhỏ của mình!”

“Thiếu Sơ làm sao dám diễn xiếc trước mặt Tam hoàng tử chứ, Thiếu Sơ chỉ muốn nói đến một chuyện cũ lúc trước, phải nói là một quá khứ chân thật!”

Chuyện cũ? Quá khứ “chân thật”? Đang diễn trò gì đây?

“Có một viên ngọc bích rất cô đơn, ánh sáng màu hồng này đến từ một viên hồng ngọc quý hiếm, và viên hồng ngọc đó lại đến từ một người đàn bà đáng thương.”

Thấy Chu Dục nhíu mày, Tô Thiếu Sơ thuận thế đẩy đôi tay bên dưới ra, rất tự nhiên kéo nó ra khỏi thân thể của mình.

“Nữ nhân này, vì một người đàn ông mà phá vỡ hết cấm kỵ, thoát khỏi gông xiềng của luân thường đạo lý, nàng vì tình yêu mà hy sinh tất cả, nàng trao đi tình yêu chân thành của mình, nhưng cuối cùng lại bị chính người đàn ông mà mình yêu thương giết chết.”

Nghe thấy lời ấy, nụ cười của Chu Dục lộ ra vẻ thâm trầm khác thường. “Thế nào? Muốn nói cho bốn hoàng tử nghe chuyện của một nữ nhân si tình oán hận sao?”

“Đúng là một người đàn bà si tình!” Nhìn thẳng vào đôi mắt sáng, đáp lại bằng cái nhìn đầy ranh ma. “Một cô gái tuyệt đại tào nhã, từng có vô hạn dũng khí, kết quả cuối cùng linh hồn lại vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.”

“Nghe Thiếu Sơ yêu đệ nói vậy, hình như là đã tận mắt nhìn thấy.” Miêu tả lại có thể có tình cảm như thế.

Một nụ cười tính toán khôn lường, đôi môi tách ra một chút.

“Tam hoàng tử để ý đến câu chuyện cũ này?”

“Không bằng nói bốn hoàng tử càng để ý đến động cơ khi Thiếu Sơ yêu đệ kể câu chuyện cũ này thì hơn.”

“Chẳng lẽ Tam hoàng tử không muốn biết kết cục của câu chuyện? Hay là... sớm đã biết?”

“Yêu đệ vừa rồi đã nói, hồn phách đều đã vỡ vụn, nếu như thế thì tại sao phải biết nữa?”

“Nhưng để kính trọng cô gái si tình ấy, Tam hoàng tử ngại gì không nghe tiếp chứ?!” Tô Thiếu Sơ vẫn còn chìm trong nỗi nhớ, thong dong nói:

“Nói đến cũng đáng buồn, cô gái bị người mình yêu đuổi giết đến chết, trước khi chết, vẫn còn mỉm cười trước mặt nam nhân đó, lạnh lẽo cười nói, tạm biệt, hẹn gặp lại.”

Tô Thiếu Sơ càng khó quên gương mặt xinh đẹp của người phụ nữ ấy, không để tâm đến sự ác độc của người yêu, chỉ cảm thấy thỏa mãn khi được gặp lại đối phương, nhưng đối phương đáp lại chỉ là một nụ cười lạnh lẽo, một chưởng đánh vào tâm mạch của nàng, nàng cũng không oán không hối, mỉm cười rồi biến mất.

“Thiếp thân... Rốt cuộc cũng có thể vĩnh viễn sống trong mộng của người... Hoàng tử...” Đôi môi mở ra, máu tươi không ngừng chảy ra, nhưng chỉ muốn gọi cái tên vẫn lớn vồn trong lòng, sau đó không nói gì nữa, phong nhã cả đời, cuối cùng lại hương tiêu ngọc vãn trong một vũng máu.

Nhớ lại chuyện lúc trước, lại nhìn thấy con người bén nhọn như mũi dao của Chu Dục, nhin không được, Tô Thiếu Sơ nhắm mắt lại, làm cho tiếng đàn bên dưới trở nên dồn dập hơn.

“Câu chuyện cũ của yêu đệ đúng là cảm động, nhưng có liên quan gì đến tình cảnh hiện giờ của người?”

“Thiếu Sơ to gan nhận định, nghĩ rằng Tam hoàng tử có hứng thú đối với viên hồng ngọc kia.”

“Viên hồng ngọc đó nằm trong tay người?” Sắc mặt Chu Dục đột biến.

“Tam hoàng tử vừa nói, câu chuyện cũ này là Thiếu Sơ tận mắt nhìn thấy.”

Gương mặt gần trong gang tấc, mắt mũi giao nhau, không khí quỷ dị ngấm xuất hiện.

“Yêu đệ đối với chuyện tận mắt nhìn thấy hiểu rõ đến mức nào?”

“Ồ trên là bầu trời, như vậy là đủ.”

“Giỏi cho lập trường cân sức ngang tài, nhưng đối với bổn hoàng tử mà nói, không có bất kỳ chuyện gì có thể nắm giữ ta.” Hắc cười lạnh, chêm vào một câu. “Hơn nữa là vì một thứ đang chôn sâu dưới đất.”

Gương mặt nhàn nhã ban nãy chợt thay đổi, Chu Dục dùng tay bóp chặt cổ Tô Thiệu Sơ, bàn tay dần dần thít chặt lại.

“Nếu muốn giải quyết hoàn toàn, cách tốt nhất là giết chết người biết được bí mật đó.”

“Tam hoàng tử... Nếu đã thấy mình thua, diệt khẩu là cách tốt nhất thì Tô Thiệu Sơ cũng... không dám ngăn cản!” Yết hầu bị chế trụ nhưng Tô Thiệu Sơ vẫn là thần nhiên không thay đổi.

Biết rõ vị hoàng tử này vĩnh viễn luôn đứng ở vị trí cao nhất, nếu muốn điều chỉnh hắc đúng chừng mực thì chính là làm chuyện mà hắc không thể đoán được, mang đến giới hạn thắng thua, đó là cách mà hiện giờ Tô Thiệu Sơ đang áp dụng để trì hoãn.

Nghe vậy, bàn tay từ từ trở nên nhẹ nhàng, sự lạnh lẽo toát ra từ những câu chữ làm cho người ta rét run. “Cho tới bây giờ, không có ai có thể dạy cho bổn hoàng tử biết thế nào là thiện ác, Thiệu Sơ yêu đệ cũng nên cẩn thận, đừng tự tin như thế nữa, nếu không một ngày nào đó mất thăng bằng, thì kết quả chính là sống, không, bằng, chết!”

“Thiệu Sơ... lãnh giáo.” Điều hòa hơi thở lại, Tô Thiệu Sơ ngênh mắt nhìn, thêm vào đó một chút lạnh lùng.

“Hong ngọc từ đâu người có?”

Đối với đôi đồng tử bức người như thế, Tô Thiệu Sơ vẫn cười, bình tĩnh nói: “Là di vật của cố nhân.”

“Giỏi cho di vật của cố nhân, có thể mang hong ngọc của “cố nhân” ra đây không? Bổn hoàng tử nhất định sẽ trả lại cho Tô Thiệu Sơ.”

“Đợi đến khi vết thương của Thiệu Sơ tốt hơn rồi rời khỏi, Thiệu Sơ nhất định giao trả hong ngọc cho hoàng tử.”

“Rời khỏi!” Đối với hai chữ này, Chu Dục chợt cười to lên. “Chỉ sợ vết thương của yêu đệ quá nặng, muốn khỏi cũng là việc khó!”

Đối với câu nói này, Tô Thiệu Sơ nhú mày, lập tức cảm thấy được một bàn tay to đang ấn lên vai phải của mình, cảm giác khí huyết sôi trào cũng dâng lên theo đó!

“Tô công tử, Tô công tử, Vô Ưu, Vô Sầu mang thuốc đến cho người!”

Hai âm sắc khác nhau vang lên thánh thót, hai người một lam một hồng đi vào.

“Tô công tử?!” Thấy Tô Thiệu Sơ ngã vào tay Chu Dục, các nàng kinh hãi chạy lên.

Gương mặt bị Tô Thiệu Sơ ôm vào lòng hơi có vẻ cứng nhắc, khóe môi chảy đầy máu.

“Tô công tử, người không sao chứ?”

“Sao vết thương đã chăm sóc lâu như vậy vẫn còn chảy máu chứ?!”

Tì nữ theo hầu của Tam hoàng tử, Vô Ưu, Vô Sầu, từ trước đến giờ yêu mến Tô gia Thiệu công tử này, từ khi Tô Thiệu Sơ bị thương tới nay, hai tiểu nha đầu này đều giành nhau mà chăm sóc hắc.

“Không có gì, chỉ là mất nửa cái mạng mà thôi.” Nhấn nháy khí huyết đang sôi trào trong cơ thể, Tô Thiệu Sơ dõ dãnh cười cười. “Ngoan, mau đưa thuốc đến cho ta... a...”

Đôi tỷ muội sinh đôi này từ trước đến giờ luôn thích cười nói làm nũng, bây giờ nhìn thấy điệu bộ ưu sầu của các nàng thật không quen, nhưng vừa mở miệng thì lập tức thổ ra máu.

“Mất nửa cái mạng! Đau lắm không?”

“Hoàng chủ tử, ngài nghĩ cách giúp Tô công tử đi!”

Hai nha đầu vừa sờ sờ trán của hân, vừa lo lắng chờ lệnh từ Chu Dục.

“Đúng vậy... Ha ha.” Dù có nội thương trong người, lau đi vết máu nơi khóe môi, Tô Thiếu Sơ nhướn mày, chế giễu nói với chủ nhân của cánh tay: “Ta nói... Hoàng chủ tử à, người... nghĩ cách đi, nội thương của Thiếu Sơ thật kỳ lạ, cho dù có bao nhiêu... Tiên đan diệu dược cũng không có khởi sắc, đúng là một vết thương thần kỳ, đã gần giống, gần thành, gần bằng Thiếu Sơ... Nhân sinh nhất tuyệt.”

“Aiz! Nhìn thấy yêu đệ bị hành hạ đau đớn thế này, mà vẫn có thể nói đùa được, có nên ca ngợi đệ không?” Gương mặt tuấn mỹ phủ xuống, phủ lên gương mặt cứng nhắc, quả nhiên vẫn là giọng nói đau lòng chua xót. “Chắc chắn, bốn hoàng tử thật sự thấy thương tiếc cho cái mạng nhỏ này nha!”

“Nếu thương tiếc, vậy mong Tam hoàng tử người ‘mạnh tay’ hơn một chút, chi bằng xuống tay thêm một lần nữa đi, Thiếu Sơ sợ ba hôn ở thái hựu, bảy phách bay đến u minh không chừng!” Nghĩ đến tương lai của mình, Tô Thiếu Sơ thật muốn khóc.

“Yêu đệ yên tâm, nếu có ngày đó, bốn hoàng tử sẽ nhờ cao nhân đến gọi hồn phách về cho ngươi, cho dù có là hồn hay phách, hay thân thể, vĩnh viễn cũng phải ở ban công Tuyết Ngọc.”

Hàm ý: có chết cũng chạy đằng trời.

“Cảm tạ thịnh tình của hoàng tử, nhưng không hiểu sao lại làm ta cảm thấy... đau, đau chịu không nổi, không biết làm sao.” Tô Thiếu Sơ cười khổ. “Bất quá, phong thủy ở đây tốt, cảnh non nước cũng đẹp, nếu có thể chôn ở nơi này, như vậy đúng là Tô gia kiếp trước tích phúc, không tồi.”

“Tô công tử, đừng nói những điều không may mắn như thế, uống thuốc này thì sẽ không đau nữa, Vô Ưu giúp ngươi uống thuốc.”

“Vô Sầu lau mặt cho ngươi, xoa bóp cho ngươi, ngươi đừng nghĩ đến những chuyện không hay này nữa.”

Hai tiểu nha đầu xinh đẹp hầu hạ hân, nghe hân la đau, lập tức tranh nhau nhảy lên, nhưng Chu Dục vẫn không buông tay.

“Hoàng chủ tử, người ở cùng Tô công tử một đêm rồi, bây giờ đến phiên chúng ta.”

“Đúng vậy! Yến Bình Phi ở ngoài đang tìm chủ tử.”

Vô Ưu, Vô Sầu làm nũng với chủ nhân, sau đó tức giận kêu hân bỏ tay xuống.

“Aiz! Hai con chim hoàng anh này, không ngờ vừa gặp Tô Thiếu Sơ đã quên mất chủ nhân của mình.” Chu Dục với hai nha đầu mà mình luôn cưng chiều này cảm thán.

“Hoàng chủ tử, người nói chúng ta ngoan, vậy thì cho chúng ta ở lại ban công Tuyết Ngọc với Tô công tử đi.”

“Đúng vậy! Chúng ta sẽ nghe lời, không nói chuyện Tô công tử ở Tam hoàng phủ ra, Hoàng chủ tử nói, như vậy thì Tô công tử sẽ không rời khỏi phủ.”

Các nàng đều đã nghe lời ngoan ngoãn rồi, Hoàng chủ tử không thể thất tín được.

“Tốt lắm, bốn hoàng tử có khi nào làm nhĩ tiểu hoàng anh thất vọng chưa.” Chu Dục cười véo lấy gò má béo mạp của hai nàng, rốt cuộc cũng đặt người trong tay xuống. “Thiếu Sơ yêu đệ, cứ nghỉ ngơi cho tốt... đừng nghĩ quá nhiều đến chuyện ‘khỏi hân’, nếu không vết thương lại càng thêm nghiêm trọng, không khống chế được thân thể này của yêu đệ, bốn hoàng tử sợ ngày nào đó, dẫn đo sẽ hại đến yêu đệ đấy.”

Bỏ lại câu nói này, Chu Dục cất giọng cười rồi bỏ đi.

“Đúng vậy! Tô công tử, Hoàng chủ tử nói đúng, dưỡng thương thì phải thoải mái, thả lỏng tinh thần, nghĩ nhiều sẽ không tốt cho vết thương.”

“Đúng vậy! Không cần suy nghĩ nữa, vết thương tự nhiên sẽ tốt lên, nếu không thì tắm dòng suối chữa thương kia thêm vài lần, nhất định sẽ rất hữu dụng cho việc dưỡng thương.”

Chủ tử vừa đi, hai nha đầu lập tức ngồi xuống cạnh Tô Thiếu Sơ, vừa ân cần vừa chăm sóc, bắt đầu lau mồ hôi và máu ở miệng thay hân.

“Ừ, nói hay, suy nghĩ quá nhiều, đương nhiên sẽ làm cho vết thương ‘không tốt’, vẫn là biết điều uống thuốc dưỡng thương thì hay hơn.” Chỉ là cho dù có uống thuốc nhiều hơn nữa, nước suối tốt hơn nữa, thì cũng không bằng một chưởng của chủ nhân nhà các nàng. “Nhìn các một cái thì vết thương cũng đỡ hơn một phần.” Hai cô gái đáng yêu này tốt hơn nhiều so với gương mặt âm hiểm kia.

“Để Vô Ưu giúp người uống thuốc.” Thấy Tô Thiếu Sơ muốn nhận lấy chén thuốc, Vô Ưu mặc y phục màu lam không chịu thuận theo, nhất quyết phải giúp cho bằng được.

“Được.” Tô Thiếu Sơ ít khi từ chối yêu cầu của các nàng, nghe lời mở miệng nuốt cái muỗng vừa đưa đến.

“Vô Sầu cũng muốn, Tô công tử, thuốc còn lại cho ta giúp.” Vô Sầu y phục màu hồng cũng giành mớm thuốc.

“Đưa thuốc là nhiệm vụ của ta mà.” Đang cầm thì đột nhiên bị giật mất, Vô Ưu bất bình la lên.

“Ta mặc kệ, công việc nào ai làm cũng không quan trọng, ta cũng muốn giúp.”

“Tô công tử, Vô Sầu thất hứa kìa!”

“Tô công tử, là Vô Ưu không công bằng trước!”

Hai người bắt lấy tay của Tô Thiếu Sơ, ồn ào la lên.

“Được được, mỗi người một nửa, ngoan, đừng phá phách.”

“Không muốn!” Vô Ưu lầm bầm, ban đầu rõ ràng là nàng mớm thuốc, sao bây giờ phải chia một nửa chứ?

“Tô công tử, người nhìn đi, là nàng không chịu đó!” Vô Sầu lập tức thừa cơ tố cáo.

Thấy hai nha đầu này lại bắt đầu gây gổ, Tô Thiếu Sơ dụi dụi mắt đành nhường hai người.

“Hai người đều ngoan cả, thuốc ta ta tự uống, ta nhớ hai người làm thức ăn rất ngon, bây giờ ta thấy hơi đói, có thể làm bữa đêm cho ta không?”

Hai tiểu nha đầu vừa nghe thấy hân hoan, vui sướng cực kỳ, đặt chén thuốc xuống lại tranh nhau đi làm đồ ăn, sợ bị đối phương giành trước.

Sau khi Vô Ưu, Vô Sầu đi, Tô Thiếu Sơ tháo chiếc nhẫn trên ngón tay áp út bên phải ra, vặn vào kim trúc trên đó, sau đó rút ra một cây kim vàng dài mềm mại.

“Chu Dục, ai thiết kế ai, chỉ sợ còn chưa biết được!”

Dùng chút sức lực, kim vàng nhất thời thẳng lên, Tô Thiếu Sơ kéo vạt áo ra, bóp lấy xương đòn bên dưới ngực trái vài cái, chậm rãi đâm kim vàng vào một huyệt đạo, sau đó nhắm mắt điều tức khí huyết.

Khói trắng mềm mại từ từ xông lên đỉnh đầu của Tô Thiếu Sơ, cảm giác được khí huyết trong cơ thể bắt đầu bình ổn lại, hân hoan từ từ thối lui, mở mắt thu lại cây kim vàng, đặt lên bàn chén thuốc vừa uống xong.

“San San à San San, nếu người không nghĩ cách tìm ta, ta thật sự bị tên đâm ma hoàng tử này hành hạ đến chết mất, quan trọng nhất là tiểu tình lang ngoài tường của người sẽ có ngày trở thành tiểu tình lang phơi thây ngoài tường đấy, aizz!”

Thiếu Sơ không ngừng cảm thán. “Hy vọng tài nữ người nể mặt quan hệ ‘tư thông’ lâu nay của chúng ta, chao ôi chao ôi, đừng vứt bỏ ta không để ý đến nha!”

Tô Thiếu Sơ đứng dậy, nội thương bên trong làm cho hân lão đảo vài bước, từ từ đến trước ban công có thể thấy rõ ánh trăng, đêm đông, ánh trăng trên trời cao rất sáng, chiếu xuống dòng suối vàng bên dưới, sương mù, ánh trăng, bạch đàn bên suối, những đóa bạch đàn nhỏ màu trắng, bông tuyết mỏng manh như đang hòa hợp cùng ánh trăng, trở nên cực kỳ thanh nhã hoa lệ.

“Hong ngọc!” Nhìn bạch đàn nở trong đêm đông, Tô thiếu Sơ không khỏi nhớ đến người xưa.

“Đồng mộng cùng để quân? Với người này, người thật sự nguyện ý đồng mộng sao? Tống Mai Ngọc?”

Những dòng kí ức đó kết thúc trong tiếng thở nhẹ.

“Một làn gió mát thổi vào giấc mộng, chỉ sợ mộng quá ngắn, chỉ sợ toan tính quá nhiều, chung quy thì lòng quân cũng không giống người thường, toan tính trong lòng, hãy tự mình mà cảm nhận, hôm nay là bông bạch đàn kiêu ngạo, nhưng ngày mai cũng phải tàn thôi.”

Thật sâu, thật nặng nề, lại là một tiếng thở dài trong đêm trăng.

Một cảm giác cuộn cuộn bồi hồi xuất hiện giữa ngực, Tô Thiếu Sơ cau mày che ngực, sau đó bình ổn khí huyết trong cơ thể lại, trước mắt, đừng nên nghĩ quá nhiều về những chuyện đã xảy ra.

Vẫn là lo ình thì hơn, công lực để sống còn ba phần, tự do không có phần, tình cảnh mười phần, muốn chống lại con người thâm trầm ngoan độc như Tam hoàng tử Chu Dục này, thật sự rất khó, trí tuệ, ý trời, thậm chí còn phải hy sinh cả tính mạng...

“Chao ôi chao ôi, ta không nên suy nghĩ đến những chuyện này, người tốt nhất định được ông trời phù hộ.” Tô Thiếu Sơ tự an ủi mình.

Rơi vào tình cảnh không thể tiến thoái này, chỉ có thể oán mấy tháng trước, diễn biến liên tục, dẫn đến cục diện hôm nay.

Chuyện bắt đầu, là từ một chuyện ngoài ý muốn mấy tháng trước...

3. Chương 3

“Đường phố để đô gần đây có nhiều binh mã quá, đã xảy ra đại án gì sao?”

Mấy thương nhân từ bên ngoài vào kinh thành mua bán, ngồi ở vị trí lầu hai bên cửa sổ trong một tửu lâu, từ trên cao ngắm nhìn đường phố bên dưới, trước đó không lâu đã thấy một đội quan binh đi ngang qua, bây giờ lại thấy một đám vừa người vừa ngựa, nhanh chóng rẽ đường mà qua.

“Đó, cả tháng nay đi đâu cũng thấy thế này, hình như quan phủ quyết chí không phong tỏa cả Tam Yên Hoa này thì không được thì phải.”

Ông chủ đứng bên cạnh vừa rót rượu ọi người, vừa nói tin tức trà nước.

“Hơn nữa, bây giờ thủ vệ trong thành cũng rất nghiêm khắc, buổi tối đốt đuốc rất nhiều.”

“Tam Yên Hoa!” Mọi người tập trung đến gần nghe ngóng. “Chẳng lẽ có đạo tặc giang hồ trốn ở đây sao?” Nếu không, vì sao kỹ quán lại đặc biệt bị lục soát nhiều chứ?

“Nghe nói mấy năm gần đây, tên trộm nổi tiếng trên giang hồ Tử Phi Song Nguyệt, mấy tháng trước đã trộm đi trân bảo mà Đông Vực tiến cống cho triều đình, ban đầu chỉ là trộm báu vật thôi, bây giờ lại bắt đầu giết người, mà tất cả đều là người trong quan phủ, tất cả đều chết ở Tam Yên Hoa đó!”

“Tử Phi Song Nguyệt! Không phải bên ngoài đồn rằng hắn chỉ trộm báu vật, không làm hại đến mạng người hay sao?”

“Có lẽ thời gian này hắn liên tục bị đuổi giết nên mới nổi giận.”

“Đã có liên tục bảy người chết trong quan phủ rồi.”

“Tử Phi Song Nguyệt này đúng là càng lúc càng quá đáng, vậy mà lúc trước ta còn ngưỡng mộ hắn, nhiều lần bị quan phủ đuổi bắt cũng có thể thoát thân, ngay cả trộm báu vật cũng có nguyên tắc, chỉ ra tay với quan lại tham ô và mấy tên phú thương keo kiệt, bây giờ thì giống như vẽ đường cho hươu chạy vậy!” Làm cho người ta không mảng thì không được!

“Nghe nói mấy hôm trước, ngự tiền thần bổ Lục gia đã được triều đình ban lệnh, trong vòng nửa tháng phải bắt được Tử Phi Song Nguyệt về.”

“Nửa tháng?!” Nghe thấy kỳ hạn, có người lo lắng hỏi. “Quan phủ điều tra một năm cũng không có đầu mối gì, nửa tháng là có thể tìm được người sao?”

“Vì đã có đầu mối rồi nên mới muốn Lục gia mau chóng tìm người, hơn nữa, nghe nói lần này là do Tam hoàng tử tự mình dâng tấu, nói rằng không thể để mặc cho tên đạo chích này làm hại dân chúng, xin triều đình nhanh chóng ban lệnh truy nã!”

“Tam hoàng tử quả nhiên là vì dân vì nước, đúng là một hoàng tử tốt.”

Nói đến vị hoàng tử Chu Dục luôn mặc hoa phục xa hoa quý khí này, tuy tay lúc nào cũng có đầy kim ngân châu báu nhưng không làm cho người ta cảm thấy chán ghét, cảm giác ngược lại, không khác gì một cô gái, kim ngân châu báu chỉ tôn lên vẻ quý khí sang trọng của hắn, lại thêm giọng nói mềm mại êm tai kia làm ọi người đều cảm thấy yêu thích, cũng thích đàm luận về lời nói, hành động của hắn khi trà dư tửu hậu.

Hơn nữa, vị hoàng tử “xinh đẹp” này không hề có khái niệm về phân biệt giới tính, mỹ nữ, mỹ nam, mỹ thiếu niên đều nằm trong mục tiêu của hắn, bởi vì cái đẹp không chỉ là ở dung mạo, tính cách cũng có thể đẹp, phong thái cũng có thể đẹp, khí lực cũng có thể đẹp, bất kỳ cái đẹp nào cũng nằm trong nhận định của Chu Dục hắn, vì vậy, chuyện tình yêu của Tam hoàng tử này luôn dùng từ “rực rỡ muôn màu” để hình dung.

Cũng bởi vì phong thái và những câu chuyện nói mãi cũng không hết này, làm cho vị hoàng tử này trở thành sự khác biệt trong lòng dân chúng, cũng làm cho Tam hoàng tử Chu Dục vô hình trở thành vị hoàng tộc gần gũi với dân chúng nhất.

“Xem ra mấy ngày nay nên yên phận ở đế đô một chút, đừng đến gần Tam Yên Hoa thì hơn.”

Nếu lỡ như xui xẻo gặp phải Tử Phi Song Nguyệt, bị giết ngoài ý muốn, vậy thì đúng là cái chết oan ức!

“Sợ cái gì, nghe nói Tử Phi Song Nguyệt chỉ giết người trong quan phủ, dân đen như chúng ta thì có gì phải sợ, ta lại muốn đến “Ngọc Quỳnh lâu” để chiêm ngưỡng danh kỹ nổi tiếng vô song Tử Yên, lắng nghe tiếng đàn tuyệt nghệ của nàng.”

Ngọc Quỳnh Lâu là kỹ quán đắt khách nhất ở Tam Yên Hoa, Tử Yên chính là một trong những bông hồng vô giá ở đó, vô số công tử quyền quý muốn thân cận giai nhân, thậm chí cho dù đổ máu tranh giành cũng không tiếc!

“Triệu huynh thật có lòng nha! Nhưng theo ta thấy thì Tử Yên này là thứ phiền toái, dù được xưng là sắc nghệ song tuyệt, bán nghệ không bán thân, nhưng vấn đề là một tháng chỉ xuất hiện có hai ngày, xuất hiện cũng chỉ ngồi ở cạnh hồ trong hậu viên của Ngọc Quỳnh lâu hiển nghệ, mọi người chỉ có thể ngồi ở bên bờ nghe nhạc, dù truyền thuyết bảo là nàng đẹp tựa tiên nữ, nhưng khi Tử Yên xuất hiện đều có khăn che mặt, người nhìn thấy chân dung thật sự của nàng ít đến đáng thương, thần thần bí bí, mọi người chỉ là nghe nói nhiều nhất thôi, ai mà biết thật sự là như thế nào?!”

“Mọi người thích nhất là những người tỏ vẻ thần bí thế này, nhìn thấy còn khó, nghe nói muốn đến giữa hồ nghe nhạc phải tốn mất 100 lượng, vào trong đình thưởng thức giai nhân khảy đàn mất 1.000 lượng, Triệu huynh à, một khúc này không biết lấy bao nhiêu tiền nghỉ của người.” Một anh bạn khác nói.

Quan trọng nhất, cho dù có tiền vào bên trong đình hồ, đến gần giai nhân một chút, thì thủy chung cũng chỉ được nhìn qua một tấm lụa mỏng, tiêu nhiều tiền, rốt cuộc chỉ được chiêm ngưỡng một “vẻ đẹp mờ lung”, không đáng giá!

“Xem ra khi gặp được chân diện thật của Tử Yên cô nương thì đã táng gia bại sản rồi!” Nói như vậy, càng làm người ta cảm thấy tò mò hơn, không biết vị danh kỹ này như thế nào. “Không biết có người nào thật sự nhìn thấy chưa nhỉ?!”

“Ta đoán người từng gặp thực sự chỉ có Tô gia Tứ thiếu gia thôi!”

“Tô gia trong tứ đại gia tộc sao? Tứ thiếu gia!” Một vị thương nhân xen vào, như nhớ đến gì đó nói: “Là Tô Thiếu Sơ bộ dạng anh tuấn, thường xuyên lưu luyến ở Ngọc Quỳnh lâu, có quan hệ mập mờ với Tam hoàng tử sao?”

“Chính là Tô Thiếu Sơ – đã bàn đến Tam hoàng tử thì không thể không có hắn.”

“Chẳng lẽ nam nữ gì cũng xoi, Tô Thiếu Sơ không những có quan hệ với Tam hoàng tử, mà ngay cả Tử Yên cũng muốn?”

“Không đúng sao! Ta nghe nói Tô tứ thiếu có quan hệ mờ ám với Lục thiếu phu nhân Nhan San San, Lục thiếu tông chủ Lục Minh Triều tức giận vô cùng, từ đó thường đến Ngọc Quỳnh lầu mua say; Tam hoàng tử thừa dịp đó mà bắt đầu gần gũi với Lục Minh Triều, trước đó Tam hoàng tử cũng đã nói, thích nhất là khí lực và vẻ đẹp tính cách của Lục Minh Triều.”

“Nhưng ta thấy không giống vậy, có chút phức tạp, hình như là Tam hoàng tử thích Lục gia Thiếu tông chủ, Lục gia Thiếu phu nhân lại thích Tô gia Tứ thiếu, Tô gia Tứ thiếu lại thích Tử Yên.”

“Không, nói vậy cũng không đúng lắm, nếu Tam hoàng tử thích Lục Thiếu tông chủ, vậy sao có thể quy định trong thời gian ngắn như vậy bắt lấy Tử Phi Song Nguyệt chứ, không bắt được người là triều đình sẽ trách tội xuống đó.” Tam hoàng tử không nên đối xử với người mình thích như vậy mới đúng.

“Có đúng như lời đồn hay không thì chưa biết, có lẽ thật ra là Lục gia Thiếu tông chủ và Tô gia Tứ thiếu mới là hai người yêu nhau, không chừng người mà Lục thiếu tông chủ thích không phải là cái gì mà đệ nhất mỹ nhân gì đó, mà là Tô Thiếu Sơ tuần dật tiêu sái; về phần Tam hoàng tử, ta thấy tất cả hẳn đều thích, dù sao bên trong chuyện này, nam đẹp, nữ đẹp, rất phù hợp với Tam hoàng tử, ta nói, không chừng Tam hoàng tử mới là người ngồi mát ăn bát vàng đằng sau lưng.”

Cách nói này đều được mọi người nhất trí tiến hành, sau khi mọi người biên soạn lại một số tin đồn này, mới kết thúc bằng lời kết, đồng thời, không quên cảm thán về thế đạo nhân gian.

“Họ đều là danh môn vọng tộc, vậy mà lại có quan hệ hỗn độn, phức tạp như thế, nam nam, nữ nữ, một đám đều là dâm loạn, chắc, hỏng hết cả rồi.”

Nói đi nói lại, truyền đến truyền đi, cuối cùng kết luận, mọi người nâng chén kính rượu, tiếp tục mua vui, đồng thời, không quên quyết định, phát hiện mới này ngày mai sẽ chia sẻ với tất cả mọi người.

Bên cạnh những người này, trong một mái hiên được ngăn cách bằng một tấm màn trúc, thủy chung chỉ uống rượu, lông mày nhướng lên, hứng thú nghe những chuyện tào lao bên cạnh.

“Phó huynh, đệ đồ đáng yêu không? Từ hoàng tộc, cho tới dân chúng, ngay cả những lời đồn đáng yêu, nơi nào cũng có, ở nơi này, lời đồn vĩnh viễn cũng là vật có lực sinh tồn mạnh nhất.” Sau khi nghe nói xong, nhướng nhướng mày, nâng chén kính người đàn ông đối diện, sau đó cười uống cạn chén rượu.

Tô Thiếu Sơ y phục vàng nhạt, không hề có một món trang sức lồi thối nào trên người, bởi vì chủ nhân của xiêm y toát lên vẻ ưu nhã tự tin, trong con người mang theo một chút cao ngạo, làm ọi người chú ý đến, trán nghiêm nghị, khóe môi mím lại cười yếu ớt, tỏ rõ vẻ chế giễu, khinh thường.

“Cho dù là ở đâu, đức hạnh xấu xa của Tô Thiếu Sơ người vĩnh viễn cũng không thay đổi.”

Nam tử khôi ngô nhanh nhẹn dừng mãi, gương mặt góc cạnh cùng thần thái cao ngạo tự tin, làm cho người ta sinh ra chút thêm thường, không thưởng rượu ưu nhã như Tô Thiếu Sơ, mà cầm lấy vò rượu kế bên, liên tục rót vào chén lớn trước mặt uống.

“Phó huynh đang kêu oan thay ai sao? Hay là Phó huynh cũng nghĩ xấu cho tiểu đệ?” Tô Thiếu Sơ cười toan tính. “Đừng lo lắng, chuyện nên chịu trách nhiệm tiểu đệ quyết không trốn tránh, sẽ không làm Phó huynh người khó xử.”

“Bên ngoài thì tỏ ra đạo mạo, thực chất bên trong phải gọi là gian xảo, đầy âm mưu, có loại bạn như Tô Thiếu Sơ người thật làm cho ta khó xử.”

“Chao ôi chao ôi, Phó huynh, hy vọng người đừng trong tình huống nguy cấp này là vứt bỏ tình nghĩa với tiểu đệ ta, vì mặt mũi của người tiểu đệ này, cá tính ta yếu ớt, kiên cường cho tới giờ cũng không hề có trong bộ não của ta, ngàn vạn đừng vứt bỏ ta vào lúc này, Thiếu Sơ đệ đệ ta chịu không nổi nha!”

“Bằng Tô Thiếu Sơ người, chẳng lẽ không tìm được kẻ ngu ngốc hy sinh thay ỉnh sao?”

“Phó huynh.” Tô Thiếu Sơ mở quạt ra, cười rực rỡ. “Cần gì phải trách cứ mình chứ?!”

Nói vài lời ba xạo, kích nhẹ, làm cho sắc mặt Phó Diêu Phong trầm xuống, ngu ngốc làm người hy sinh, không khác gì đang chửi hăm, thường bị mấy câu của Tô Thiếu Sơ nói là chạy đến giúp đỡ.

“Giao hữu vô ý, quả thật nên tự trách!” Phó Diêu Phong lạnh lùng cười một tiếng, ngửa đầu uống cạn chén rượu.

“Phó huynh, mấy ngày trước ở Nam Nguyên gặp chuyện gì không hài lòng sao? Hay là uống Bạch Lộ nhiều quá, làm cho tâm trạng cũng nóng theo?” Sao bỗng nhiên thay đổi thế này?

“Có lẽ rất muốn xem Tô Thiếu Sơ người có thể lộn xộn đến khi nào, khi nào có thể chỉ biết giao ra mà không nhận lại?” Cho dù là chuyện lớn hay nhỏ, người này tuyệt không hề có tính đến chuyện tốt, hết lần này đến lần khác, đều làm cho người khác cảm thấy bị hấn tính kế.

“Ừ, chịu một nhọc là chuyện người tốt nên làm, đáng tiếc...” Tô Thiếu Sơ áy náy cười. “Ta không phải là người tốt.”

“Bản thân cũng tự biết mình là người xấu sao?”

“Thật là, Phó huynh, sao lại có thể nói bạn tốt của mình như vậy chứ?!” Thu lại cây quạt chỉ chỉ vào hấn, điệu bộ tẻ hết biết! “Ta chỉ nói không phải người tốt, chứ có bảo ta là người xấu đâu! Muốn ta chọn sao?! Người tốt không sống lâu được, lại để tai họa lại cho ngàn năm sau, vậy thì thà làm tiểu nhân thì hơn, hơn nữa, muốn xứng đáng với cái tên “tiểu nhân” cũng không đơn giản, ơ... Phó huynh, người đừng rót rượu mạnh quá, coi chừng bị thương đấy!”

“Ta nên trừng phạt mình vì có người bạn vô tâm như vậy.” Phó Diêu Phong rót hai chén rượu lớn, lạnh nhạt nói: “Phó mỗ nguyện làm người tốt, không muốn làm bạn với đạo chích, nay vô ý kết giao nhầm với tiểu nhân, há có thể không trừng phạt mình sao?”

“Phó huynh, đây không phải là lỗi của ngươi, giao tình giữa ngươi và ta, ban đầu tạo nên là vì thấy ngươi quá chính trực, hôm nay hoàn toàn không thể trách ngươi, dù sao thì quân tử và tiểu nhân tranh giành, không cần nghĩ cũng biết ai chiếm thế thượng phong, ngươi đừng tự trách mình như vậy nữa!”

“Ngươi đang an ủi ta, hay là đang đổ thêm dầu vào lửa?”

“Ta đang ca ngợi Phó huynh là quân tử khó gặp a.”

“Nói chuyện với ngươi, thật là làm cho người ta khó mà chống đỡ nổi.”

“Ai! Tiểu đệ bất quá là thiếu một chút vô tư thôi, không cao thượng nhưng đối với bằng hữu cũng không tệ.” Tô Thiếu Sơ chủ động rót đầy chén rượu thay hấn. “Phó huynh ngươi chân thành như vậy, mọi người phải mổ bụng mình một lần, xem ngươi muốn chọn tim hay chọn phổi, Thiếu Sơ sẽ theo ý ngươi; nhưng mà ngàn vạn đừng vì nhất thời nóng giận mà dùng cây đao đó với tiểu đệ, tiểu đệ yếu ớt từ nhỏ, sợ chỉ một đao thôi cũng đủ đánh chết ta, như vậy là quá mất mặt Tô gia rồi.”

Tô Thiếu Sơ nhìn sang cây đại đao đang nhấp nháy nằm bên cạnh hấn, vỏ đao được chạm khắc cực kỳ tinh xảo, đuôi đao và thân đao dày, chỉ nhìn cũng biết khối lượng không nhẹ.

“Cho dù có dùng với ngươi thì cũng không làm mất mặt Tô gia.” Lại uống cạn một chén rượu, Phó Diêu Phong dựng thẳng lông mày nói: “Ngươi là học trò được sư phụ yêu mến nhất, nàng đối đãi với ngươi bằng cả tính mạng của mình, vậy mà hôm nay vào hoàng cung lại thấy ngươi không chút lo lắng nào.”

“Rốt cuộc ta cũng biết vì sao hôm nay tâm trạng của Phó huynh không tốt, thì ra là vì không thấy được sư phụ ta mà ăn dấm chua nha!”

Tô Thiếu Sơ hiểu rõ gật đầu. “Thân phận của sư phụ dù sao cũng là trưởng công chúa, là tỷ tỷ cùng mẹ sinh duy nhất của đương kim hoàng đế, cho dù hai mươi năm trước liên quan đến chuyện phản bội cùng nhà chồng, nhưng đó là chuyện của nhà chồng, vật đổi sao dời, hai mươi năm sau gặp lại nhau, Thánh thượng chỉ có vui mừng và tình thân, tuyệt đối sẽ không làm nàng bị tổn thương.”

“Nhưng bệnh và độc trên người nàng vẫn còn... Không ít đâu! Còn nữa, Ma Hi của Đông Vực sẽ không bỏ qua cho nàng.” Sầu lo hiện rõ trên mặt Phó Diêu Phong.

“Cũng vì như vậy nên mới cần đưa vào hoàng cung, thủ vệ bên ngoài Hoàng thành dày đặc, ngự y có y thuật rất tốt, trong đó cũng có nhiều dược liệu, cái gì hoàng cung cũng có, muốn bảo vệ cho sư phụ, hoàng cung là tốt nhất.”

“Ma Hi giáo môn, võ công quỷ dị ngoan độc, năng lực dùng độc thuộc hàng đệ nhất, thủ vệ hoàng cung dù nhiều đến mấy, đối với những tà môn ngoại đạo này, cũng sợ là... khó lòng phòng bị.”

“Chịu trách nhiệm cho an nguy của Hoàng Thành chính là Tam hoàng tử Chu Dục, sư phụ ở trong cung cũng là ý của Chu Dục, nếu ai dám động dấy trong tay Chu Dục, như vậy kết quả còn đáng sợ hơn cả chọc Diêm Vương.”

Cho dù Ma Hi âm tàn bao nhiêu, Tô Thiếu Sơ tin chắc, thủ đoạn của Chu Dục tuyệt đối cao hơn một bậc!

“Thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Nếu Phó huynh vẫn chưa yên tâm thì để ta nghĩ cách đưa huynh vào hoàng cung, bảo vệ cho sư phụ.”

“Được sao?” Gương mặt Phó Diêu Phong sáng lên thấy rõ.

“Phải xem lòng thành của huynh thế nào đã.” Tô Thiếu Sơ nhú mào, một hơi uống cạn chén rượu.

“Lòng thành?”

“Nếu Phó huynh nhận lời tiểu đệ thì chuyện gì cũng từ từ mà bàn.”

“Tô Thiếu Sơ người lúc nào cũng biết nắm bắt thời cơ.”

Rõ ràng là quẹo một vòng rồi nói cho hắn biết, chỉ cần đổi ý hoặc có chuyện xảy ra, nguyện vọng của hắn sẽ khó đạt đến, cho nên, nếu đã đồng ý với Tô Thiếu Sơ thì nên đúng hẹn mà đi, đừng quay đầu lại giữa chừng.

“Chỉ cần đồng ý giải quyết mọi chuyện thật nhẹ nhàng, tất nhiên là đừng để mất cái mạng nhỏ của mình, nếu không đệ làm sao mà giúp được huynh chuyện này đây?”

“Chuyện từ Tô Thiếu Sơ người, cái gì cũng có nguyên nhân, nói thì cứ nói đi.” Bây giờ muốn bỏ cũng không được.

“Ta chỉ tạo cơ hội để mọi người phát huy tinh thần huynh đệ thôi.” Nếu không thì huynh đệ dùng để làm gì? Tô Thiếu Sơ nâng chén mời rượu. “Phó huynh người thật là si tình với sư phụ ta, không quan tâm đến chuyện nữ lớn nam nhỏ, từ nước ngoài theo đuổi đến Trung Nguyên, lại từ biên quan đuổi theo đến đế đô, cuối cùng còn được đứng ngoài cửa cung, sợ sẽ có Ma nhân làm chuyện bất lợi với sư phụ, phần nhân tình này, đúng là làm cho người ta cảm động đến ướt nước mắt.”

Những lời khen ngợi mà như chế giễu này, Phó Diêu Phong không chút để ý, uống rượu lờ đi.

“Đúng rồi, hôm bữa sư phụ có nhắc đến Phó huynh với ta.”

Chén rượu đang uống bỗng nặng nề đặt xuống bàn, hai mắt mở to như hai quả trứng gà, gương mặt góc cạnh khể ểng hồng.

“Vân Tiên cô nương... À không, không, Chu cô nương nhắc tới ta...” Nhớ tới thân phận thật của Chu cô nương, cũng là Chu Tinh Bình, Phó Diêu Phong lại không cầm nổi hô hấp dồn dập. “Nàng, nàng... nói như thế nào?”

“Sư phụ, nàng nói...” Tô Thiếu Sơ hắng giọng. “Phó huynh người đúng là hiệp nghĩa, thấy chuyện bất bình lập tức ra tay, trong võ lâm ít người trọng tình trọng nghĩa như vậy, nói được là làm được, nàng cảm giác, đồ đệ bảo bối của mình có thể kết giao với Phó huynh, là một may mắn.”

Phó Diêu Phong gật đầu liên tiếp, tập trung tinh thần. “Rồi sau đó?”

“Đó, nàng nói ta có việc gì thì cứ nhờ Phó huynh giúp đỡ, sau này nàng sẽ tự mình đến chào hỏi huynh.”

“Chu, Chu cô nương sẽ, sẽ đích thân đến chào hỏi ta?”

“Không cần kinh ngạc vậy chứ? Mười năm nay, người và sư phụ ta cũng gặp không ít lần rồi.” Dù mỗi lần gặp mặt đều đỏ mặt tía tai toát đầy mồ hôi, làm cho người ta lắc đầu, cũng đã trưởng thành rồi, có cần mỗi lần gặp mặt đều có bộ dạng như gặp tình nhân trong mộng, khẩn trương không thôi không?

“Người, người không hiểu đâu, cho dù là bao nhiêu năm đi nữa, Chu cô nương... ở trong lòng ta vĩnh viễn cũng đều thanh quý cao nhã, thanh lệ như tiên, ý chí kiên định hơn người, là tiên tử mà không ai trên đời này sánh bằng.” Phó Diêu Phong hoàn toàn chìm đắm trong nỗi nhớ tình nhân trong mộng...

“Cho nên muốn gặp tiên tử thì trước hết phải gặp đồ đệ bảo bối của tiên tử.” Lập tức kéo xuống, khoanh tay thi lễ. “Cảm ơn Phó huynh rút dao tương trợ trước”

“Thiếu Sơ tiểu đệ rất cuộc là có kế hoạch gì?” Nói hồi lâu, rốt cuộc cũng là muốn hấn giúp đỡ mà thôi.

Ha ha, thân tình, tình yêu, tình bạn, ba thứ tình kinh điển này, mọi lúc đều có thể lấy ra đối phó với vị danh đao đệ nhất giang hồ trước mắt, Tô Thiếu Sơ hài lòng cười.

“Tử Phi Song Nguyệt này thật là xấu xa! Người nói đúng không? Phó huynh?”

“Đúng là xấu xa đến tệ hại!” Đôi mắt lạnh lùng đáp lại, mắng người này, hấn nhất định không khách khí.

“Có ý định trừ bạo an dân, tạo phúc cho dân chúng không?”

“Thiếu Sơ tiểu đệ có hứng thú ‘Chém giết’ Tử Phi Song Nguyệt, vì huynh vô cùng vui lòng ra tay đập chết tên gây họa khôn kiếp này!” Hấn cũng hung ác nói.

“Không ngờ, Tử Phi Song Nguyệt có mối hận thù với Phó huynh vậy nha!” Gương mặt có cần dữ tợn không vậy chứ?

“Ta cũng muốn như tiểu đệ nói, giúp dân chúng trừ bạo an dân, ra tay giết tên trộm này, không có chí tiến thủ, suốt ngày đi ăn trộm ăn cắp, làm mất mặt quê hương đất nước, cuối cùng còn giết người, người như thế quả là đáng chém, sau đó bị sét đánh, rồi băm vằm ra, cuối cùng cho hấn vào hủ dầu, phóng hỏa cho hấn chết không toàn thây, như vậy mới không làm những người từng bị Tử Phi Song Nguyệt hại thất vọng.”

Cây quạt trên tay Tô Thiếu Sơ tuốt xuống, đối với sự khăng khải của hấn, tròng lớn hai mắt, tiện thể gạt đầu đồng ý. “Phó huynh quả là yêu thương mọi người... Aizz! Đúng là con người nghĩa hiệp, vẫn tốt hơn người kia!”

“Trừ ác cho dân là nhiệm vụ của ta, Thiếu Sơ đệ đã lên tiếng nhờ giúp đỡ thì cũng nên chuẩn bị tâm lý, ta sẽ không lưu tình với Tử Phi Song Nguyệt.” Đối với chuyện này, Phó Diêu Phong vừa nói, vừa tính toán. “Vi huynh khuyên một câu, Thiếu Sơ tiểu đệ cũng đừng nên lưu luyến nơi phồn hoa hỗn loạn này nữa, đối với Tử Yên, cho dù cô ta có xinh đẹp thế nào đi nữa, ta khuyên người cũng nên hạ quyết tâm cắt đứt, nghiệt duyên không phải là duyên, để lâu thì chỉ làm mọi chuyện thêm phức tạp thôi.”

“Tiểu đệ cũng giải thích như huynh vậy, chỉ là những chuyện nên chịu trách nhiệm, tiểu đệ quyết không trốn tránh, hơn nữa đối với ‘Tử Yên’, vừa là nghiệt duyên, vừa là lời đồn mà thôi, mọi chuyện, chung quy cũng chỉ là lời đồn!” Tô Thiếu Sơ chậm rãi kéo khóe môi lên, cười đến kiên nghị quả quyết.

“Quyết định của người vẫn là tốt nhất.” Phó Diêu Phong bỗng đặt chén rượu xuống, nghiêm trọng nói: “Lần này trở về Nam Nguyên, có một người nhờ ta nói với người.”

“Ồ! Đi nhanh vậy sao, ai lại nhờ huynh truyền lời đến ta chứ, truyền cái gì vậy?” Tô Thiếu Sơ hưng phấn thấy rõ.

“Là một người quen biết đến từ Trung Nguyên, hy vọng người có thể bảo vệ cho nàng.”

“Nàng?” Tô Thiếu Sơ nhíu mày. “Không phải là...”

Phó Diêu Phong gật đầu. “Đúng vậy, hy vọng người sẽ làm được.”

“Nàng tới Trung Nguyên làm gì?”

“Người nên hiểu rõ, người của tộc Hiên Viên Oa chưa từng từ bỏ mối hận Thánh nữ và hộ giáo chết thảm ở đế đô năm đó.”

“Nàng tới Trung Nguyên có nhiệm vụ?” Nghe vậy, Tô Thiếu Sơ cảm thấy không ổn. “Mục tiêu là ai?”

“Thánh nữ và hộ giáo đều gặp chuyện không may ở hoàng cung, hơn nữa, sau khi hộ giáo mất tích, bên ngoài hoàng cung tìm được một thi thể chết thảm, người nghĩ xem, mục tiêu có thể là ai?”

“Đương kim thánh thượng sao?” Tô Thiểu Sơ kinh ngạc. “Hắn... không ngăn cản?!”

“Ở đây, địa vị của hắn được tôn sùng, nhiều chuyện không tiện ra tay can thiệp, huống chi lần hành động này, toàn bộ trưởng lão đều dốc lòng ủng hộ.”

“Ngay cả nàng cũng đã đến rồi, hắn còn định ẩn thân không hiện sao?!”

“Người và hắn đều có tình cảm đặc thù với tộc Hiên Viên Oa, chuyện nay nên làm thế nào, trong lòng hắn cũng khó xử lắm!”

4. Chương 4

Cuối thu, gió lạnh gào thét trong đêm, dòng suối ở ngoài ngoại ô còn kết thành băng đá, thậm chí cỏ hoang dã nay cũng phủ đầy sương trắng, nơi nào cũng có thể thấy tuyết.

Ban đêm, gió bắc gào thét như đang cào vào tai, tất cả các thương gia, tửu quán đều đã đóng cửa, trên đường phố chỉ còn vài người đi đường thưa thớt cùng tiếng rao của những người bán hàng rong.

Vén nhẹ cửa rèm lên, con đường cái bình thường náo nhiệt đông vui mà bây giờ ngay cả một bóng người cũng khó tìm thấy, gió đêm thổi vào cành cây, làm cho lá rụng bay tán loạn.

“Tứ thiếu gia, đêm nay gió lớn, xin để rèm cửa xuống, cẩn thận kéo bị lạnh.” Một người bạch y đi cùng xe kiệu nói.

“Băng Huyền, chừng nào tới Lục phủ thì kêu ta dậy.”

“Dạ.” Băng Huyền mặc bạch y gật đầu.

Trừ bốn kiệu phu bên ngoài ra, còn có ba vị kiếm giả từ trước đều đi theo bảo vệ Tô Thiểu Sơ, cũng che kiệu mà đi.

Tô Thiểu Sơ ngồi trong kiệu, nhắm mắt ôm ngực, trên gương mặt tuấn tú đầy vẻ trầm tư.

“Thánh nữ của Hiên Viên Oa sinh ra không dễ, càng không dễ rời khỏi nơi ở, nhưng ba mươi năm trước, Hiên Viên Oa phân tranh loạn lạc không ngừng, Thánh nữ vì đau lòng thương xót, vì không muốn sinh linh lầm than nên tự nguyện dùng hôn nhân để lập lại hòa bình, trở thành hoàng phi của hoàng đế Trung Nguyên, vị Thánh nữ vừa vào hoàng cung lập tức nhận được sủng ái của hoàng đế, không ngờ vừa sinh được một đứa con đã bị bệnh qua đời.” Phó Điều Phong nói.

“Vị Thánh nữ này chính là mẫu thân của Tam hoàng tử, cho nên Chu Dục có một nửa huyết thống là ngoại tộc.” Câu chuyện này mọi người đều biết.

Hiên Viên Oa, chính là nơi có linh hồn nhất ở Nam Nguyên, khí hậu quanh năm bốn mùa như xuân, nam tử biết chạm khắc tinh xảo, thảo dược y lý đều tinh thông; nữ tử xinh đẹp, ca hay múa đẹp, nhất là Thánh nữ, chính là một thiếu nữ tuyệt sắc được tuyển chọn trong hàng vạn người, Chu Dục có bề ngoài không thua gì một cô gái thanh tú, cũng chính là vì được kế thừa một nửa huyết thống của mẫu thân.

“Cũng vì năm đó Thánh nữ để lại một huyết mạch cho hoàng thất, nên cho dù Hiên Viên Oa vô cùng bị phần và nghi ngờ về cái chết của Thánh nữ, cũng chỉ đành dè dặt bị thương, gắng gượng chấp nhận chuyện này; hoàng đế cũng hiểu rõ Thánh nữ có một ý nghĩa vô cùng to lớn với Hiên Viên Oa, nên mới ngoại lệ một lần, đưa thi thể của Thánh nữ về cho Hiên Viên Oa an táng.” Nếu không, thân là hoàng phi của Trung Nguyên, há có thể dễ dàng đưa thi thể đến nơi khác an táng sao?

“Chẳng lẽ nhiều năm sau, họ mới phát hiện chuyện này kỳ thực không đơn giản vậy sao?”

Tô Thiểu Sơ với Hiên Viên Oa có thể nói là quen thuộc, đối với Thánh nữ năm ấy, người trong tộc nghi ngờ căm giận bất bình với hoàng thất, nhưng vì không có chứng cứ nên cũng không dám vọng động.

“Chớ quên, Hiên Viên Oa tinh thông thảo dược y lý, họ thích nghiên cứu các loại dược liệu tương nhau, khắc nhau, ngay từ lúc nhận được thi thể của Thánh nữ, họ đã phát hiện Thánh nữ chết bởi một kỳ độc kỳ dị, loại độc này chỉ đến khi có tiếp xúc thân mật, mỗi một lần tiếp xúc là thêm một lần tích độc, cuối cùng độc

phát mà chết, cho dù y thuật có cao đến đâu, thì thoát nhìn bên ngoài cũng chỉ có thể thốt lên rằng đó là do nhiễm bệnh mà chết.”

“Tiếp xúc thân mật?” Tô Thiệu Sơ suy nghĩ nhú mày lại, lại thấy Phó Diêu Phong đang uống rượu bỗng ho không ngừng, hiểu rõ nói: “Sinh hoạt vợ chồng sao?” Chỉ có những chuyện này, mới làm cho lão bằng hữu đây cảm thấy không được tự nhiên.

“Cũng vì vậy mà họ nghi ngờ hoàng đế Trung Nguyên.”

“Chẳng lẽ nói này giờ mà ngươi không hiểu sao? Hoàng đế muốn giết một vị phi tử, không cần phải phí nhiều công sức như vậy, hơn nữa, nếu sinh hoạt có thể tích độc, vậy thì những phi tử khác cũng không thoát khỏi số phận.” Hậu cung nhiều nữ nhân, cho dù lúc ấy hoàng đế sủng ái vị phi tử ngoại tộc này bao nhiêu, thì cũng không thể chung tình đến vậy, chỉ sủng ái duy nhất một người.

“Quả đúng là thế, năm đó, các trưởng lão phát hiện Thánh nữ trúng kỳ độc, dù buồn bực tức giận đến mấy cũng không dám vọng động, bởi vì trừ phi Thánh nữ có gian tình cùng người khác, nếu không hoàng đế thật sự không cần dùng thủ đoạn này để giết người.” Phó Diêu Phong cũng đồng ý.

“Thân là Thánh nữ của Hiên Viên Oa, người rất nghiêm ngặt với trình tiết của mình, hơn nữa, năm đó Thánh nữ được sủng ái cực kỳ, không thể cùng người khác cấu kết, hơn nữa loại độc này không phải chỉ vài lần thân mật là phát tác, Hoàng thành nghiêm ngặt như thế, thủ vệ bên trong bên ngoài cũng không ít, nếu muốn tư thông làm chuyện xấu, cũng không thể lâu dài, càng không nói tiếp xúc nhiều đến mức làm cho độc phát tác đến chết.” Điểm này quả thật làm cho người ta khó hiểu. “Nói như vậy, chỉ có Thánh thượng mới có thể làm được chuyện đó, nhưng... vì sao chứ?” Thật sự là không cần thiết nha!

“Là thiếu chứng cứ nên mới không nghĩ ra được, cho nên mới không có hành động gì với vương triều Thiên Đô năm đó.”

Trước đây, Trung Nguyên và Hiên Viên Oa thường trao đổi vàng bạc và vũ khí, y được với nhau, vì có nhiều vũ khí và thị trường lớn nên Hiên Viên Oa có rất nhiều cao thủ kiếm thuật, mỗi năm đều tổ chức trận đấu tìm ra người giỏi nhất, nhưng sau chuyện Thánh nữ bỏ mình ba mươi năm trước, những việc trao đổi này cũng dừng lại, chỉ còn dân chúng lui tới mua bán.

“Cho dù không có hành động gì nhưng khúc mắc vẫn còn đó, cho nên mới ngăn chặn chuyện Thánh nữ bỏ mình năm đó ra ngoài.”

Trong trí nhớ từ khi sinh ra mà Tô Thiệu Sơ có, vị hoàng đế này, vì sự tôn kính và tưởng niệm vị phi tử đã chết nên thủy chung vẫn có vài phần thiên vị cho Hiên Viên Oa.

“Nhưng hai phía đều có một chút mâu thuẫn về nhau, khi ấy, Hiên Viên Oa xin hoàng đế Trung Nguyên một điều, hy vọng có thể giao con của Thánh nữ cho họ nuôi nấng, nhưng hoàng thất nhất quyết cự tuyệt!”

“Đương kim hoàng đế sao có thể đồng ý những chuyện như vậy, giao hoàng tử con mình cho ngoại tộc nuôi nấng, hơn nữa, Tam hoàng tử vừa sinh ra đã mất mẹ nên rất được hoàng hậu thương yêu, che chở quan tâm không khác gì ruột thịt.”

Mẹ đẻ đã qua đời lúc còn nằm trong nôi, nhưng vị hoàng tử này chẳng những bị để vương vắng vẻ, ngược lại, còn được hoàng hậu dịu dàng tràn đầy tình mẹ yêu thương, chẳng những quan tâm chăm sóc vị tiểu hoàng tử này, cuối cùng còn luôn mang theo bên mình để chăm sóc, ngay cả đứa con trai lớn của hoàng hậu, lúc ấy đã được phong làm thái tử cũng yêu thương em mình không kém, vì vậy, Chu Dục trưởng thành trong tình yêu của mẹ nuôi, cha và huynh trưởng, cho nên mới có quyền thế và địa vị như hiện nay.

“Ta nhớ, hai bên đều ước định, năm Tam hoàng tử mười sáu tuổi sẽ đồng thời xuất hiện.” Tô Thiệu Sơ lẩm bẩm tự nói, cố gắng nhớ lại những chuyện lúc trước.

“Ta nhớ người ta từng nói, lúc ấy Hiên Viên Oa bỗng nhiên nhận lời của vương triều Thiên Đô, vừa nhìn thấy con của Thánh nữ, hai bên chẳng những gỡ bỏ được khúc mắc lúc trước, thậm chí còn vì con của Thánh nữ mà để đền bù cho vết thương năm xưa, cho nên mới có chuyện vị hộ giáo thứ hai đến Trung Nguyên.”

Hiên Viên Oa là ni cô huyền đạo được thiên hạ tín ngưỡng nhất, nhìn từ một góc độ khác, đây là một giáo phái dung hợp giữa Phật và giáo phái giang hồ, Thánh nữ chỉ xuất hiện trong vài năm, phải có sáu người

theo dõi ý trời, đo lường tính toán mới biết được khi nào Thánh nữ giáng sinh; mà hầu gái, cứ mười lăm năm lại chọn hai người, trong lúc Thánh nữ chưa xuất hiện, thì hai vị hầu gái sẽ tạm thời nắm giữ vị trí Thánh nữ, địa vị cũng gần như Thánh nữ.

“Vị hộ giáo trước kia đi cùng Thánh nữ chính là em gái ruột của Thánh nữ, tính ra thì có cùng một huyết mạch với Chu Dục.”

Hộ giáo này tuy là em cùng cha khác mẹ với Thánh nữ nhưng tuổi tác lại chênh lệch lớn, cho nên khi hầu gái sinh ra, tỷ tỷ đã đến Trung Nguyên, căn bản không thể gặp nhau, không lâu sau thì nhận được tin tỷ tỷ chết ở Trung Nguyên.

Mọi người trong hoàng cung đều biết, vị hầu gái này là di nương của Chu Dục, tuy là di nương nhưng chỉ lớn hơn hai tuổi, tình cảm giữa di nương và chủ nhân đáng nhẽ ra tốt vô cùng, mọi người đều vui mừng, cứ nghĩ rằng ân oán với Hiên Viên Oa cuối cùng cũng có thể kết thúc, ai ngờ...

Lật lại chuyện cũ, chạm đến ký ức mà Tô Thiếu Sơ không muốn nhớ đến nữa, hắn không khỏi hít một hơi dài!

“Không ngờ hầu gái vừa vào cung một năm đã mất tích, tám tháng sau nhận được một thi thể, chết vô cùng thê thảm, lần này thật sự làm cho Hiên Viên Oa giận dữ, vương triều Thiên Đô cũng không có thông báo gì liên quan, từ đó Hiên Viên Oa hoàn toàn cắt đứt quan hệ cùng Trung Nguyên!” Phó Diêu Phong nói xong liền than nhẹ, cảm giác vô cùng đồng cảm với hai vị nữ tử hồng nhan bạc mệnh này.

“Thánh nữ và hầu gái đại diện cho sự tôn quý của Hiên Viên Oa, địa vị vô cùng cao quý, gả vào vương triều Thiên Đô, nhưng vừa được một năm đã bị giết, hỏi Hiên Viên Oa làm sao mà tha thứ?” Aiz! Chuyện này đúng là khó giải quyết. “Chỉ là người cũng đã chết lâu rồi, sao bây giờ mới muốn báo thù. Chẳng lẽ báo thù chỉ là cái cớ, thực tế thì...”

Một khả năng lướt qua trong đầu. “Nếu thật như vậy thì mọi chuyện phiền toái rồi.”

Tô Thiếu Sơ chậm rãi mở mắt ra, không phải vì chuyện phiền não trong lòng, mà vì cổ kiệu đã dừng lại.

Dưới đêm trăng rằm cuối thu, làn gió nổi lên, huyết gió trêu chọc ánh trăng trên không, hơn mười thủ vệ bên ngoài Hoàng thành chạy ra đón tiếp cổ kiệu của Tô Thiếu Sơ.

Người đứng đầu vươn tay, thủ vệ tạm lui về hai bên, một nam tử ăn mặc cẩm phục đoan chính, tướng mạo đường đường, khí độ trầm ổn bước lên trước, phía sau là một nam tử lạnh lùng cầm kiếm đi theo.

“Tứ thiếu gia, là Phong Ngôn và Yến Bình Phi – hộ vệ bên cạnh Tam hoàng tử.” Ngọc Huyền y phục màu xanh mang kiếm nhẹ giọng nói với Tô Thiếu Sơ trong kiệu.

“Yến Bình Phi ra mắt Tô gia tứ thiếu và Đạo gia Tam Huyền.” Yến Bình Phi khoanh tay làm lễ nói: “Tam hoàng tử mời Tô tứ thiếu đến Điệp Phong gặp mặt.”

Tam huyền nhìn nhau một cái, Cung Huyền y phục màu tím đứng trước kiệu, cũng khoanh tay làm lễ nói. “Công tử nhà ta tối nay uống khá nhiều, thân thể khó chịu, sợ sẽ mạo phạm đến Tam hoàng tử, xin Yến đại nhân gửi lời từ chối và xin lỗi đến Tam hoàng tử giúp.”

“Ồ Điệp Phong công viên đã chuẩn bị sẵn canh giải rượu, Tam hoàng tử có lệnh, ta chỉ đành nghe theo.” Yến Bình Phi tiếp tục bước lên, kiên định quyết đoán.

“Yến đại nhân, xin lỗi, tối nay thân thể của công tử không tốt, cho nên chỉ nghỉ ngơi trong kiệu, không thể đến nơi hẹn cùng Tam hoàng tử.”

“Tam hoàng tử cũng cảm thấy đột ngột, nghĩ rằng như vậy cũng bất tiện với Tứ thiếu, nên cho dù là canh tỉnh rượu, ngự y, hay giường chiếu để nghỉ ngơi đều đã chuẩn bị đầy đủ, mọi chuyện đều chuẩn bị xong, chỉ còn đợi Tứ thiếu đến Điệp Phong công viên.”

“Yến đại nhân, xin đừng bước!”

Yến Bình Phi không hề dừng lại, kiếm của Tam huyền lập tức đưa lên, ngăn chặn hấn.

“Tối nay nhất định phải mời được Tứ thiếu, kính xin Tam huyền thứ lỗi.”

“Nếu Yến đại nhân nhất định làm chúng ta khó xử, Tam huyền kiếm đành phải mạo phạm!”

Cung Huyền, Băng Huyền, Ngọc Huyền vì đỡ cho chủ nhân mà nâng kiếm lên cao, không hề nhượng bộ!

“Phong Ngôn, Tam huyền kiếm thỉnh chiêu, người có hứng thú thử không?”

Yến Bình Phi không quay đầu lại, chỉ gọi người đứng phía sau mình.

Nam nhân thủy chung yên lặng đứng đằng sau, lạnh lùng dưới đêm trăng sáng, đôi đồng tử khẽ quét qua Tam huyền kiếm, kiếm trong tay từng chút từng chút rời khỏi vỏ.

“Xin chỉ giáo!” Mũi kiếm sắc bén vừa tuốt ra khỏi vỏ, nhưng vừa nói xong, mũi kiếm lại bị thu hồi lại.

“Phong Ngôn huynh, kiếm của người thật đáng kinh ngạc, lần này xem ra người của Thiếu Sơ đã được lãnh giáo.” Một tiếng thở nhẹ truyền đến từ phía sau Phong Ngôn, sau đó vỗ vỗ lên vai phải của hắn. “Bổn công tử đã muốn đến Điệp Phong công viên từ lâu rồi, khó khi được Tam hoàng tử thiết đãi thịnh tình như thế, há có thể vì say rượu mà bỏ qua sao?”

Thủ vệ hai bên đều kinh ngạc nhìn Tô Thiếu Sơ, không biết từ khi nào, hắn đã đứng đằng sau Phong Ngôn!

“Chân nhân bất lộ tướng, Tô Tứ thiếu quả nhiên không đơn giản.” Yến Bình Phi nhin không được nói.

Thân thể của đối phương cực nhanh, dường như không phát ra hơi thở, ngay cả Yến Bình Phi đứng gần kiệu nhất cũng không thấy Tô Thiếu Sơ bước ra kiệu từ lúc nào, hơn nữa không hề cảm giác được hơi thở đang đến gần thì đã đi đến đằng sau mọi người, gương mặt từ trước đến giờ không có biểu cảm nào của Phong Ngôn cũng khẽ cười, giống như đang tán thành, nhưng lập tức được thu lại nhanh chóng.

“Đã lộ tướng rồi, không làm chân nhân được nữa, đành phải thân bất do kỷ đi theo Yến đại nhân thôi.” Tô Thiếu Sơ buông tay nói.

“Tứ thiếu gia!” Biết rõ trước giờ Tô Thiếu Sơ luôn cố gắng tránh mặt Chu Dục, vì vậy tình hình lúc này làm cho Tam huyền lo lắng thốt lên.

“Không sao, tối nay mặc dù uống nhiều nhưng chắc hẳn cũng không làm ảnh hưởng đến nhã hứng thưởng rượu ngắm trăng của hoàng tử, ta ứng phó được. Nhưng đành phải thất hẹn với mỹ nhân của ta rồi.” Aiz! San San nhất định sẽ tức giận, hại hắn phải tốn thời gian để dỗ dành an ủi nữa rồi.

“Thỉnh, Tô công tử.” Yến Bình Phi đứng trước kiệu, cung thỉnh nói.

Trước khi Tô Thiếu Sơ lên kiệu, chợt vừa nhìn về phía Yến Bình Phi. “Ta nhớ, quê hương của Yến đại nhân ở Nam Nguyên.”

“Vâng, năm đó Thánh nữ sinh hạ hoàng tử, bảy tuổi ta đã được chọn làm thủ vệ cho hoàng tử, sau đó được đưa đến Trung Nguyên, từ đó về sau, ta liền đi theo hoàng tử, cũng đã gần ba mươi năm rồi.”

“Lâu vậy sao? Ừm, ngẫm lại cũng đúng, khi còn bé ta đã thấy người rồi.” Tô Thiếu Sơ hỏi một câu đầy hàm ý: “Nếu có mâu thuẫn, vậy người sẽ trung với hoàng tử hay là người trong tộc?”

“Yến Bình Phi chưa bao giờ là người bất trung.”

“Tốt lắm!” Tô Thiếu Sơ cảm thấy thú vị. “Câu trả lời này thật là mơ hồ!”

Bóng trăng nghiêng nghiêng trên mặt đất, xuyên qua những tán lá xum xuê, ánh trăng loang lổ khắp nơi như những giọt nước rơi vãi trên đất, khối nhẹ từ từ bốc lên từ mặt hồ, tạo nên một làn sương nhỏ.

Điệp Phong công viên buổi tối đầy cảnh sắc cuối thu, rừng phong trong vườn khoác lên chiếc áo màu vàng, ngọn đèn dầu tỏa sáng khắp vườn, làm nổi bật lên hồ ba góc, làn nước uốn lượn, xao động dưới ánh trăng mờ ảo, làm cho người ta sinh ra mơ màng.

Đêm khuya khó nhìn thấy bướm bay, vừa vào công viên đã lập tức nghe thấy tiếng nhạc dịu dàng vang lên, khúc đàn tựa như một giấc mơ, chậm chậm nhưng lại đưa người ta vào vô tận sâu thẳm, quyến rũ tâm tư của người khác, vang lên hỗn độn nhưng lại vô cùng êm tai.

“Khúc đàn cổ này là U Lan, quả là rất dễ nghe.”

Đối với người vừa đi vào trong đình, Chu Dục ngồi trước đàn cổ, vẫn là vẻ ngoài đẹp dễ quý giá không bao giờ thay đổi, tuấn nham xinh đẹp không chút tỳ vết khẽ cười một tiếng.

“Thiếu Sơ có hứng thú gảy một khúc dưới trăng không?”

“Đàn cổ Minh Lan.” Thấy được rõ ràng cây đàn dưới ánh trăng, con người của Tô Thiếu Sơ sáng rõ.

“Cảm giác có thể làm cho bốn hoàng tử thấy tĩnh lặng nhất là gì?”

“Là lúc đánh đàn.” Vừa than nhẹ xong, Tô Thiếu Sơ đột nhiên nhíu mày, hào phóng vén áo lên ngồi xuống.

“Chỉ sợ với tài năng ít ỏi của Thiếu Sơ không thể thỏa mãn được Tam hoàng tử.”

Hai thị nữ bên trong đình lập tức chuyển cây đàn đến trước mặt Tô Thiếu Sơ.

“Được trưởng công chúa truyền lại tài năng, làm sao mà thô thiển cho được.”

“Trưởng công chúa ca hay múa đẹp, Thiếu Sơ đã nghe nói từ trước, không dám không dám.”

“Thật sao? Nếu yêu đệ đã nhận định như thế thì cứ theo đệ vậy.” Chu Dục nhận vò rượu ngon mà thị nữ vừa đưa lên, mỉm cười không nói gì nhiều.

Tô Thiếu Sơ và trưởng công chúa Chu Tinh Bình còn lâu mới có thể gạt đầu thừa nhận quan hệ, dù sao hai mươi năm trước, trưởng công chúa và gia đình nhà chồng liên quan đến tội mưu phản, bị tịch thu gia sản, tru di tam tộc, nếu bây giờ thừa nhận quan hệ thầy trò, tuy Tô gia không hề chứa chấp khâm phạm mưu phản, hoàng đế cũng vui mừng khi nhận lại người nhà, nhưng thiên ý khó dò, nếu một ngày nào đó Tô gia thất thế, nhất định sẽ có người cố tình chêm thêm chuyện này vào để hãm hại!

Hơn nữa, với Chu Dục, vị hoàng tử này tử này ở trong lòng dân chúng là một Tam hoàng tử được mến mộ không ít, hơn nữa, thân là một hoàng tử có quyền có thế, tâm cơ âm trầm khó lường thế nào đi nữa, cho dù có hiểu rõ lòng đối phương đi nữa, thì không có chứng cứ, cũng chỉ có thể là trò cười trên một trang giấy.

“Tiếng đàn của Minh Lan u buồn trong trẻo, thân cầm được làm từ gỗ quý trong rừng, dây đàn làm từ băng thiên ngàn năm, hôm nay, băng thiên đã biệt tích, gỗ quý lại càng hiếm, cây đàn này, so ra còn quý hơn bất kỳ kỳ trân ngọc quý nào.” Tô Thiếu Sơ khẽ chạm vào dây cung của cây đàn quý, âm thanh êm tai vang lên, dễ nghe, làm cho người ta vui vẻ. “Thiếu Sơ không mang gì đến, chỉ bằng dùng khúc đàn này đáp lễ cho thịnh tình của Tam hoàng tử.”

Bên trong Điện Phong, tiếng đàn lại dậy lên, đổ vào đêm trăng cuối thu, tiếng đàn nhu hòa kéo dài, âm thanh dễ nghe, dường như đang muốn dùng tiếng đàn để rửa sạch trần thế, làm cho người ta chỉ muốn dùng tâm để cảm nhận.

Chu Dục khẽ vươn ngón tay ra, đôi con ngươi như có điều suy nghĩ thăm đánh giá người đang ngồi đánh đàn trước mắt.

Gió đêm thổi nhẹ qua mái tóc dài xõa xuống vai của Tô Thiếu Sơ, những sợi tóc đen nhẹ lướt qua mắt rồi mũi, con ngươi đọng lại trước cây đàn, giờ phút này, hắn trở nên thần bí kỳ ảo, thân thủ nhanh nhẹn gảy đàn, ẩn giấu một chút nhỏ nhắn mềm mại cùng... một thần thái tuyệt đối không thể xuất hiện trong mắt nam nhi!

Nheo đôi mắt lại, không khỏi xẹt qua vẻ âm hiểm, nụ cười đầy hàm ý ở khóe môi, vừa uống rượu vừa nghe khúc gảy đàn.

“Yêu đệ quả là có đôi tay đánh đàn rất tốt, trong khúc đàn có linh hồn, vẫn là người gảy đàn có tình cảm thì hay hơn, từng âm sắc đều được nhấn mạnh vào nhau.”

Khúc đàn hoa cuối cùng cũng kết thúc, Tô Thiếu Sơ rót cho hắn một chén rượu.

“Không bằng để Thiếu Sơ thỉnh giáo Tam hoàng tử, tiếng đàn là xuất phát từ Minh Lan, hay là từ ngón tay của Thiếu Sơ đây?”

Chu Dục nghe vậy, cất giọng cười. “Nếu nói đàn có âm thanh, vậy tại sao đặt trong hộp lại không kêu? Nếu nói âm thanh từ ngón tay, vậy tại sao bây giờ không nghe thấy? Đây chính là lời đáp của Thiếu Sơ yêu đệ sao?”

“Thiếu Sơ to gan nghĩ, tối nay Tam hoàng tử mời Thiếu Sơ đến đây, chẳng lẽ chỉ muốn khảy đàn thưởng rượu thôi sao?!” Tô Thiếu Sơ nâng chén rượu lên kính nói.

“Đúng vậy! Hình như chỉ là muốn uống một chén rượu cùng Tô Thiếu Sơ người.”

“Phô trương vậy sao? Không tiếc sai bảo thủ vệ gần gũi nhất, chỉ vì chén rượu này?”

Chẳng những được thủ vệ của Hoàng thành mở đường, mà còn có Yến Bình Phi của Tam hoàng phủ đích thân ra tay, còn phải theo tâm phúc Phong Ngôn đi theo, nếu như vậy cũng nói là mời, vậy thì bảo là trực tiếp bắt Thiếu Sơ hẳn đến còn tốt hơn.

“Có lẽ do bình thường yêu đệ hay ‘có ý tránh né’, hơn nữa nỗi nhớ của bốn hoàng tử quá nhiều, đành phải dùng cách này để mời người.” Chu Dục cười cười nhún vai, nói như lẽ dĩ nhiên.

“Vậy đúng là lỗi của Thiếu Sơ rồi, làm cho Tam hoàng tử tôn quý bị nỗi nhớ nhung hành hạ, aizz! Làm thế nào để đền tội đây?” Đối với những lời này, Tô Thiếu Sơ nói mà mặt không đổi sắc, vẫn chăm chú nghĩ cách giải quyết. “Là bức họa trước kia trao cho Tam hoàng tử không đủ chân thật, nên không thể an ủi cho nỗi nhớ của Tam hoàng tử sao?”

“Không phải, bức họa này chân thật đến mức làm cho Tam hoàng tử yêu thích không buông, cũng trở thành bạn thân trước khi ngủ của ta.”

“Vậy có cần Thiếu Sơ họa thêm một bức không?” Tô Thiếu Sơ cười hỏi, tự rót một chén rượu nâng lên uống, lại bị một người cầm cổ tay lại!

“Thiếu Sơ yêu đệ, sự tồn tại của người chính là lỗi lớn nhất, làm cho bốn hoàng tử thấy phiền não!”

“Ồ! Tam hoàng tử thấy phiền não điều gì?” Thần thái kiên định nghênh đón ánh mắt đưa đến của Chu Dục, Tô Thiếu Sơ thú vị hỏi ngược lại.

Chu Dục không đáp, chỉ ngược mặt nhìn người trước mắt, đôi đồng tử linh hoạt kỳ ảo kia, ẩn sâu dưới đó tột cùng là gì?

“Hình vẽ của Thiếu Sơ yêu đệ đã không thể an ủi nỗi tư niệm của bốn hoàng tử nữa rồi.” Nắm chặt cổ tay trong lòng bàn tay, Chu Dục đột nhiên nói.

“Vậy Tam hoàng tử hy vọng Thiếu Sơ nên làm thế nào?”

Chu Dục chậm rãi vén miêng lên, vừa khó lường vừa âm tà, hần nâng chén rượu nhỏ lên, chưa từng buông cổ tay của Tô Thiếu Sơ ra.

“Bốn hoàng tử muốn chính bản thân Tô Thiếu Sơ, thế nào?” Chu Dục khéo môi chứa lấy nụ cười quyến rũ, ngay sau đó đưa chén rượu của Tô Thiếu Sơ lên, nhấp nháp tựa như đang thưởng thức tư vị của chủ nhân nó, sau đó từ từ uống cạn chén rượu.

“Tình cảm của Tam hoàng tử, Thiếu Sơ thầm chấp nhận trong lòng, chỉ tiếc Thiếu Sơ không có hứng thú đó.” Tô Thiếu Sơ mỉm cười thản nhiên không thay đổi, thản nhiên nói.

“Không có hứng thú!” Đôi con ngươi trước kia luôn ổn định bỗng trở nên bối rối không hiểu vì sao, toan tính hỏi: “Yêu đệ đang ngại lời nói của thế nhân, hay là bốn hoàng tử có chỗ nào không tốt?”

5. Chương 5

Hai mắt nhìn nhau, chìm vào trong yên lặng, cuối cùng Tô Thiếu Sơ chỉ chậm chậm nói: “Mộng vẫn là mộng, mộng đẹp cũng dễ tỉnh, có lẽ Tam hoàng tử nên tỉnh giấc rồi, đừng theo đuổi những giấc mộng hư vô này.”

“Không giải thích cho vấn đề của bốn hoàng tử sao?” Cam chịu như thế sao?

“Vô luận là giới tính trong con mắt của thế nhân, hay là giới tính trong mắt Tam hoàng tử thì cũng có gì khác nhau? Bởi vì Tam hoàng tử không có được, cũng không làm được gì!”

“Vì sao?” Chu Dục nắm chặt cổ tay trong lòng bàn tay, đồng tử sắc bén nhìn chăm chăm vào đối phương.

“Bởi vì ngươi muốn có Tô Thiếu Sơ, nhưng người này lại có một sở thích xấu xa, đó là thích ngăn trở giấc mộng đẹp của người khác trở thành sự thật.” Tô Thiếu Sơ nhướn mày, nụ cười thông dong không thay đổi, giọng điệu không nhanh cũng không chậm, nhưng có thể cảm nhận được khiêu khích cùng kiên định trong đó.

“Cho dù là bất kỳ chuyện gì đi nữa, bốn hoàng tử cũng có thể khiến cho nó trở thành sự thật, cho dù chỉ là một giấc mộng.” Chu Dục xoa xoa bàn tay bị nắm của Tô Thiếu Sơ, ngón tay có thể gọi là thon dài, lòng bàn tay ôn hòa hiền hòa, mềm mại tựa như một cô gái, nhưng mất đi cảm giác tinh tế, cảm giác được đó là người luyện võ.

“Vậy Tô Thiếu Sơ đành bất đắc dĩ nhận sự khiêu chiến này!” Tô Thiếu Sơ buồn bã thở dài, thở dài thật nặng nề.

“Cũng cảm ơn Tam hoàng tử yêu thích tay của Thiếu Sơ như thế, nếu như có thể, kính xin Tam hoàng tử buông tay, trừ phi Tam hoàng tử hy vọng Thiếu Sơ đỡ cánh tay này xuống!” Mọi người đều có hai tay, làm ơn đừng chỉ ‘yêu thích’ hân thế này chứ?!

“Quả là một đề nghị tốt.” Chu Dục chẳng những không buông tay, mà còn dùng tay mình phủ lên, không để ý đến lông mày đối phương chau lại, đáp lại: “Bốn hoàng tử chỉ hy vọng có thể giữ một vật chân thật từ Tô Thiếu Sơ người ở lại làm bạn, hơn cả một bức họa!”

“Câu nói giỡn này làm cho Thiếu Sơ chịu không nổi, tháo cánh tay này xuống, nó cũng trở thành vật chết, để lâu chỉ sợ... cũng sẽ hư thối bốc mùi.”

“Nếu như nói bốn hoàng tử không đùa thì sao?!”

Kết, kết, kết... Thị vệ bên trong đình cạnh Hoàng thành, sau khi lời chủ tử vừa dứt lập tức rút đao ra!

Chu Dục kéo bàn tay trong lòng đến gần môi, ý định hôn lên từng ngón tay thon dài của Tô Thiếu Sơ. “Bốn hoàng tử dĩ nhiên có đủ được vật để bảo vệ cho cánh tay này được đầy đủ nguyên vẹn.”

“Tam hoàng tử quả nhiên là người phi thường, suy nghĩ cũng không bình thường nha.” Ngoài mặt thì nói nhưng trong lòng lửa giận lại không ngừng bốc lên, ta phải nhổ người ngàn lần, tên dám ma hoàng tử chết tiệt!

“Hay là yêu đệ muốn thay đổi sang thứ khác?”

Lời của chủ nhân lại làm cho toàn bộ thị vệ bên cạnh Hoàng thành thu đao về vỏ kiếm.

Tuần nhan cao quý mê người nở ra một nụ cười sáng lạn động lòng người, di chuyển bàn tay trên môi đến gần má, vừa nắm vừa chạm mặt, yêu thích không buông tay.

“Xin nghe cao kiến của Tam hoàng tử.” Ha ha, mỉm cười chính là nguy trang bên ngoài tốt nhất, cho dù trong lòng đang reo hò phỉ nhổ, cũng không hề bộc lộ ở thần thái bên ngoài, nếu không lẽ như hân ta đập bàn trở mặt thì mọi chuyện lại phiền phức.

“Yêu đệ có biết gần đây Tử Phi Song Nguyệt liên tục xuất hiện không?!”

“Hình như cả đế đô này có rất ít người không biết!” Nói thật, nếu đối phương cứ tiếp tục nắm tay hân mà hôn thế này, hân sợ mình không giả vờ nổi nữa!

“Aiz! Ngươi cũng biết, bốn hoàng tử từ trước đến giờ yêu mến Minh Triều tiểu đệ, vụ án này giao cho hân ta rất yên tâm, nhưng ta sợ hân sẽ sơ suất, cho nên ta mong Tô tử thiếu văn võ song toàn ra tay giúp đỡ, ta tin sẽ nhanh chóng bắt được Tử Phi Song Nguyệt về quy án.”

“Mong đợi lớn như vậy, Thiếu Sơ không dám nhận!”

“Yêu đệ khiêm tốn quá, ai cũng biết ngươi là một trong những tâm phúc khôn ngoan nhất của thái tử, có thể được hoàng huynh của ta xem trọng như thế, tài năng của yêu đệ nhất không thẹn với người.”

“Tam hoàng tử quá khen, chuyện này...”

“Chẳng lẽ cuối cùng yêu đệ cũng quyết định dỡ cánh tay này xuống? Thật tốt quá, bốn hoàng tử cũng hy vọng như thế.”

Két, két, két! Thị vệ trong Hoàng thành lại bắt đầu tuốt đao ra khỏi vỏ!

“Chuyện này cứ theo ý của Tam hoàng tử, Thiếu Sơ sẽ cố gắng hiệp trợ Minh Triều huynh đệ, bắt Tử Phi Song Nguyệt.”

“Aiz!” Chu Dục rút cuộc cũng buông tay. “Vì để đồ dân chúng, vì không để cho Tử Phi Song Nguyệt lấy chuyện giết người làm thú vui, bốn hoàng tử đành mất đi cơ hội làm bạn cùng cánh tay của yêu đệ vậy!”

Thở dài cho sự cao thượng của mình, thị vệ trong đình bị chủ tử phát tay, thu kiếm vào vỏ, lùi về sau mấy bước.

“Chỉ sợ bắt Tử Phi Song Nguyệt là nhằm, hung thủ lại tiêu dao bên ngoài.” Nhấn nhẹn xúc động muốn lấy rượu rửa tay ngay lập tức, Tô Thiếu Sơ giả vờ nâng chén kính, lại phân vân không biết mấy cái ly nhỏ này đã bị tên dân ma hoàng tử uống qua hay chưa!

“Chuyện này yêu đệ cứ yên tâm, hung thủ giết người thật sự cũng sẽ sớm lọt lưới. Mấy tháng trước quan phủ tấn công vào một trại tặc, lúc ấy để tên thổ phỉ đầu lĩnh chạy mất, đối phương chạy đến Tam Yên Hoa mua say, gặp được mấy tên quan viên, hai bên cứ như vậy mà đánh nhau, chết hết ba người mới bắt được!”

Ba người?! Rõ ràng bên ngoài đồn chết bảy người!

“Cứ nghĩ là bị Tử Phi Song Nguyệt giết, số lượng người bị hại còn không ngừng tăng lên, thì ra là nhờ Tam hoàng tử ‘thêm mắm dặm muối’!” Có thể thao túng mọi lời đồn trong đế đô, quả nhiên chính là vị hoàng tử trông coi an nguy của Hoàng thành, được hoàng đế và thái tử tin chiều (tin tưởng + cưng chiều) này.

“Cũng phải! Thiếu Sơ yêu đệ nên biết, bốn hoàng tử trời sinh không thích lạm dụng chức quyền, trừ phi đối phương đã chọc tức ta; lại càng không biết dùng quyền thế bức người, trừ phi là muốn chết, từ trước đến giờ ta luôn rất rộng rãi, trừ bản tính xa hoa lãng phí, sống mơ màng trời sinh ra, tính ta đơn giản không thích khoe khoang, cũng không có thú vui không tốt nào.”

Chu Dục gầy gầy mười ngón tay, có tám cái đã đeo đầy đá quý, viên hồng ngọc lướt lướt trên tai phát ra tiếng vui tươi, ánh trắng rơi lên hoa phục sang trọng quý khí của hắn, cùng một gương mặt kiêu ngạo độc tôn, quả nhiên là đẹp trai không ai bì nổi, đẹp tuyệt, khí phách!

“Ặc, xin hỏi thế nào là trêu chọc hoàng tử, thế nào là tìm chết, tiêu chuẩn như thế nào...”

“Phải xem bốn hoàng tử có cao hứng hay không.” Chuyện này còn phải hỏi sao? Chu Dục chạm lên tay áo bằng vải gấm vóc của mình. “Tử Phi Song Nguyệt trộm cống phẩm, hoành hành trong đế đô đã lâu, còn dám ra tay đoạt châu trước mặt bốn hoàng tử, như thế chính là trêu chọc bốn hoàng tử, không biết sống chết, giữ lại trên đời còn có nghĩa gì?”

“Còn chưa biết được, ngoài tội ăn cắp ra hắn còn hắn làm gì, một tháng sau không bắt được, vậy thì gán cho hắn tội gian dân; vẫn chưa bắt được nữa thì cho dù có giết, băm vằm,... hắn ra cũng phải làm!”

“Thêm mấy cái tội nữa, thì cũng đâu có giúp bắt được hắn?” Nêu không bắt được người, cho dù có gán thêm mấy cái tội nữa, hắn cũng đâu có tự mình chạy đến!!!

“Không thể, nhưng điều này làm cho tâm trạng của bốn hoàng tử tốt hơn.”

“Vâng, Tam hoàng tử quả nhiên không lạm dụng quyền thế, khí độ khoan dung, lòng dạ rộng lượng, Thiếu Sơ tự nhận không bằng, thật sự không bằng!” Tô Thiếu Sơ vô cùng hiểu rõ, liên tục gật đầu.

“Bốn hoàng tử lòng dạ rộng lượng, trời sinh không thích kết thù kết oán với người khác, cũng không thích thù dai, cho dù chuyện đã xảy ra, trong nháy mắt cũng quên hận thù lúc trước.”

“Tức-c-c là?” Tô Thiếu Sơ khó khi kéo dài âm điệu như vậy

“Trong nháy mắt đó, người nọ nên tự cầu nhiều phúc, bốn hoàng tử nói, trong nháy mắt sẽ quên đi thù hận cũ.” Chỉ thấy Tô Thiếu Sơ nghe hắn nói xong, trượt nửa người xuống. “Thiếu Sơ yêu đệ, làm sao vậy?”

“Aiz! Sự độ lượng của Tam hoàng tử quả là ‘lớn’ đến mất làm cho Thiếu Sơ quên mất mình đang uống rượu.” Tô Thiếu Sơ ngồi thẳng người, ổn định tinh thần, ha ha cười nói.

Lòng dạ rộng lượng! Ý là: tính cách âm dương bất định thì có!

“Yêu đệ không lo lắng sao? Vươn tay ra, để bốn hoàng tử thử cảm giác say rượu thay ngươi.” Bàn tay quan tâm của Chu Dục lập tức vươn ra, muốn đụng vào người trước mắt.

“Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại.” Gần như là phản xạ, Tô Thiếu Sơ nhanh chóng rút người về sau, không để cho đối phương có cơ hội chạm vào, cũng không đưa tay ra chặn người nữa, nếu không sợ rằng hai cánh tay của hắn lại rơi vào tay giặc.

“Yêu đệ khước từ rõ ràng như vậy, thật sự làm cho người ta đau lòng nha!” Chu Dục thở dài. “Trái tim của bốn hoàng tử đã bị tổn thương, tình cảm, lý trí cũng khó mà không chế, đến lúc đó, yêu đệ đừng trách bốn hoàng tử mượn oai của Thiên gia (ý chỉ hoàng đế) mà áp người nha!”

“Thiên gia Thiếu Sơ không dám mạo phạm đến, chỉ là tính Thiếu Sơ quá kén chọn, không thích cứng rắn cũng không ăn nổi quá mềm, cho dù người cứng hay mềm đi nữa, Thiếu Sơ cũng không muốn nuốt, nuốt xuống cũng không trôi!”

Chu Dục nghe vậy, bật cười to, tiếng cười vang dội truyền ra khỏi đình, trêu chọc mặt hồ lay động, nhưng, chén rượu nhỏ trong tay Chu Dục đã bị nghiền nát hoàn toàn!

“Vẻ đẹp của yêu đệ, đúng là nơi nào cũng có, làm cho ta cảm thấy thú vị! Dung nhan của ngươi, cá tính của ngươi, giới tính của ngươi, và cả cái miệng lạnh lợi này nữa, trong mắt bốn hoàng tử, tất cả đều làm say lòng người, đáng giá để cùng uống một chén, cùng say dưới ánh trăng.”

“Sao Tam hoàng tử không nói thẳng, đến tột cùng người muốn gì mới chịu thả Thiếu Sơ?” Tên quỷ hoàng tử này, tối nay căn bản là để ra oai phủ đầu, tuyệt không chỉ đơn giản là giúp Lục Minh Triều bắt Tử Phi Song Nguyệt.

“Bốn hoàng tử không có uy hiếp ngươi, cũng không có vây khốn ngươi, lúc nào yêu đệ cũng có thể đi, cần gì phải bận tâm đến ta?”

“Đại tổng quản Yến Bình Phi của quý phủ cùng Phong Ngôn theo hầu bên cạnh hoàng tử, không hề đi theo ta cùng đến Điện Phong công viên, có thể thấy ta chân trước vừa đi, bọn họ chân sau đã không chế Tam Huyền kiếm, chỉ cần ta làm hoàng tử thấy không vừa lòng, chỉ sợ Tam Huyền kiếm cũng không còn đầy đủ nữa!”

Chu Dục vỗ tay, vừa tán thưởng vừa cười nói: “Yêu đệ quả là thông minh thận trọng! Chỉ là ngươi đã biết rồi, sao không đến mà cứu người đi?”

“Cứu ba người từ tay Phong Ngôn? Thiếu Sơ tự hiểu tài hèn, vẫn chưa tự tin đến vậy; còn nếu cứu được thì vẫn còn có nhân mã của Tam hoàng phủ cùng thủ vệ Hoàng thành, ta có cơ hội sao?!” Tô Thiếu Sơ lắc đầu tự giễu.

“Cho nên, bữa tiệc rượu dưới ánh trăng tối nay, Thiếu Sơ vẫn nên biết điều đi đến thì hơn.”

“Aiz! Ngươi đúng là làm cho bốn hoàng tử cảm thấy phiền não, không biết nên giữ lại hay hủy diệt đây nha!” Chu Dục nắm lấy cằm của Tô Thiếu Sơ; lần này đối phương không né không tránh nữa, chỉ có đôi mắt linh hoạt kỳ ảo trở nên đậm mạc dần.

“Nếu ở trong lòng yêu đệ, bốn hoàng tử thủy chung là người âm hiểm ham chơi, không thể làm gì khác hơn là tiêu diệt triệt để, không chỉ lấy đi một cánh tay của chủ nhân, mà cũng thử xem Tam huyền kiếm cụt mất một cánh tay sẽ bảo vệ chủ nhân thế nào?!”

“Tam hoàng tử thật chỉ muốn một cánh tay của Thiếu Sơ sao?” Cánh tay từ cầm chuyển dần lên trên, vuốt ve cánh môi của Tô Thiếu Sơ. “Ta cứ nghĩ cả thân thể này của Thiếu Sơ đều nằm trong mục tiêu của người chứ?!”

“Yêu đệ nói sai rồi, bốn hoàng tử quả thật muốn cả thân thể của Tô Thiếu Sơ, nhưng thay vì nói là mục tiêu thì không bằng nói, ta đoán được, nếu ta nhốt ngươi lại, yêu đệ sẽ tựa như đàn cổ Minh Lan này, khó

có được, khó cầu được, cho dù có được U Lan tuyệt kỹ cũng chỉ là vô ích.” Ngón cái phũ lên đôi môi mỏng kia, Chu Dục dùng ánh mắt tinh tường sắc bén, đánh giá gương mặt xinh đẹp bên dưới.

“Nhất người lại ở một nơi không ai biết đến, đó là Mật Viên ngăn cách với người khác, có thể độc chiếm cả một người, đến lúc đó, cho dù là dỡ một cánh tay hay đánh gãy hai chân của Tô Thiếu Sơ người, cũng phải xem bốn hoàng tử có cao hứng hay không, người hoàn mỹ là người không trọn vẹn nhất, hơn nữa, tiên nữ dù mất đi một cánh, gỡ bỏ mặt nạ ung dung thần nhiên kia đi, nhiễm phải thói sợ hãi của trần tục, hẳn là sẽ đẹp hơn!”

“Nghe tới đây đúng là làm cho người ta sờn cả gai ốc, không dám tưởng tượng nữa!” Suy nghĩ biến thái này, đúng là người thường không ai nghĩ ra được.

“Cho dù là thân thể hay ý chí, mỗi ngày đều phải chịu đựng sự giễu nhạo, bốn hoàng tử thật muốn nhìn xem, nét mặt thất vọng hoảng loạn của Tô Thiếu Sơ là như thế nào.”

Tô Thiếu Sơ bật cười to, coi như là đủ, đẩy bàn tay đang nắm cầm hất ra.

“Tam hoàng tử quả là có sở thích hành hạ người khác, chỉ là Tam hoàng tử vẫn chưa nói, điều kiện để Thiếu Sơ rời khỏi Điện Phong công viên là gì?”

“Bốn hoàng tử vừa rồi đã nói, vẻ đẹp của yêu đệ, đáng để cùng uống một chén rượu, cùng thưởng thức ánh trăng.” Chu Dục cầm lấy chén rượu nhỏ còn sót lại trên bàn, đưa lên cao.

“Cùng uống một chén?”

“Tô Thiếu Sơ người, là người mà bốn hoàng tử rất muốn uống cùng một chén.”

Tô Thiếu Sơ nhìn chằm chằm Chu Dục. Điều kiện đã rất rõ ràng, muốn Tô Thiếu Sơ hân uống rượu cùng.

“Chỉ cần Tô Thiếu Sơ người có thể làm cho bốn hoàng tử say.”

“Thiếu Sơ nhớ từ lượng của Tam hoàng tử rất tốt, chưa bao giờ biết thế nào là say.” Hôm nay, một chén rượu cũng có thể khiến cho Chu Dục hân say?

“Yêu đệ, thay vì say vì rượu, thì say vì yêu vẫn hơn.”

“Say lòng! Nhã ý của Tam hoàng tử với Thiếu Sơ mà nói, chỉ sợ ngàn chén cũng không đủ say để đặt mình vào trong tâm.” Nâng chén rượu nhỏ đầy rượu lên, Tô Thiếu Sơ một hơi uống sạch.

“Có đôi khi không phải người muốn say là say, cũng có lẽ, từ trước đến nay bốn hoàng tử chưa từng gặp người nào có thể khiến cho ta say, nhưng Tô Thiếu Sơ người, chỉ nhìn thôi cũng đủ làm cho ta say lòng.”

Nâng lên cầm dưới ngang nhiên kia, Chu Dục cúi người phũ lên đôi môi của Tô Thiếu Sơ, bốn môi dán vào nhau, chặt chẽ không một kẽ hở, hơi thở ẩm áp từ từ mở ra đôi môi đang mím chặt kia, chất lỏng trong miệng từ từ bị hút hết, hai tròng mắt của Tô Thiếu Sơ thủy chung vẫn giữ nguyên, không hiểu có cảm giác gì.

Khi chất lỏng trong miệng hoàn toàn đã biến mất, vền vẹn trong một chớp mắt, bóng dáng lướt đi, chai rượu trên bàn cũng không thấy, thân ảnh của Tô Thiếu Sơ hoàn toàn biến mất.

“Thiếu Sơ!” Chu Dục gọi, nhưng đã không kịp, thân ảnh màu vàng nhạt kia đã bước ra khỏi đình đài.

“Thiếu Sơ yêu đệ, đúng là hoàn toàn không để cho người ta có cơ hội thừa dịp!” Chu Dục liếm liếm hương vị dư âm vẫn còn trên môi, say sưa cùng ý do vị tấn.

“Tam hoàng tử, cùng uống ‘một chén rượu’ Thiếu Sơ đã hoàn thành, Thiếu Sơ xin dùng bình rượu này để đáp lễ người.”

Tô Thiếu Sơ trên mặt hồ cao giọng nói, mở vò rượu ra, sau khi kính với tất cả người trong đình, giờ cao vò rượu, ngưỡng miệng đón lấy toàn bộ chất lỏng được trút ra.

“Bữa tiệc khuya này, Thiếu Sơ lãnh giáo, đáng tiếc, nhân sinh mới là một cuộc say, thiên địa lại càng xa xôi, độc chiếm của Tam hoàng tử người, Thiếu Sơ không thể chịu nổi, chỉ có thể khuyên Tam hoàng tử người, mộng vốn chỉ là ảo tưởng, đừng suy nghĩ về điều hão huyền đó nữa.”

Một vật bay lướt qua không trung, Chu Dục nhận lấy vò rượu bị ném trở về, vũng vàng nằm trong tay hắn, không sai nửa thước.

“Cảm tạ chiêu đãi, chi giao nông cạn, không cần đưa tiễn, cáo từ.”

Ngọn đèn dầu dưới ánh trăng lần lượt thay đổi, thân ảnh nhanh nhẹn tung người đập sóng, lướt qua mặt hồ, dưới ánh trăng giờ chỉ còn là hư không, và mặt hồ đang rung động nhộn nhạo.

“Aiz! Thiếu Sơ yêu đệ, bổn hoàng tử đã từng nói, ta muốn lột bỏ nguy trang của ngươi, muốn tạo một vết tích trên người ngươi, sau đó từng chút, từng chút cùng ngươi say, nhưng nghĩ lại thì thân thể trần truồng và nhiễm màu máu của người hẳn là sẽ làm ta thấy thích hơn.”

Chu Dục uống thêm vài hớp cuối cùng trong vò rượu, chợt nghĩ đến hương vị của đôi môi nào đó vẫn còn vương trong rượu.

“Mộng đẹp dễ tỉnh sao?!” Nụ cười bên môi trở nên âm ngoan. “Bổn hoàng tử không muốn tỉnh mộng, ai có can đảm gọi ta tỉnh, Thiếu Sơ yêu đệ, đến tột cùng là ai đang ở trong mộng, không biết hiểm ác đây?”

6. Chương 6

Gương mặt chiếu rọi trên nước ngày một rõ ràng, bàn tay nắm thật chặt trên đỉnh đầu, làm hắn hoàn toàn không có biện pháp tránh được!

Không thở được, há miệng, nước bắt đầu tràn vào miệng, mũi, hai cánh tay nhỏ bé vùng vẫy, muốn đẩy bàn tay trên đầu ra, nhưng đối lấy chỉ là lực đạo nặng hơn, ấn hắn sâu xuống nước, bóng tối bắt đầu bóp méo chút ý thức còn sót lại, lực giãy dụa càng lúc càng yếu đi!

Đột nhiên, lại bị kéo ra khỏi mặt nước, ánh sáng chiếu vào làm hắn thống khổ nhắm chặt hai mắt, không khí lẫn nữa tiến vào xoang mũi, làm cho hắn ho sặc sụa.

“Cứ nghĩ là tiểu công tử, thì ra chỉ là một tiểu nha đầu!” Tiếng cười lạnh rất nhẹ, giống như nhìn ra được bí mật đằng sau thân thể nhỏ bé đó! “Cứ học võ cho tốt đi!”

Đôi đồng tử ti hí dần mở to ra, chống lại đôi mắt lạnh lùng mà sâu thẳm ấy, còn chưa phản ứng kịp, đầu lại bị ấn xuống mạnh mẽ, rồi thân thể nhỏ bé lại bị kéo từ trong nước ra.

“Tam hoàng tử, xin ngài dừng tay!” Một giọng nữ nhẹ nhàng vội vàng ngăn cản.

“Thiếu Sơ.” Âm thanh quen thuộc khẽ gọi hắn trở về với thực tế. “Xin hỏi các hạ đang suy nghĩ đến chuyện phương nào mà thất thần như vậy?”

Ở nham đình đằng sau hậu viên Lục gia, cô gái đang dựa vào ghế, đưa mắt trầm tư vội hoàn hồn lại.

Tô Thiếu Sơ nhìn kiều nhan thanh lệ không gì sánh được trước mắt, gương mặt của đối phương vừa tức giận, vừa lo lắng nhìn hắn, người này rõ ràng là không chuyên tâm, bị bắt quả tang thế mà còn tỏ vẻ ngây thơ vô tội như vậy!

“Tuổi còn trẻ, đừng có học làm cao tăng sớm quá.” Nhan San San vỗ vỗ mặt hắn nói.

“Có võ lâm đệ nhất mỹ nhân trước mắt, dù là cao tăng cũng phải động tâm.” Tô Thiếu Sơ đáp lại.

“Đúng đó! Hy vọng như ngươi nói, mấy hôm trước còn thất hẹn với San San ta, hôm nay lại thất thần, không lẽ đã lâu chưa có ai dạy dỗ nên ngứa mình sao?”

“San, thông cảm cho tiểu tình lang ngoài tường của ngươi chút đi! Đang đến nhà ngươi lại bị dâm ma hoàng tử bắt được, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng sẽ bị ăn đến nỗi miếng xương còn lại cũng không còn.” Tô Thiếu Sơ tỏ vẻ đáng thương tựa vào ngực nàng, vuốt ve nàng nói: “Đều do tên Chu Dục thích chia rẽ uyên ương kia, suýt nữa làm cho tình lang của ngươi mất một cánh tay.”

“Thật là đáng thương! Chắc chắn là dọa chết ngươi rồi.” Tình mẹ thiêng liêng lại bắt đầu nổi dậy trong người Nhan San San. “Nhưng Chu Dục chỉ hẹn ngươi đi thôi, mắc mớ gì mất một cánh tay chứ?”

“Hắn nói ta dỡ một cánh tay ra tặng cho hắn, hoặc là lấy hai cánh tay của Nhan San San mà ta yêu nhất đưa cho hắn, ta làm sao mà nhẫn tâm để hắn hại người chứ? Nên ta đành phải hy sinh thôi.” Giọng nói đầy vẻ bất đắc dĩ, khác hẳn với vẻ trầm tĩnh đêm hôm đó.

“Ồ! Thiếu Sơ à.” Nhan San San vỗ vỗ vai hắn an ủi. “Nhưng tên dâm ma hoàng tử kia lấy cánh tay của người làm gì?”

“Hắn nói muốn đi luyện thuốc.”

“Luyện thuốc?” Từ khi nào mà Chu Dục có sở thích này?

“Chu Dục nói muốn thu thập cánh tay của các mỹ nhân, luyện ‘Tinh khí hồi xuân cường lực’!”

“Ồ, chắc là thuốc này mạnh lắm!”

“Dĩ nhiên là mạnh, một trăm cánh tay luyện ra một viên thuốc, làm sao mà không mạnh cho được.”

“Ừ, nhưng mà để luyện tráng dương à?” Sao nghe tên cứ liên tưởng đến cái đó thế này, không ngờ Chu Dục mới đến tuổi đó thôi đã cần nhờ đến những thứ này, hậu quả của việc ăn chơi tưng dục quá độ đây mà, nhưng chẳng lẽ cánh tay có công hiệu với phương diện đó sao?

“Không, dùng để ngủ ngon thôi.”

“Vừa cường lực vừa hồi xuân, còn có thể ngủ ngon sao?”

“Một trăm cánh tay luyện ra, chính là lực đạo quá mạnh, nuốt vào, khí huyết xông thẳng lên đầu, chẳng lẽ còn không ngủ được sao?”

“Hừ!” Nhan San San tức giận đẩy hắn ra. “Biết chắc là người đang phá phách mà, rốt cuộc chuyện đêm đó là như thế nào?” Nàng đi qua bàn bên cạnh, ngồi xuống

“Ra oai phủ đầu, cảnh cáo, tiện thể nâng cốc nói cười, hàn huyên về... mơ ước mộng tưởng!” Tô Thiếu Sơ không thể làm gì khác hơn là đi theo nàng sang bàn bên cạnh ngồi, châm trà giúp nàng.

Phốc, suýt nữa là phun hết trà ra. “Hai người các người... có thể nâng cốc nói cười, còn... còn nói chuyện mơ ước mộng tưởng sao?!” Nhan San San lau lau nước trà còn lại trên môi, hai người này hình như đâu có hợp như thế?! Đừng nói là Thiếu Sơ cố tình tránh né Chu Dục, cho dù ngồi xuống nói chuyện với nhau cũng phải dùng từ ngữ công kích lẫn nhau mới chịu được.

“Có chứ! Tam hoàng tử có sở thích trồng cây làm vườn, hắn nói hắn nhất định phải lấy được một loại lan trong u cốc, định đưa nó đến một nơi không ai biết được, khi hoa lan nở ra sẽ từ từ diệt hoa, bởi vì nhìn thấy một đóa hoa lan không trọn vẹn, không nở ra hoàn toàn được, sẽ làm cho hắn cảm thấy vui sướng.”

Ngũ quan Nhan San San bắt đầu hiện lên vẻ căm ghét. “Sở thích gì thế này? Đúng là biến thái!”

“Cho nên ta mới nói cho hắn biết, cá nhân ta thích việc tiêu dao hơn, đối với những việc trồng cây làm vườn này không có hứng thú, sở thích của mọi người không giống nhau, không thể giúp hắn được.” Tô Thiếu Sơ nâng chén trà lên uống cạn.

“Vậy thôi sao?” Chẳng lẽ không còn gì khác ư?

Tô Thiếu Sơ gật đầu. “Đúng vậy!”

“Chu Dục dễ dàng bỏ qua cho người vậy sao?!” Thật không giống tên Tam hoàng tử “Nam nữ đều xơi, giết nhầm còn hơn bỏ sót” kia.

“Cũng không phải, cuối cùng phải dùng ‘một chén rượu’ để giải quyết!”

“Chỉ một chén rượu là giải quyết được sao?!” Nhan San San nhướn mày. “Thật à?”

“Ừ.” Nhìn vẻ mặt nàng đầy nghi ngờ, Tô Thiếu Sơ xoa xoa mũi nói: “Tranh chấp duy nhất là, sở thích của hai bên đối với rượu đều không giống nhau... Cuối cùng, hắn dùng ly của hắn, ta dùng chén của ta, hai người kính nhau một chén, rồi hạ màn kết thúc thôi.”

“Ồ! Thì ra là vậy.” Nhan San San nghe xong vỗ ngực một cái, điệu bộ thờ phào nhẹ nhõm, đôi môi nở nụ cười xinh đẹp. “Uống thử mật rượu ta mới làm một tháng trước đi, dùng một ong để ủ, ủ một hai ngày để lên men, nửa tháng sau bắt đầu lấy ra, là loại rượu ngọt rất tốt.”

Lấy vò rượu đã đặt trên bàn nãy giờ, Nhan San San đổ rượu vào một cái bình nhỏ.

“Quả nhiên, mùi rượu tỏa ra thơm ngát.” Tô Thiệu Sơ hưởng thụ ngửi.

“Uống một chút thử xem.” Nhan San San cầm lấy bình rượu nhỏ, di chuyển đến ngồi cạnh Tô Thiệu Sơ bên cạnh, cười rục rỏ vô cùng, rót rượu giúp hắn.

“Là San San đích thân ủ, mùi vị nhất định không tầm thường.”

“Thiệu Sơ!” San San ngồi bên cạnh chợt đưa tay đẩy khuỷu vai hắn, nụ cười xinh đẹp nhưng lại nói ra những câu làm cho người ta toát mồ hôi lạnh. “Người biết ta ghét nhất là qua loa có lệ, chỉ có người không thông minh mới làm những chuyện cho có lệ như thế, người hiểu rõ, tôn nghiêm của ta rất cao, kiêu ngạo cũng cao, trí tuệ cũng cao, nóng giận, sỉ nhục, ta mà tức giận là ngay cả người bên gối ta cũng giết được, thậm chí còn làm cho người ta không tìm được dấu vết gì.”

Một người khác đang đi vào trong đình nghe được câu này, chợt do dự đứng lại.

“Ta tin ta tin, đáng thương cho người bên gối của ngươi, Minh Triều huynh cưới người làm vợ đúng là đúng cảm!” Thật làm cho người ta bội phục, bội phục.

“Cho nên người đừng nên xem ta như là ngu ngốc, nói chuyện với ta mà dùng thái độ cho có lệ đó!” Âm thanh tươi cười rạng rỡ, thân thể thướt tha tựa tựa vào người Tô Thiệu Sơ, hai cánh tay vòng qua gáy hắn, Nhan San San ngọt ngào ghé vào lỗ tai hắn nói.

“Ta làm sao dám làm vậy với ngươi chứ? Hơn nữa San San ngươi nổi tiếng là xinh đẹp, thông minh, hoàn toàn không có chuyện gì có thể lừa gạt được ngươi.” Tô Thiệu Sơ vô cùng hiểu rõ nói.

“Vậy thì nói đằng hoàng cho ta biết, rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì? Sao ngươi cười lại gian trá như vậy?”

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy ‘gian tình’ của chúng ta càng lúc càng rõ ràng, ban ngày ban mặt cũng dám làm thế này.” Thật khiến cho người ta cảm động nha!

“Thiệu tông chủ, Tiểu Tu càng lúc càng bội phục ngươi, nhìn thấy hình ảnh này mà còn có thể bình tĩnh như vậy, không xông lên giết ngươi!” Nếu là lúc trước thì đã sớm phát điên rồi.

Nhan San San quay đầu lại, thấy trượng phu Lục Minh Triều đang đứng cùng hầu cận Lục Tu, đứng ngay trước cửa vào của nham đình; Lục Minh Triều vỗ trán lắc đầu, thở dài vô cùng sâu sắc; Lục Tu lại trợn mắt hốc mồm, không dám tin Thiệu phu nhân của bọn họ, ban ngày ban mặt lại dám to gan vuốt ve nam nhân bên ngoài của mình trước mặt trượng phu, còn ngồi lên người của đối phương nữa!

“Tô công tử, trừ Tam hoàng tử ra, Tiểu Tu rất sùng bái người, người lại ngang nhiên câu dẫn Thiệu phu nhân ngay tại Lục gia, thật không nên!” Không đợi chủ tử làm khó dễ, Lục Tu đã la lên trước tiên!

“Tiểu Tu, ngươi trợn mắt to lên mà nhìn, từ đầu tới đuôi, tay ta hoàn toàn không có đặt lên người Thiệu phu nhân nhà ngươi, làm sao có thể nói ta câu dẫn nàng chứ?” Hai tay của Tô Thiệu Sơ giơ lên cao, tỏ ra trong sạch.

Mà Nhan San San vẫn còn ôm lấy cổ hắn, tựa vào người hắn.

“Thiệu phu nhân, mau buông tay ra đi! Người muốn Thiệu tông chủ ra tay giết người sao?”

“Tay ngươi không có đụng vào ta thì tức là không có gian tình sao?!” Đối với lời của hắn, Nhan San San cảm thấy bất bình, dứt khoát ngồi lên đầu gối của Tô Thiệu Sơ, tựa đầu vào ngực hắn. “Đó, bây giờ cái gì cũng làm cả rồi, vô lễ cũng rồi, khinh bạc cũng rồi, còn dám kêu oan không?”

“Bây giờ ngươi cũng đang dựa vào ta,” Tô Thiệu Sơ véo má nàng. “Hai người đều huê, không ai thiệt thòi.”

“Bổn cô nương chỉ dựa vào ngực ngươi thôi, ta chịu lỗ rồi.”

“Vậy người muốn ta làm sao đây?”

Tô Thiếu Sơ dựa trán vào người nàng, một người ôm, một người tựa, hai người vừa ra vẻ ân ái vừa nói chuyện vui vẻ.

“Người bán mình cho ta, nhận công việc của Lê Nhi, hầu hạ bốn phu nhân sinh hoạt hàng ngày, đi tắm thay quần áo, đi ngủ đi ăn; khi nào buồn thì người phải chọc cười ta, làm cho ta vui vẻ; khi Minh Triêu bận rộn không có ở đây, người phải ngủ với ta, phải đấm bóp mát xa cho ta.”

“Tốt vậy sao? Vậy thì ta không từ chối!”

“Tô công tử! Thiếu phu nhân!” Hai người này không biết thẹn, còn ngang nhiên tán tỉnh nhau, còn ước định gian tình nữa, Tiểu Tu không nhịn được, tay run run chỉ thẳng hô to. “Các người càng lúc càng quá đáng, khó trách lúc trước Thiếu tông chủ tức phát điên với các người, ta còn nghĩ hắc nghi thần nghi quỷ! Thì ra các người thật sự... thật là...” Đối với hai người này vẫn còn ôm nhau được, Tiểu Tu đã sớm tức đến nỗi không nói nổi nữa.

“Ăn trộm cũng phải nhân lúc không có người... thậm chí ngay cả ban ngày cũng không biết kiêng kị... còn nói những lời dâm đẳng này... thật là...”

Lục Tu giận đến nỗi gương mặt múa vuốt, lại bất ngờ bị chủ nhân đánh mạnh một cái.

“Đủ rồi, dám so sánh San San như ăn trộm, ta đánh ngươi nữa bây giờ!”

Lục Tu quả thật không thể tin được phản ứng của chủ tử, không khỏi kháng nghị!

“Thiếu tông chủ... bọn họ làm chuyện như vậy trước mặt người, sao người không có phản ứng gì cả? Nếu là hai tháng trước thì người đã sớm xuất kiếm giết người rồi... Bây giờ... bây giờ...”

Tiểu Tu vừa nhảy vừa la, từ sau bữa tiệc Trung thu hai tháng trước, Tô Thiếu Sơ thường xuyên đến Lục gia hơn, khi không có Thiếu tông chủ ở đây, hắn còn ở cùng một phòng với Thiếu phu nhân, Thiếu tông chủ biết cũng hoàn toàn mặc kệ, không thèm để ý đến; nếu là trước kia, hai chữ Thiếu Sơ mới vừa ra khỏi miệng của Phu nhân thôi, Thiếu tông chủ đã ăn cả bình dấm rồi, không hiểu sao từ lúc đó trở đi lại thay đổi hoàn toàn!

“Thiếu tông chủ... người tỉnh táo lại đi... Lão gia, phu nhân đi xa không thể làm chủ giúp người, nhưng mà cha ta vẫn còn ở đây, ông ấy là lão tổng quản của Lục gia, cũng có chút phân lượng ở Lục gia, nhất định có thể làm chủ cho Thiếu tông chủ người... sẽ không ngồi yên nhìn chuyện này...”

“Tiểu Tu, người tỉnh táo một chút!” Nhìn hắn đỏ mặt tía tai nhảy loạn xạ như vậy, giống như khí huyết gì cũng sắp xông lên não hết rồi!

“Được, ta tỉnh táo một chút...” Ách! “Ta rất là tỉnh táo nha!” Lục Tu lại nhảy lên! “Thiếu tông chủ, người ngàn vạn lần đừng để mặc cho đôi gian phụ dâm phụ này...”

Còn chưa nói xong, Lục Tu lại bị đánh thêm một cái!

“Ai dám nói nương tử của ta là dâm phụ, ta lập tức đem thiên kẻ đó.”

“Thiếu tông chủ... người, người...” Đôi mắt của Lục Tu mở to, đầy vẻ tổn thương, tiện thể chạy nhanh ra khỏi nham đình, hô to. “Thiếu tông chủ, nhất định người bị hạ độc rồi, nhất định bị dính mê hồn dược rồi, người đừng sợ, Tiểu Tu lập tức tìm cha đến cứu người.”

Ba người trong đình nhìn Lục Tu vội vàng vàng chạy ra khỏi nham đình, vừa chạy ngang qua hòn non bộ, lại tiếp tục chạy lên cầu vòm, cuối cùng vấp đá một cái, trực tiếp lăn xuống cầu luôn, sau khi bò dậy vẫn nhìn thoáng qua đình một lần nữa, thấy ánh mắt của ba người kia, hắn ở bên kia bờ reo lên cả cổ họng...

“Ta lập tức dẫn người tới... lập tức tới ngay... Thiếu tông chủ... chờ ta nha!” Sau đó lại tiếp tục chạy như điên đi tìm người!

Một tiếng cười to âm âm, phát ra từ Nhan San San.

“Lần đầu tiên ta thấy Tiểu Tu chật vật như vậy, còn lăn xuống cầu, còn không quên nói cho người... Ha ha ha!” nàng cười ngả vào vai Tô Thiếu Sơ.

Lục Minh Triều đi qua, kéo áy thê đang chơi xấu, tựa vào vai Tô Thiếu Sơ ra.

“Tiểu Tu nói không sai, dù ta biết giữa hai người có ‘gian tình’ hay không, ít nhất đối thoại cũng phải kiêng kỵ một chút chứ?! Lỡ như truyền ra ngoài, Lục gia làm sao mà ăn nói với võ lâm cùng triều đình?!”

“Minh Triều huynh nói rất đúng, dù sao người trong nhà hiểu rõ, chưa chắc người ngoài đã hiểu, bây giờ bên ngoài không ngừng đồn chuyện của chúng ta lên.”

“Phát triển mới nhất là gì?” Hai mắt han San San sáng rỡ lên, vỗ tay mong đợi hỏi, gần đây đi ra ngoài cũng khó, chỉ có thể buồn bực ở trong nhà.

“Đôi ta tư thông không có lý kỳ gì, Chu Dục và Minh Triều huynh đệ lén phéng cũng không có phát triển gì, danh kỹ Vu Tử Yên lại quá ít xuất hiện, cho nên... Ừm.” Tô Thiếu Sơ có ý định thừa nước đục thả câu.

“Là cái gì? Nhịn chết ta, nói mau đi!”

“San, người đừng có nóng nảy, hiện giờ người đang có mang, cẩn thận thì tốt hơn.” Thấy nàng chạy đến lắc tay Tô Thiếu Sơ, thân thể cũng lắc lư theo, làm Lục Minh Triều nhịn không được nhắc nhở.

“Mới một tháng, người đừng có khẩn trương như vậy được không? Cái này không cho, cái kia không được, đúng là làm cho người ta buồn bực!” Không cho nàng làm gì hết, nhưng gương mặt suốt ngày tỏ vẻ vô tội, hại Nhan San San bị chọc giận cũng không thể giận được, đành phải thuận theo hần.

“Có mấy chuyện mà biến thành nhiều phiên bản khác nhau, lời đồn thật ra là một loại “Chướng Nhân pháp”, thật ra...” Tô Thiếu Sơ chợt đứng dậy, đi đến phía Lục Minh Triều.

“Thiếu Sơ huynh?” Không hiểu được đối phương có ý gì, Lục Minh Triều cau mày, Tô Thiếu Sơ đã vòng tay qua cổ hần, làm hần ngẩn ra!

“Thật tình là, ta và Minh Triều mới là hai người yêu nhất, người hần yêu nhất không phải là kiều thê xinh đẹp bên cạnh, mà chính là Tô gia Tô tứ thiếu, cũng chính là bốn công tử.”

Tô Thiếu Sơ dựa đầu vào bờ vai cứng ngắc, đôi mắt mập mờ quay lại nhìn Nhan San San, chỉ thấy đối phương mở to đôi mắt, hai tay kinh ngạc che miệng, kinh hãi la...

“Hai người xứng đôi thật đấy! So với tên khốn kiếp Chu Dục kia, khí chất của Thiếu Sơ người rất hợp với gương mặt góc cạnh của Minh Triều, thật là đẹp đôi! Ai tạo ra lời đồn này thế? Đồn đúng lắm.” Nhan San San thích thú vỗ tay la.

“Ta cũng thấy vậy, Minh Triều huynh đệ, nương tử của người không có phản đối, người nghĩ có nên để cho lời đồn trở thành sự thật không?” Tô Thiếu Sơ đổi thành hai tay ôm cổ, lông mày nhướng lên nhìn Lục Minh Triều.

“Đủ rồi, hai người các người đừng có gây chuyện nữa.”

Lục Minh Triều tức giận kéo cánh tay trên vai xuống, trước mặt hai người này, hần vĩnh viễn đều là món đồ chơi rất vui!

Tô Thiếu Sơ và Nhan San San lườm nhau một cái, một người buông tay, một người ngồi xuống, buồn bực không lên tiếng đứng dậy đi theo Lục Minh Triều.

Hai người đứng đằng sau hần, cả hai nhìn nhau một cái, Tô Thiếu Sơ ở một bên thì cười rục rịch như ánh mặt trời, Nhan San San lại tỏ ra buồn bã, làm như tiêu tụy lắm vậy!

“Không, được, chơi, nữa!” Lục Minh Triều đang mở chai rượu ra, thấy hình ảnh phản chiếu lại từ đằng sau, từng chữ từng chữ nghiêng rã. “Cẩn thận, coi chừng ta điên lên thật đấy!”

Nhan San San không thể làm gì khác hơn là bĩu bĩu môi, Tô Thiếu Sơ ngồi cạnh Lục Minh Triều, cầm bình rượu lên, theo thể cầm bình rượu lên rót vào ly.

“Minh Triều huynh, ta biết gần đây người rất bận nhưng nên thả lỏng tinh thần một chút.”

“Đúng vậy! Minh Triều, gần đây người hay âm dương quái khí như vậy, có chuyện gì không hài lòng sao?” Phát huy hoàn toàn lòng chăm sóc nhiệt tình của mình, Nhan San San cười nói.

“Ta có chuyện gì không hài lòng?!” Lục Minh Triều dở khóc dở cười, hẳn thật bội phục hai người này, rốt cuộc là hẳn quá khắt khe, hay là hai người này quá phi thường? “Kì hạn đã qua phân nửa, đi đâu bắt Tử Phi Song Nguyệt đây? Nếu còn không bắt được người, nường tử, người thật muốn tướng công của người đại nghĩa diệt thân sao?”

Chẳng lẽ hẳn còn không hiểu, Tử Phi Song Nguyệt là ai sao? Tại sao người khởi xướng lại có bộ dạng không liên quan đến mình như vậy, suốt ngày tiêu diêu tự tại, chỉ làm khổ cho hẳn thôi!

“Chuyện này, ta nghĩ nường tử thông tuệ tài trí hơn người của người nhất định sẽ nghĩ cách, hạ màn xuống giúp người.”

“San San có đối sách?” Lục Minh Triều nhìn về phía ái thê bên cạnh.

“Nếu như người đừng có cấm cản ta gì hết, ta sẽ nói cho người biết.” Nhan San San thừa cơ nói điều kiện.

“Có thể xin Thiếu Sơ huynh nói việc này cho rõ ràng hơn không?” Đành phải nhờ Tô Thiếu Sơ vậy.

Dưới đôi mắt thị uy xinh đẹp “dám nói thử xem”, Tô Thiếu Sơ hắng giọng, nhẹ nhàng nói: “Chuyện từ lời đồn thì cứ để nó ở trong lời đồn đi.”

“Lời đồn?!”

“Minh Triều huynh, nghe nói tối mai huynh đến Ngọc Quỳnh lâu dự tiệc cùng Tam hoàng tử?” Vội vàng đổi đề tài.

Chu Dục bỗng nhiên đại giá đến Ngọc Quỳnh lâu, toàn bộ đường phố xóm làng ở đế đô đều sôi sùng sục, tất cả mọi người đều nói, rốt cuộc Chu Dục cũng ra tay với danh kỹ Vu Tử Yên.

“Đúng vậy! Tam hoàng tử bảo là muốn chiêu đãi mấy vị khách đến từ Đông Vực, trong bữa tiệc còn có có mấy vị quan viên phú thương nổi tiếng trong Hoàng thành.” Có thể thiết yến ở Tam Yên Hoa, còn không kiêng dè mời phú thương thương nhân ngồi cùng bạn, thậm chí còn to gan lớn胆 tuyên cáo, chỉ có thể là vị Tam hoàng tử này.

“Bạn bè ở Đông Vực?” Tô Thiếu Sơ nhíu mày.

“Minh Triều, không bằng tối mai ta đến Ngọc Quỳnh lâu với người được không?” Nhan San San nghĩ muốn ra ngoài xem náo nhiệt.

“Không được!” Lục Minh Triều cùng Tô Thiếu Sơ đồng thời thốt lên.

“Hai người các người uống cùng chén rượu, lại còn la lên cùng một lúc nữa!” Nhan San San ôm ngực trừng mắt hai người trước mặt.

“San San, Ngọc Quỳnh lâu là nơi nào, long xà hỗn tạp, người còn đang có mang, đừng đến đó xem náo nhiệt.” Lục Minh Triều trấn an kiều thê.

“Ngọc Quỳnh lâu là nơi nào ta hiểu rõ hơn người nhiều, nó phức tạp ta chẳng hiểu sao? Nó xảy ra chuyện gì, ta còn biết rõ hơn cả người.” Làm ơn đi, chẳng lẽ không biết thế lực thật sự đằng sau Ngọc Quỳnh lâu là ai sao?

“Khụ, Thiếu Sơ huynh.” Lục Minh Triều không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Tô Thiếu Sơ, hy vọng hẳn có thể nói giúp vài tiếng.

“Ừ, ta nói...”

“Tô Thiếu Sơ, người nói thì phải suy nghĩ cho kỹ trước! Nếu không tốt nhất đừng mở miệng.” Nhan San San liếc về phía hẳn, giận dữ đe dọa trừng mắt nhìn.

Tô Thiếu Sơ nháy mắt mấy cái, khoanh tay nói: “Minh Triều huynh, ta có chuyện quan trọng, không quấy rầy nữa, xin cáo từ.” Vợ chồng cãi nhau, đừng chọc vào vẫn tốt hơn, đành phải hy sinh tình nghĩa, mặc kệ Minh Triều huynh vậy.

“Thiếu Sơ.” Nhan San San bỗng gọi.

“Vâng, tiểu nhân có mặt, có gì chỉ giáo, thưa Nhan San San đại nhân xinh đẹp.” Đối với Nhan San San, hắc vĩnh viễn cũng không có cách nào.

“Chu Dục muốn một đóa lan không trọn vẹn để nhốt trong u cốc, còn dùng cách đó để nói với người, không hẳn là đang đùa, người nên cẩn thận.”

Thấy vẻ mặt nghiêm nghị, lo lắng dằn dò của nàng, Tô Thiệu Sơ ôn nhã cười một tiếng, véo lấy má trên choker nàng.

“Ta đã nói, người mà Tô Thiệu Sơ ta yêu nhất, chuyện gì cũng không gạt được người, yên tâm đi! Ta không xem nhẹ kẻ địch cũng không tự nâng mình lên cao, trong lòng ta nhất định sẽ nghĩ kế sách thích hợp!”

Lục Minh Triều đứng bên cạnh thấy thế, gương mặt đau khổ trong nháy mắt trở nên ghen tức, vô cùng không khách sáo chen vào giữa hai người, ôm lấy kiều thể, không cho hai bên đến gần nữa!

“Thiệu Sơ huynh, có việc thì cứ tự nhiên, không tiền.”

“Minh Triều, người làm cái gì vậy!” Đang tốt sao tự nhiên lại tỏ vẻ tức giận, nghiêm nghị thế này?

“A.” Tô Thiệu Sơ không nhịn được cười, nhìn Lục Minh Triều ôm lấy thể tử mạnh mẽ như vậy, hắc tất nhiên hiểu nguyên nhân trong đó!

“Cho dù ta có biết chân tướng đi nữa, nhưng hai vị cứ như thế này, ta khó mà không ăn dấm.”

Trong một góc ở hoa viên Lục gia, Lục Tu đứng dựa vào một góc tường, vẻ mặt tổn thương, không ngừng rơi lệ. “Không có ai tin ta... Không ai tin ta, Thiệu phu nhân rõ ràng có quan hệ ái muội với Tô Tứ thiếu, Thiệu tông chủ thấy mà còn thờ ơ, hu hu...”

Thiệu tông chủ thay đổi rồi, trước kia Thiệu tông chủ hay nghi thần nghi quỷ làm người ta không chịu nổi, nhưng ít ra còn xác định được bản thân; còn bây giờ... hu hu, ngay cả ta cũng không biết hẳn là ai nữa...”

Cô độc gạt nước mắt đi, càng oán giận hơn phụ thân đại nhân của hắc!

“Cha còn tồi tệ hơn, bảo ta đi khám mắt lại đi, phải nhìn cho kỹ gian phu dâm phụ, tự xác định xem mình có phải là gian phu hay không!” Nói cái gì chứ?! “Gian phu rõ ràng là Tô tứ thiếu mà! Còn ai chứ?”

Hu hu... Chẳng những cha nói chuyện không rõ ràng, mà ngay cả Lệ Nhi, tỷ nữ của Thiệu phu nhân cũng xem thường nhìn hắc, bình thường Lệ Nhi rất tốt với hắc, hôm nay thậm chí còn mắng hắc ngu ngốc, Lục gia này nhất định đang có vật gì đó quỷ phá, rốt cuộc có mấy người đã bị bắt trộm hồn rồi?

Hại hắc thật là cô độc!!!

7. Chương 7

Vào đêm, Ngọc Quỳnh lâu chính là cả thế giới sung sướng, bình rượu tinh xảo thức ăn ngon miệng không ngừng được đưa lên, rượu ngon chén say, bữa tiệc quả thật tràn đầy xa hoa.

Ngọc Quỳnh lâu nổi tiếng nhất chính là cảnh đẹp trên hồ, hậu viên bên trong hồ Thần Nguyệt chính là một hồ nhân tạo cực kỳ rộng lớn, quanh hồ được ánh trăng rọi xuống, ánh lên vẻ tao nhã, đưa mắt nhìn đều là ngọn đèn dầu, trên mặt hồ to là một tiểu đình nhỏ được đặt ở giữa, dành riêng cho bọn quan lớn phú thương vùng tiền như rác.

Cái đình vàng ở phía trước chính là “Tối Thượng đình”, nếu không có tiền thì không thể nào vào được “Tối Thượng đình”, người xem biểu diễn thường ngồi ở cách xa ngôi đình nghe đàn, chỉ có một chiếc cầu nhỏ hình vòm nối giữa kim đình và bên ngoài.

Được ngăn cách ở bên kia hồ, còn có một đình đài tinh xảo khác, tên là “Hồ Tâm đình”, cột đình dùng lụa mỏng làm màn che, đằng trước có một sân thượng để ngồi, được dành riêng cho những vũ công, đây là một đình đài độc lập, người muốn vào đình chỉ có thể dùng thuyền chèo đến giữa hồ, nhưng bây giờ thì không còn vị khách nào có thể bước vào đình nữa, chỉ có những người được Vu Tử Yên chỉ đích danh mới có thể vào đình.

“Minh Triều tiểu đệ, lại đây lại đây, thả lỏng một chút đi! Nhìn người đi, ngay cả uống rượu cũng cứng nhắc như vậy.” Chu Dục ngồi trong đình, vui vẻ mời rượu Lục Minh Triều.

“Tam, Tam hoàng tử, không, không cần nhọc công người, để Minh Triều tự làm là được.” Chu Dục này, cứ rót một chén rồi một chén, bắt hấn uống cho bằng hết, làm hấn không nhịn được nữa, chỉ đành ngồi cười nhắc nhở.

“Cũng đúng... Khó khi có cơ hội được thưởng thức ánh trăng đêm cùng Minh Triều tiểu đệ, bốn hoàng tử đương nhiên phải làm tròn bổn phận chủ nhà.” Ha ha.

“Cái ly... để ta tự lấy.” Tam hoàng tử này, cứ kiên trì bắt hấn uống một chén thêm một chén; còn định đưa hấn vào tiểu đình bên cạnh, Lục Minh Triều lúng túng đẩy ra!

Ngoài nương tử Nhan San San ra, Tam hoàng tử Chu Dục chính là người hấn khó ứng phó nhất!

“Minh Triều tiểu đệ, người thay đổi rồi, lập gia đình xong thì từ chối bốn hoàng tử mọi chuyện, thật là làm cho ta đau lòng a!” Chu Dục thở dài đầy cảm thán, khuyên tai hồng ngọc lộng lẫy chói lọi nhìn như đau thương, giữ lấy tóc mai bên cạnh.

“Thật là mong người có thể đáng yêu như thời còn bé nha! Lúc người bị cha mẹ quăng đến bên Tam hoàng tử ta, thời gian đó chỉ có đôi ta, thật là hạnh phúc, cho dù là một miếng tã, bốn hoàng tử cũng kiên trì giúp người mặc; mỗi một miếng thức ăn đều là bốn hoàng tử tự đút cho người, ngay cả thìa cũng được làm từ ngọc phi thủy mới chịu; ngày nào cũng chơi đùa với người, khi đó người không nhìn thấy ta liền khóc đến nửa ngày, còn bây giờ, aiz! Sau khi lớn lên, cả chén rượu cũng không nể mặt ta!”

Chu Dục cố ý kéo dài giọng thở dài thở ngắn, Lục Minh Triều lại ngẩng nhìn chung quanh, thấy bốn phía đều quăng đến một ánh mắt “không biết thức thời” cho hấn, cứ như đang chỉ trích hấn, có thể được Tam hoàng tử quyền cao thế trọng yêu thương như vậy mà còn không vừa lòng, đúng là không biết thời thế!

“Tam hoàng tử, bây giờ ta không muốn uống rượu.”

“Không muốn uống! Chắc chắc, suýt nữa thì quên mất, thỉnh thoảng Minh Triều cũng biết làm nũng bướng bỉnh với ta!” Chu Dục nở nụ cười thân thiết, gương mặt để sát gần mặt của Lục Minh Triều. “Lại đây, nhìn thẳng vào mắt bốn hoàng tử, có còn nhớ Vô Ưu, Vô Sầu đặc biệt điều chế “Thập toàn đại bổ máu đặc thuốc trà” cho người không?”

Lục Minh Triều lập tức tròn mắt, món đồ đáng sợ đó vẫn còn sao?!

“Máu của những người luyện võ?!” Lục Minh Triều từ trước đến giờ có nhạy cảm với máu, lập tức thở sâu vào bình ổn tinh thần!

“Trí nhớ của Minh Triều tiểu đệ không tốt rồi, nó là được làm từ máu người, điều chế cùng các dược liệu quý hiếm khác, đệ có muốn không?”

Người có cá tính gặp Chu Dục thì dù có cá tính mấy đi nữa cũng không cá tính nổi!

“Nếu người có hứng thú thì ta nhờ người về phủ kêu Vô Ưu, Vô Sầu lấy cho người, tối nay thiết yến ở Tam Yên Hoa, không có mang theo hai nha đầu kia đã làm cho chúng cáu kỉnh rồi! Bây giờ hấn là chúng nó cao hứng lắm, cùng người uống cạn nó.”

Chu Dục cười vô cùng rực rỡ, vô cùng sung sướng, vỗ vỗ lên bờ vai cứng đờ của Lục Minh Triều.

“Minh Triều tiểu đệ, thân thể của người cứng ngắc lại rồi, biết điều thì uống rượu đi.”

Chén rượu nhỏ được rót đầy tiếp tục đưa đến bên môi Lục Minh Triều bên môi, muốn hấn há miệng.

“Người luyện võ trọng khí tiết, chén rượu này Minh Triều có thể tự uống được, cảm ơn Tam hoàng tử.” Lục Minh Triều có nguyên tắc, không dễ để bị người khác đưa vào khuôn khổ, hấn kiên trì nhận lấy chén rượu trong tay Chu Dục, giữa đầu uống cạn.

“Aiz! Ta kêu người uống một chén rượu, chứ không phải kêu cả thân thể của người cũng lắc lư theo, nhìn người đi, ngay cả uống rượu cũng như uống thuốc độc vậy, khó trách hiền thê xinh đẹp tài trí của người luôn chê người không có tình thú, cẩn thận coi chừng ngày nào đó lão bà cũng vứt cả người.”

Những lời này lập tức đã kích Lục Minh Triều, ngũ quan của hắn đen lại, hắn vẫn luôn để tâm đến Nhan San San như thế, cứ nhắc đến nàng là không chịu được.

“Ồ... nhìn điệu bộ như đang gặp cảnh khốn cùng của người kia, Minh Triều tiểu đệ đúng là làm cho người ta đùa mãi không chán!” Chu Dục cười to.

Tức, cũng phải giấu vào trong lòng; phiền, lại không thể bộc lộ, nếu không muốn làm thỏa mãn Chu Dục, chỉ đành... dùng rượu giải buồn!

Liếc nhìn bóng dáng đứng đằng sau Chu Dục, thủy chung yên lặng bảo vệ cho hắn, có đôi khi Lục Minh Triều cảm thấy thật buồn bực, Phong Ngôn lạnh lùng không nói không cười, cũng có thể chịu nổi chủ nhân kỳ quái của mình hay sao?!

“Những người đến từ Đông Vực kia, hình như có lai lịch không đơn giản.”

Lục Minh Triều lưu ý nhìn ngôi đình cách xa bọn họ khoảng vài bước đó, bốn phía đều là đèn dầu và trang sức chói lóa, ánh vào nhau trở nên thực chói mắt.

Ngay cả các cô nương lấy rượu mua vui cũng đặc biệt nhiều, làm cho đình đài thoát nhìn thật nổi bật, bên trong đình là một đám người ăn mặc kiểu nước ngoài, có vài người đặc biệt kỳ quái.

“Cho nên mới đặc biệt thiết yến ở Ngọc Quỳnh Lâu, để mọi người gặp nhau, kết bạn, đợi lát nữa đưa bọn họ đi một vòng kính rượu, tin chắc mọi người sẽ nhanh chóng kết làm bằng hữu!” Chu Dục vừa nói, vừa nháy mắt với hắn.

Hiểu ngụ ý của Chu Dục, Lục Minh Triều hiểu rõ cười, dạo này trong Đông Vực, Ma Hi không ngừng hoành hành, thủ đoạn làm việc vô cùng độc ác, lại tinh thông hạ độc, ngay cả võ công cũng âm tà khó lường, nhân sĩ chính phái trong võ lâm đều không thích đến gần bọn chúng.

Dù không biết ý đồ của họ đến Trung Nguyên là gì, nhưng Đông Vực đang kết ngoại giao với Trung Nguyên, thiết yến càng rêu rao trắng trợn, càng khoa trương thì càng tốt.

Bữa tiệc ở Ngọc Quỳnh lâu tối nay, cho dù là phú thương hay quan viên, hay tam giáo cửu lưu, mọi người đều tỏ ra rất vui vẻ, bọn họ có muốn làm gì cũng phải kiêng kỵ vài phần, bởi nếu như để đồ có xuất hiện vu cổ hay độc hại gì đó, mọi nghi ngờ đều sẽ chỉa về phía họ.

“Tam hoàng tử quả nhiên suy nghĩ sâu xa.” Về phương diện này, Lục Minh Triều luôn cảm thấy nể phục hắn.

“Ồ... Minh Triều tiểu đệ cuối cùng cũng nói thật tiếng lòng rồi, nếu người đã nói vậy thì mong người hoàn thành ột tâm nguyện nho nhỏ của ta.” Chu Dục thừa cơ vỗ lên vai hắn, dựa sát vào nói.

“Tâm nguyện gì?”

“Hử? Tâm nguyện gì sao? Ha ha ha a...”

Gương mặt tuần nhã cao quý, vừa mở miệng đã nghe thấy tiếng cười gian trá của hắn, làm cho Lục Minh Triều vừa buồn lòng một chút lại bắt đầu căng thẳng lên.

“Bên ngoài người cường tráng mạnh mẽ, nhưng bên lại yếu ớt dễ tổn thương, đằng sau vẻ ngoài cứng chặc là một trái tim nhạy cảm yếu đuối, đúng là một vẻ đẹp đầy mâu thuẫn, làm cho bốn hoàng tử rất có hứng thú, thật sự muốn ép rượu người đến khi người bất tỉnh nhân sự mới thôi, có thể khám phá cơ thể mang vẻ đẹp mâu thuẫn này, từ từ sờ khắp toàn thân của Minh Triều tiểu đệ, cảm nhận từng mảng da thịt, đó chính là tâm nguyện nho nhỏ của bốn hoàng tử.”

Chu Dục đặt khuỷu tay lên vai hắn, tự mình đưa thêm một chén rượu đến gần môi hắn, cười thờ phà vào mặt hắn, điệu bộ mong đợi chờ xem đáp án.

Không khí như kết đọng lại, đầu tiên là nóng lên khi Chu Dục thổi vào mặt Lục Minh Triều, cho đến đông lạnh khi mồ hôi lạnh chảy đầy cả người, làm hắn chợt cứng người lại như băng đá!

“Ồ ơ... Minh Triều tiểu đệ đúng là hiểu lòng người nha!” Vươn ngón tay ra, khẽ chạm vào gương mặt góc cạnh trước mắt, phảng phất như có thể thấy được, ngón tay hắn đi đến đâu thì da thịt ở đó như nứt ra,

Chu Dục thú vị thưởng thức, dứt khoát uống can chén rượu, còn không quên ấn nhẹ da thịt xuống, đến khi thấy người nào đó không ngừng run rẩy, Chu Dục thích thú cười to.

“Tam hoàng tử...” Lục Minh Triều lắc đầu, thật sự, thật sự rất muốn nổi giận!

“Aiz, ở đây không chỉ có hai người, xin Tam hoàng tử chú ý.” Kịp thời chặn ngón tay kia lại, cũng kịp thời chặn cơn tức của hắn.

Các ngọn đèn dầu trong “Hồ Tâm Thanh” nằm đối diện bỗng rực sáng lên, mọi người còn đang uống rượu trò chuyện, nói cười không ngớt, lúc này toàn bộ đều an tĩnh lại.

Gió nổi lên, trêu chọc những tấm màn đủ màu trong đình, ngọn đèn dầu thay nhau tỏa sắc, nước trên mặt hồ giống như tấm vải trải giường, khói nhẹ không ngừng bốc lên từ mặt hồ, nhìn như một bức tranh vẽ cảnh sơn thủy cực đẹp.

Sau tấm màn lụa mỏng kia, có thể thấy được một thân ảnh nhỏ bé thướt tha, ngồi trước cây đàn, khăn che mặt che đi phân nửa gương mặt, ngồi giữa làn khói mờ ảo càng tỏ ra thần bí hơn.

Một chiếc thuyền nhỏ chở năm người bắt đầu chèo vào “Hồ Tâm Thanh”, mỗi người đều ôm lấy một nhạc khí, từng người từng người một bước vào đình.

“Tử Yên cô nương vĩnh viễn cũng không để cho người ta biết, mình đã bước vào trong đình tự lúc nào.”

Một giây trước, trong đình không hề có ai, ngọn đèn dầu vừa bật lên, đã thấy thân ảnh sớm ngồi trong đình tự lúc nào.

Các phú thương đã tới vài lần trước, bắt đầu cúi đầu đồng tai lên nghe.

Chu Dục hí mắt lại, Vu Tử Yên này thật thú vị.

Chúng nhân sĩ đã ngồi đông đủ trước hồ, tỳ bà bắt đầu tấu lên, kèn, trống cùng hòa hợp vào nhau, từng âm từng âm lần lượt vang lên, rõ ràng ban này còn chậm chậm trầm ổn, vậy mà bây giờ đã nhanh chóng, tiết tấu dồn dập không theo bất kỳ luật gì, làm cho yến hội vừa này mới dừng lại bắt đầu nóng lên.

Sau đó, trong đình truyền ra một tiếng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào, giống như một bài ca vừa cất lên, thanh cao nhưng không chói, không ngừng quanh quẩn trong mỗi đình đài.

“Cảm ơn chư vị khách quý đã đến Ngọc Quỳnh lâu vào tối nay, mong chư vị có thể rũ bỏ trần thế, vô ưu vô sầu mà về.”

Gió nổi lên, màn lụa mỏng nhẹ giương lên, chỉ thấy giai nhân trong đình dùng ngón tay, khẽ chạm vào dây đàn, thử âm sắc của cây đàn trước, giai nhân ngay trước mắt làm ọi người chăm chú nhìn, màn lụa mỏng lại rũ xuống, mang theo một chút thần bí, một chút xa xôi.

Sau đó, tiếng đàn cất lên, âm sắc thanh nhã, đẹp đẽ tựa như bức tranh mặt trời rơi xuống chân trời, tựa như dòng suối đang chảy róc rách, chậm rãi nhưng sâu sắc động lòng người.

“Tiếng đàn này...”

Chu Dục ngồi trong đình cau mày, một gương mặt thoáng hiện trong đầu, hôm trước, dưới đêm trăng, mái tóc dài khẽ chạm vai, từng sợi tóc đen phất qua gương mặt tuần tú, bay lả tả tạo nên một thần thái kỳ ảo xinh đẹp...

“Thiếu Sơ yêu đệ?!”

Đôi đồng tử của Chu Dục như đọng lại, khóe môi hắn trở nên lạnh lẽo, không biết là đang thưởng thức hay đang trầm tư suy nghĩ.

“Tiếng đàn mê người bên tai, ngay cả rượu cũng không muốn uống. Nếu được khai kỳ kiêm mổ say, trả lời bốn vui mừng không nói ba.”

Âm điệu nhu hòa tựa như bàn tay đang vẽ tranh, lưu loát trơn tru.

Khi tấm lụa mỏng trong đình bị vén xuống, mọi người đều thẫn hét lên kinh hãi, bởi Vu Tử Yên không bao giờ đi ra khỏi đình, tối nay lại chủ động ra khỏi đình.

Y phục giản dị, lụa mỏng màu vàng, thân thủ thướt tha vuốt ve đàn tỳ bà hiện ra, nhất thời, toàn bộ đèn dầu bên hồ, trong hồ, giữa hồ đều được thắp lên, làm thân hình nhỏ nhắn yêu kiều kia trở nên nổi bật, thướt tha trong đêm.

Khi thân ảnh xinh đẹp kia khê khom người chào hỏi mọi người, chậm rãi giơ một cánh tay lên, dải lụa mỏng trên tay tựa như đang trêu chọc, làm lộ ra cổ tay trắng ngần mềm mại, tiếng đàn phía sau truyền đến, thân hình cũng theo đó mà nhảy múa, kèn, sáo, tiêu cùng vang lên một lúc.

Thân thủ linh hoạt chuyển động, hai tay đan vào nhau, ống tay áo đung đưa như cánh bướm, dải lụa mỏng màu vàng bay phất phơ trong không trung, tựa như trong mộng, chợt xoay người lại, không nhu nhược, không ranh ma, chỉ là một vẻ mạnh mẽ kiên định!

Mềm mại mê hoặc, duyên dáng thướt tha, mọi người chỉ cảm thấy hô hấp như ngừng lại, trong mắt chỉ còn lại thân ảnh mềm mại bay múa giữa hồ.

Theo tiếng đàn, thân thể đang múa chợt dừng lại, các tiếng nhạc khí khác trong đình cũng dừng lại, chỉ còn tiếng tỳ bà vang lên, dưới bầu trời đêm tối mù mịt.

Cây lau sậy rậm rạp, sương rơi xuống phủ khắp mọi nơi.

Tỳ bà bắn ra, Vu Tử Yên bước nhẹ tênh, từ ngọn khói trong đình, chậm rãi bước xuống thềm đá.

Người đứng nơi đó, lại xa cách như non sông nước biển.

Một thân xiêm y thướt tha, váy gấm tung bay theo gió, từ từ bước đến xuống thềm đá.

Ngược dòng tìm theo mãi, nhưng đường càng thêm trở ngại xa xôi.

Thân thủ nhẹ nhảy lên, ôm đàn bay qua khói nhẹ trên hồ nước, váy áo, vạt áo tung bay, tựa như thiên tiên.

Thuận dòng theo đến tận nơi, giữa vùng nước biển, thấy người ở trong.

Trong làn khói mờ ảo, thân ảnh ưu nhã yêu kiều, tựa như mộng đẹp, tản ra một vẻ say tư động lòng người.

Nhìn bóng hình xinh đẹp giữa mặt hồ, mọi người nín hơi, ngay cả Chu Dục cũng quên đi bản thân, ngâm mình vào trong khúc nhạc đàn.

“Tiếng nhạc đầy nỗi lòng, người tựa như thiên tiên, khá lắm cảm thơ khúc, múa như mơ tuyệt tư.” Chu Dục xem màn trình diễn ca múa, cũng không khỏi thở dài.

Khi thân ảnh bay lên lần nữa, sương vàng, lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp rơi vào giữa không trung, vô số màu sắc sắc sỡ tỏa ra, cực kỳ rực rỡ, hoa lệ dưới bầu trời đêm.

Tiếng thán phục, vỗ tay bắt đầu vang lên, dải lụa dần biến mất, từ làn khói xuất hiện hai dải gấm màu hồng, trắng, hòa hợp cùng lốc nước xoáy, dường như đang muốn làm cho người ta hoa mắt, đoạt lấy hô hấp của người khác, Phong Ngôn thủy chung đứng cạnh bảo vệ chủ nhân, hai hàng lông mày trở nên rét lạnh.

Mọi người mong đợi nhìn Vu Tử Yên bay xuống, chợt, trong hai dải gấm phi đến một phía, rào rạt lách qua gió, qua cây, phát sáng lác lác, trường kiếm dài lác lác, thẳng hướng phía Chu Dục đang ở bên trong “Tối Thượng đình”!

8. Chương 8

“Có thích khách!”

Lục Minh Triều đứng bên cạnh Chu Dục thấy vậy, lập tức chạy lên trước chắn Chu Dục, khi hắn hô lên, Phong Ngôn đồng thời tung người ra, mũi kiếm chói lóa xé gió lao tới!

“Tử Phi Song Nguyệt?!” Yến Bình Phi nghe tiếng chạy đến, vừa thấy thích khách liền hô lên!

Một thân lãnh đạm che mặt lại, hai tay quần hai dải gấm hồng bạch, ánh mắt sắc bén tựa như ánh trăng, làm cho người ta như rơi vào ác mộng kinh hoàng!

Nghe tiếng Yến Bình Phi hô lên, mọi người trên hồ đều bị hù sợ!

“Bảo vệ Tam hoàng tử!” Thấy giao chiến kịch liệt trên mặt hồ, Yến Bình Phi chỉ huy thị vệ bốn phía. “Lập tức điều động nhân mã trong phủ, quan binh ở quan phủ gần nhất, toàn bộ đến Ngọc Quỳnh lâu!”

“Thì ra Vu Tử Yên chính là Tử Phi Song Nguyệt!” Đám quan lớn, phú thương ngồi trong đình đài, một tên phú thương béo vẫn còn khiếp sợ, liên tục vỗ ngực nói.

Mặt khác, mọi người còn đang bị bất ngờ giống như bị đánh thức, kinh ngạc hoàn toàn!

“Danh kỹ Vu Tử Yên là Tử Phi Song Nguyệt!”

“Khó trách bao nhiêu lâu nay mà không bắt được, thì ra là dùng tên giả ẩn thân ở Ngọc Quỳnh Lâu!”

“Thật là đáng sợ, chúng ta lại còn ngồi nghe tên giết người đánh đàn suốt mấy đêm!”

Các quan lớn, phú thương khác nghe vậy đều đổ mồ hôi lạnh, nói cũng may mà không có việc gì.

“Minh Triều tiểu đệ, ngươi muốn làm gì?” Bên trong Tối Thượng đình, Chu Dục gọi Lục Minh Triều.

“Bắt Tử Phi Song Nguyệt là trách nhiệm của ta.” Lục Minh Triều nói đang định ra khỏi đình giúp đỡ nói.

“Ngươi ở lại bên cạnh bốn hoàng tử là được, ở ngoài không cần ngươi!”

“Nhưng mà...”

“Lo lắng sao? Lo Phong Ngôn không phải là đối thủ, hay sợ Tử Phi Song Nguyệt có gì sơ suất?” Chu Dục híp mắt lại, con ngươi trở nên sắc bén.

“Ta chỉ muốn nhanh chóng bắt được Tử Phi Song Nguyệt, hoàn thành nhiệm vụ.”

“Chỉ sợ ngươi tham gia, hỗn chiến còn kịch liệt hơn nữa.” Hắc bữu môi nói.

“Tam hoàng tử!”

“Ta không muốn làm khó ngươi, không được ra tay, biết điều thì ở lại nơi này.”

“Nhưng...”

“Minh Triều, ta trông ngươi từ nhỏ đến khi trưởng thành, ngươi không gạt được ta bất cứ chuyện gì, cho dù bốn hoàng tử đánh nhau với ai, ngươi cũng không được tham gia, nghe chưa?”

Thấy ánh mắt nghiêm nghị của Chu Dục, Lục Minh Triều đành phải miễn cưỡng gật đầu.

Đúng như Chu Dục nói, miễn cưỡng cũng có thể coi là hắc là “bạn” trưởng thành từ nhỏ đến lớn, dù bình thường Chu Dục thích dùng lời lẽ lỗ mãng trên chốc hắc, nhưng một khi nghiêm túc thì Lục Minh Triều vẫn nghe theo phần lớn, không cần nhiều lời.

Trên mặt hồ, đao kiếm không ngừng giao kích nhau, mặt hồ lay động mãnh liệt, dải gấm màu hồng bạch liên tiếp uốn lượn, bóng dáng màu tím bay lên cao, giữa người hướng thẳng về phía tiểu đình, làm cho tân khách trong đình kêu la liên tục, tất cả đều vọt ra ngoài đình!

Ngay khi dải gấm đang hợp lại, tựa như mũi kiếm chuẩn bị nghênh chiến thì...

“Tử Phi Song Nguyệt, cùng đánh một trận với giang hồ đệ nhất đao ta!”

Tiếng quát rống chợt tới, mũi kiếm còn nhanh hơn cả Phong Ngôn, từ một nơi khác nhô lên, lướt nhanh đến, mũi kiếm mang theo một uy lực mạnh mẽ, hai mũi kiếm giao nhau, tạo ra tiếng nổ vang trời, sau đó là ánh sáng lóa mắt, trong ánh sáng ấy dần xuất hiện một cái bóng mờ, cái bóng càng ngày càng rõ, khi ánh sáng biến mất dần, thân ảnh cũng thất thế rơi xuống hồ!

Bên trong Tối Thượng đình, sắc mặt Chu Dục trầm xuống, đôi mắt Lục Minh Triều nghiêm nghị không nói gì!

“Giang hồ danh đao Phó Diêu Phong?!” Đối với người đàn ông đột nhiên xông vào trận chiến này, ngay cả Phong Ngôn lạnh lùng từ trước đến giờ cũng không giấu nổi kinh ngạc!

Đứng ở nơi mà ban nãy Tử Phi Song Nguyệt vừa đứng, Phó Diêu Phong chỉ trầm giọng, âm thanh vang cả mặt hồ!

“Mạng Tử Phi Song Nguyệt, Phó Diêu Phong ta lấy chắc rồi, không ai được nhúng tay vào!”

Không cho người ta suy nghĩ, đại đao trên tay vung xuống lần nữa, uy lực mạnh mẽ thấu trời, tất cả đều vung xuống, máu văng tung tóe khắp cả mặt hồ!

Cả hồ như nổ tung, tiếng ầm ầm điếc tai vang lên, uy lực khiếp người, hồ nước sâu mấy trượng, bỗng nhiên lại xuất hiện đáy hồ, nước không ngừng tuôn ra, thậm chí còn văng đến đỉnh đài hắc đang đứng, tiếng thét chói tai sợ hãi vang lên không dứt.

Sắc mặt Chu Dục càng lúc càng lạnh lẽo, mà Lục Minh Triều đứng bên cạnh cũng khẩn trương xem cuộc chiến.

Khí thế nện xuống mặt hồ, làm mặt hồ rung rung lay động, bỗng nhiên gặp hai đạo thân ảnh đã phân cứ hai tờ nhìn nhau đình đỉnh, cách xa nhau tàn phá Thần Nguyệt hồ, dưới ánh trăng, hai dải gấm bay qua bay lại, phát ra ánh sáng lóa mắt, hai thân ảnh không ngừng đánh vào nhau!

“Tử Phi Song Nguyệt, chịu chết đi!”

Một tiếng quát lớn, trường đao khí thế bức người vượt qua ánh sáng lóa mắt, chém đứt hai dải gấm màu hồng bạch, mũi đao uy mãnh bổ về người phi sau hai dải gấm đó!

Mọi người đang xem cuộc chiến đều sợ hãi, mắt thấy Tử Phi Song Nguyệt sắp bị chém đứt, lại nhớ đến tư thái lung linh vừa rồi Vu Tử Yên ca múa, bỗng, một tiếng thét lớn vang lên!

Hai dải gấm màu hồng bạch ban nãy còn tung hoành ngang dọc, giờ đã vỡ vụn thành từng mảnh, Tử Phi Song Nguyệt không còn nữa, Phó Diêu Phong trong nháy mắt xoay người lại, giơ đao ra, đao ảnh quang lưu, lướt qua tường tìm kiếm thân ảnh tử y kia!

“Phó Diêu Phong, mạng của Tử Phi Song Nguyệt, để Bàn Mị ta đòi thay người đi!” Một tiếng lạnh lạnh vang lên.

Phó Diêu Phong đang định đuổi theo truy sát Tử Phi Song Nguyệt, bỗng nghe thấy tiếng nổ tung, thân ảnh vừa xuất hiện lạnh lùng nói, trong nháy mắt, hắc như bị quăng ra!

“Thiếu...” Suýt nữa đã bật thốt thành một cái tên, làm cho Phó Diêu Phong vất vả lắm mới nuốt vào được!

“Phó Diêu Phong, mạng của Tử Phi Song Nguyệt là ta lấy, không phải của giang hồ danh đao người!”

Người vừa lên tiếng có thân thể chỉ đến lồng ngực của Phó Diêu Phong, cũng nhờ có thân thể nhỏ nhắn mà hắc có thể di chuyển rất linh hoạt, đánh lên rất tiện.

Bàn Mị đối diện với Phó Diêu Phong, tựa như hai con sói đang cắn nhau rất ác liệt, người này ở Đông Vực nổi tiếng là đối nghịch với Ma Hi, bây giờ có thể đoạt người với hắc, cũng là điều thú vị.

“Hừ! Sống gặp người, chết gặp thi (thể), nhìn thấy người mới biết được, để xem cuối cùng mạng của Tử Phi Song Nguyệt rơi vào tay ai!” Phó Diêu Phong cười lạnh, phi thân nhảy ra khỏi Ngọc Quỳnh lâu, khẩn cấp tìm người!

“Vậy thì phải xem thi thể của Tử Phi Song Nguyệt được ai tìm trước!” Bàn Mị làm sao nhận thua, cũng phi ra khỏi tường đi tìm người.

“Mau đuổi theo!” Chu Dục dặn dò nói. “Nhất định phải bắt sống Tử Phi Song Nguyệt.”

Yến Bình Phi lập tức nhận lệnh.

Thấy người của Đông Vực xuất hiện, ngay cả Chu Dục cũng ngẩn ra, Lục Minh Triều kinh ngạc, nhưng từ lúc Tử Phi Song Nguyệt lao ra khỏi Ngọc Quỳnh lâu, Lục Minh Triều mặc kệ lời dặn dò của Chu Dục, vào lúc người của Đông Vực đánh lên, hắc cũng đồng thời lao ra; lần này Chu Dục không hề ngăn cản!

“Tam hoàng tử, làm cho người sợ hãi, là hạ quan hành sự bất lực, không biết lai lịch của nàng ta, để cho nàng thừa cơ sát hại hoàng tử, xin thứ tội!” Quan phủ chạy theo đằng sau, hốt hoảng hành lễ.

“Đuổi theo điều tra đi, Phong Ngôn, hồi phủ!” Chu Dục cũng lười nhiều lời, phát tay áo rời đi.

“Người đâu, hộ tống Tam hoàng tử hồi phủ.” Quan nha phục trách lập tức la lên.

Cả Ngọc Quỳnh lâu giờ chỉ còn lại là đồng hồ độn, những tòa đình đài trên Thần Nguyệt hồ đều bị hủy hoại, quan binh ùn ùn chạy đến, bắt đầu tiếp nhận điều tra!

“Phong tỏa Ngọc Quỳnh lâu, quyết tìm cho được lai lịch của Vu Tử Yên!”

Tin tức danh kỹ Vu Tử Yên chính là Tử Phi Song Nguyệt, cùng tin tức Tử Phi Song Nguyệt đã chết đồng thời lộ lên, sớm mai, đây trở thành tin tức nóng nhất trên toàn đế đô!

“Phong Ngôn, đến Tô phủ một chuyến.” Ngồi vào cỗ kiệu, Chu Dục đột nhiên nói.

“Dạ.”

Vậy là, cả đoàn người chuyển hướng đến Tô phủ.

Đêm khuya, khách quý hoàng tộc đến bất ngờ, trên dưới Tô gia đều bận bịu, tôi tớ đi qua đi lại, người mang đèn dầu người mang thức ăn đến phòng khách chiêu đãi khách quý.

“Tam hoàng tử đêm khuya đến đây, bốn gia tiếp đãi có phần không chu đáo, mong hoàng tử thứ lỗi.”

Con trai lớn của Tô gia – Tô Đông Lăng vội vàng chạy ra đại sảnh đón khách, thấy Chu Dục một thân hoa phục bước vào phòng, những người đi theo đều ở ngoài cổng chính.

“Bốn hoàng tử đêm khuya quấy rầy mới là đường đột.” Hắn vừa ngồi xuống, hạ nhân lập tức dâng trà lên. “Không cần nói lời khách sáo, không biết Tứ công tử có ở trong quý phủ không? Có thể mời hắn ra không?”

“Tiểu đệ!” Chu Dục đêm khuya xông thẳng vào Tô phủ, rốt cuộc chỉ muốn gặp Tứ đệ, làm cho Tô Đông Lăng có hơi giật mình, sau đó khoanh tay nói: “Tứ đệ không có trong phủ vì mấy hôm trước nhận mệnh của Tam hoàng tử đi bắt Tử Phi Song Nguyệt, cho nên mấy ngày nay nó đều ra ngoài tìm kiếm đầu mối.”

“Ồ! Vậy có thể cho biết hắn đi hướng nào không?”

“Hành tung của Tứ đệ không ai biết được, chỉ cần không ảnh hưởng đến công việc thì nó thường đi du ngoạn, thấy nơi nào lý thú phong tình thì lập tức đến nơi đó, cũng khó đoán được.”

“Không ngờ Đông Lăng huynh dễ dãi như thế?”

“Tiểu đệ sợ nhất là bị quản thúc, từ nhỏ đã thích đi đây đi đó.” Tô Đông Lăng mang vài phần phiền não hỏi: “Tối nay Tam hoàng tử muốn gặp Thiếu Sơ, xin hỏi nó đã xảy ra chuyện gì?”

“Đông Lăng huynh không cần lo lắng, hắn không có phạm tội.” Chu Dục nâng chung trà lên, chậm rãi một mồi, uống được một hợp mới nói. “Bốn hoàng tử tối nay đến đây để nói, Thiếu Sơ yêu đệ không cần điều tra chuyện của Tử Phi Song Nguyệt nữa!”

“Có tin tức của Tử Phi Song Nguyệt rồi?”

“Ừ.” Chu Dục nhìn về phía hắn, rõ ràng nói: “Đã chết rồi!”

“Tử Phi Song Nguyệt đã chết?!” Tô Đông Lăng kinh ngạc! “Chuyện xảy ra khi nào vậy?”

“Tối nay, vừa mới này, Vu Tử Yên là Tử Phi Song Nguyệt, bị ám sát tại chỗ.”

“Tên ác nhân này bị giết, dân chúng đế đô có thể an tâm rồi.”

“Chỉ tiếc, không tìm được thi thể.”

“Không tìm được thi thể!”

“Trúng một kích của giang hồ danh đao, còn bị người của Đông Vực Ma Hi đánh lén, không chết cũng trọng thương.” Chu Dục đặt chén trà xuống, đứng lên nói: “Cho nên Tử Phi Song Nguyệt có bỏ mình hay không, phải xem thi thể có được hay không mới biết.”

“Người của Đông Vực Ma Hi?”

“Thoạt nhìn người rất lo lắng, hình như là đang lo lắng cho ai đó?” Chu Dục liếc nhìn Tô Đông Lăng, ánh mắt dần sắc bén hỏi.

“Người của Ma Hi rất độc ác, lại không phải là chính phái, hôm nay đến để đô, Đông Lăng lo rằng bọn họ có ý đồ.”

“Thật sao?” Chu Dục cười lạnh. “Thân là một trong tứ đại gia tộc, Đông Lăng ngươi đúng là lo nghĩ cho dân chúng nha!”

“Tô gia làm việc cho hoàng đế, dĩ nhiên phải suy nghĩ cho hoàng đế, Ma Hi xuất hiện, dân chúng nhất định không có ngày lành, hoàng thượng cũng sẽ không vui vẻ được.”

“Tốt lắm! Phụ hoàng đúng là may mắn, nếu Tứ đại gia tộc đều suy nghĩ như Đông Lăng ngươi thì lo gì vương triều Thiên Đô sẽ gặp chuyện không may!”

Chu Dục nói xong cười lạnh, Tô Đông Lăng cũng cảm thấy được đối phương có gì đó khác với bình thường, trong thần thái mang theo một chút phiến não!

“Tứ Phi Song Nguyệt đã gặp nạn, nhưng sao nhìn Tam hoàng tử lại u sầu như thế? Đông Lăng có thể giúp gì cho người không?”

“Có!” Đôi mắt sắc bén nhưng ngữ điệu lại như đang đùa bỡn. “Bốn hoàng tử muốn ở Tô phủ đợi lệnh đệ trở về, không biết có được không?”

“Tam hoàng tử yêu mến Tô gia như thế, Đông Lăng lập tức sai người chuẩn bị, Tam hoàng tử người...”

“Bốn hoàng tử muốn nghỉ trong biệt viện của Thiếu Sơ yêu đệ!”

“Chỉ cần Tam hoàng tử ra lệnh, Đông Lăng lập tức phân phó hạ nhân.”

“Không cần nhọc công, Tô gia Đại thiếu gia.” Chu Dục bỗng gọi Tô Đông Lăng lại. “Tối nay bốn hoàng tử đến đường đột, thật là quá mạo phạm, xin thứ lỗi.”

“Tam hoàng tử cũng vì nể mặt Tô Thiếu Sơ thôi, Đông Lăng còn phải thay tiểu đệ cảm tạ Tam hoàng tử.”

Thấy Chu Dục bỗng dưng đổi sắc mặt, Đông Lăng không hiểu gì, chỉ đành cẩn thận mà đối phó.

“Bốn hoàng tử nhớ Tô gia huynh đệ có bốn người, hai tỷ muội, vậy tại sao Thiếu Sơ lại đứng hàng thứ tư?”

Vẻ mặt lạnh lùng pha thêm chút kiêu ngạo, trừ Lục Minh Triều và Tô Thiếu Sơ ra, hẳn luôn đối với người ngoài như vậy, khéo môi tựa tiểu phi tiểu, đó chính là vẻ mặt duy nhất của Chu Dục.

“Thật ra thì Thiếu Sơ vốn đứng thứ sáu, nếu không tính nhị muội, tứ muội vào thì Thiếu Sơ đứng hàng thứ tư.” Tô Đông Lăng cẩn thận đáp.

“Vậy Tô gia không tính nữ nhân vào bối phận sao?”

“Dĩ nhiên Tô gia xem trọng cả nam lẫn nữ, sở dĩ bối phận lại có thay đổi, chẳng qua khi lên năm, song thân cho chúng ta chơi một số trò chơi, nữ ca múa, nam luyện võ, chia thành một bên nam, một bên nữ, lúc ấy mới gọi Thiếu Sơ là Tứ đệ; Thiếu Sơ thích trò chơi này, hạ nhân cũng quen miệng gọi hẳn là Tứ thiếu, cứ như vậy, sau khi lớn lên mọi người đều quen gọi như thế.”

“Thiếu Sơ đứng hàng thứ sáu!” Con ngươi trong mắt Chu Dục bỗng trở nên long lanh, giống như đang lý giải được điều gì đó. “Thiếu Sơ thật sự là... thứ sáu?”

“Chẳng lẽ Tam hoàng tử có ý nghĩ khác?” Không ca ngợi không siểm nịnh, Tô Đông Lăng hỏi.

“Ngươi thấy bốn hoàng tử tính cả nam lẫn nữ nên rất buồn cười?!”

“Đông Lăng tuyệt không dám có ý nghĩ đó, chỉ là không hiểu được, nên mới thỉnh Tam hoàng tử chỉ giáo.”

Tên này, thay đổi chỉ trong chớp mắt, quả là thâm ma phiến toái, nhớ tới cách xưng hô của Thiếu Sơ đối với vị Tam hoàng tử này, Tô Đông Lăng cũng cảm thấy đồng cảm.

“Tô gia được Thánh thượng và Hoàng huynh coi trọng, xin nhờ, bốn hoàng tử làm sao có tư cách chỉ giáo.” Chu Dục cười lạnh lẽo, đôi mắt lạnh lùng như muốn nuốt chửng người khác. “Tứ đại gia tộc chỉ có năm người con, người thứ sáu là nữ thì phải theo quy ước của triều đình, vậy nên tứ đại gia tộc thường không sinh quá con thứ năm, vì sợ cốt nhục chia lìa, hẳn là Tô Đông Lăng cũng biết?”

“Đó chỉ là lời đồn đãi của dân gian, thỉnh Tam hoàng tử đừng để trong lòng.”

“Dân chúng ngu muội, không hiểu ân tình giữa Thánh thượng với Tứ đại gia tộc, nhưng Tô gia chẳng lẽ không hiểu sao?”

“Tô gia hiểu rõ hoàng ân như nước biển mênh mông cuộn cuộn, tuyệt không dám phản bội.” Tô Đông Lăng vội vàng khoanh tay nói.

Năm đó tứ đại gia tộc trợ giúp triều đình, dù nhận được phần thưởng lớn nhưng đồng thời, cũng có thêm một vài ước định, tứ đại gia tộc chỉ cần sau đứa bé thứ năm, sinh được bé gái thì sẽ được hoàng đế thu làm dưỡng nữ (con gái nuôi), ban phong hào công chúa, được đối xử như hoàng tộc, vinh sủng như vậy, đúng là có rất nhiều lợi thế về chính trị!

Một khi có ngoại tộc cầu thân, thậm chí là những tướng quân chinh chiến chiến thắng trở về, được hoàng tộc tứ hôn, công chúa gả cho chính là sự tôn vinh tốt nhất, lúc này, chính người “con nuôi” sẽ được trao ra làm hôn nhân chính trị, đây cũng chính là lý do vì sao Tứ đại gia tộc không muốn hy sinh cốt nhục của mình!

Vì vậy, trừ phi là tham muốn quyền quý, nếu không không có ai nguyện đưa cốt nhục của mình vào cung, cho nên Tứ đại gia tộc không sinh quá đứa con thứ năm, dù triều đình biết rõ nguyên nhân nhưng cũng không nói gì, trở thành chuyện mà cả hai bên đều không muốn nói ra.

“Con cái của Tô gia có sáu người, mà con gái thật sự chỉ có... hai người?”

Tô Đông Lăng cười một tiếng. “Không biết Tam hoàng tử có nghi ngờ chỉ?”

“Không có gì, bốn hoàng tử đã xác định được đáp án.” Chu Dục chấp tay xoay người, đi ra ngoài cửa.

“Tam hoàng tử?” Muốn rời khỏi rồi?

Hắn quay đầu lại, đôi môi ngạo nghễ giương lên. “Tối nay đã làm phiền, không cần đưa tiễn.”

Nhìn đối phương nghênh ngang rời khỏi, sắc mặt của Tô Đông Lăng chuyển từ trấn định sang âm trầm.

“Người đâu.” Hắn quay lại, nói với tâm phúc của mình. “Lập tức báo cho trưởng công chúa đang ở trong cung, Tứ thiếu gia phải đến Nam Nguyên tìm Phi Thúy đàn.”

Cả đêm nay, để đồ xảy ra quá nhiều chuyện, thân phận của Vu Tử Yên, Tử Phi Song Nguyệt bỏ mình, sang ngày hôm sau lại phát hiện một thi thể nữ ở Ngọc Quỳnh lâu, gương mặt do bị thủy triều và nham thạch đánh vào nên không phân biệt được, quần áo được xác nhận là của Tử Phi Song Nguyệt!

Ngọc Quỳnh Lâu bị kiểm tra suốt nửa tháng, cuối cùng không điều tra được chứng cứ gì, những người đứng sau Ngọc Quỳnh lâu bỏ số tiền lớn coi như là “phí” cho quan phủ, sau đó mở cửa buôn bán như bình thường.

Chỉ là, lời đồn mới lại nổi lên, dù vẫn là câu chuyện đó, nhưng nội dung lại được biến tấu đi nhiều, thiếu Vu Tử Yên, vẫn còn có rất nhiều chuyện để trà dư tửu hậu nói chuyện say sưa.

Mấy ngày sau, tin tức nói Vu Tử Yên bị phát hiện là Tử Phi Song Nguyệt, Tô gia Tứ thiếu cũng mất tích không thấy bóng dáng!

Người người đều phỏng đoán, là Tô tứ thiếu đa tình, khi biết người yêu của mình là tên trộm, không chịu nổi đả kích nên đã bỏ đi.

Đối với nhân vật chính trong câu chuyện này, mọi người đều cảm thấy đồng tình, Tô gia Tứ thiếu đối đãi với mọi người thân thiện như người nhà, lại dịu dàng với nữ nhân, ít khi tức giận, lúc nào cũng để ý đến cảm nhận của người khác, tính cách như vậy lại đặt mình vào trong đề độ phức tạp phồn hoa, số lượng người ủng hộ hẳn càng gia tăng gấp bội.

Cho đến cuối thu, đầu đông, Tô Thiếu Sơ thường xuyên đi bên cạnh Thái tử vẫn không xuất hiện.

9. Chương 9

Bên trong hoàng cung, bông tuyết của đêm qua bắt đầu ngấn sương trên mặt đất, một thân ảnh dật nhẫ đạp lên thảm cỏ vẫn còn vài bông tuyết, Hoàng thành như nhận hết bông tuyết của ngày đông, làm cho người ta phải bước chậm rãi trên đó.

Đi đến cạnh hồ đã kết băng, nhìn tảng đá bên bờ, vài bông tuyết che lại miếng lá rách, hẩn nhật một mảnh lên, vò nát nó, sau đó vứt xuống hồ băng.

Người đó thở dài, hơi thở đầy sương mù, không khí lạnh như băng nhưng mát mẻ, hít ra thở vào cứ ngỡ như đang thưởng thức sương trắng.

Cánh hoa anh đào trắng nhuộm màu tím, mái tóc dài ngang vai dùng trâm để buộc lên, mái tóc cùng váy áo tung bay dưới nắng sớm, thoạt nhìn thoát tục mà yêu kiều.

Lững thững đi trên con đường quen thuộc, bỗng thấy người đi đến, gương mặt tuần tú, thần thái đoan chính, gương mặt này cũng thập phần quen thuộc.

“Tô Tứ công tử, đã lâu không thấy người tiến cung, bây giờ rốt cuộc cũng được gặp lại người.” Lão cung nữ xông đến, thấy Tô Thiếu Sơ mừng rỡ nói.

“Nhìn nét mặt của Đồng tỷ tỷ hẩn là nhớ ta lắm.” Nở nụ cười dịu dàng thanh nhã, Tô Thiếu Sơ nhú mày nói: “Nếu biết có người nhớ ta, ta sẽ trở về sớm hơn.”

“Tứ thiếu phong lưu đa tình mọi người đều biết, người nhớ người đâu phải chỉ có một mình ta.” “Đồng tỷ tỷ” gần như là bằng tuổi mẹ của Tô Thiếu Sơ nói.

“Làm cho người ta nhớ nhưng là một tội, mà ta không thích nhất là phạm tội, hơn nữa còn là với ‘Đồng tỷ tỷ’ của ta.”

“Nhìn người này, vẻ mặt xanh xao, người thì ốm yếu, dạo này người đi đâu vậy?” Thấy người trước mặt có phần gầy đi, tình mẹ bao la trong người nàng lại không kiềm chế được.

“Đương nhiên là thâm sơn ẩn cư, chữa thương đau lắm a! Ai bảo ta phong lưu đa tình quá làm gì.” Tô Thiếu Sơ giả vờ đáng thương, cũng phải cảm ơn để đồ dân chúng không ngừng biến tấu câu chuyện, làm hẩn ngay cả muốn xuất hiện cũng phải tránh đi.

“Aiz! Với điều kiện của người, còn sợ không gặp được cô gái nào tốt hơn sao, tuổi còn trẻ, phải biết nắm bắt cơ hội, đừng bỏ lỡ để rồi nuối tiếc.” Nhớ tới chuyện lớn xảy ra không lâu trước, “Đồng tỷ tỷ” vội vàng an ủi hẩn.

“Aiz! Có Đồng tỷ tỷ nói vậy, Thiếu Sơ hiểu rồi.”

Đầu lông mày khóa chặt lại, tỏ vẻ u buồn, lão cung nữ thấy vậy, đau lòng không thôi, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Mấy ngày nay Thái tử cứ nhắc người, nhắc đi nhắc lại, hôm nay tiến cung để gặp Thái tử sao?”

“Hôm nay là đến thăm tỷ tỷ, thuận đường đến thỉnh an trưởng công chúa.”

Thực tế là vì sự phụ mà đến, trong khoảng thời gian này, sự phụ ở trong cung mà lòng như lửa đốt, sợ hẩn không bình an được, hơn nữa, bên ngoài bắt đầu xuất hiện lời đồn hẩn đang bị bệnh nặng, không, sợ là có người đồn hẩn đã chết luôn rồi ấy chứ.

“Trưởng công chúa mấy ngày nay tâm trạng không vui, gầy đi không ít, người vào nói vài câu giúp người đỡ buồn, làm bạn với bà ấy cũng tốt!”

Tô Thiếu Sơ nghe vậy, cảm thấy là do mình làm cho sự phụ lo lắng, tự trách không thôi!

“Hôm nay hoàng cung tổ chức thi bắn cung rất long trọng, mười lăm tuổi trở lên, hai mươi lăm tuổi trở xuống đều được tham gia, hoàng thượng muốn tìm nhân tài để giúp thái tử, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử sẽ mở màn; chiều nay Tây Cương sẽ tiến cống lễ vật, buổi tối còn phải tổ chức một thịnh yến xa hoa, ngay

cả vũ cơ (người khiêu vũ), nhạc khúc cũng phải nổi bật, long trọng còn hơn năm trước, người có tham dự không?” Coi như xem náo nhiệt cũng hay.

“Mấy thứ này bình thường đều tổ chức cho có thôi mà, sao năm nay lại đặc biệt như vậy?”

“Mấy vị hoàng tử nói, làm vậy là để ngoại tộc biết Trung Nguyên chúng ta lớn mạnh như thế nào, giàu có như thế nào, ngay cả người khiêu vũ cũng xinh đẹp hơn người, không làm cho họ chảy nước miếng ra thì không được.”

Tô Thiếu Sơ nghe vậy bật cười, người nói ra những lời này chắc chắn là Cửu hoàng tử, Thập hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử; ba người này nổi tiếng hoạt bát đáng yêu, thích nhất là chơi chung một chỗ, thường nói ra những lời làm cho người ta cười không thôi.

“Tham gia, tham gia, dĩ nhiên là phải tham gia rồi!”

Lão cung nữ còn bận bịu chuẩn bị, nghe nói vậy thì cáo từ rồi đi trước, còn không quên dặn dò hẳn phải chăm sóc thân thể cho tốt, đừng vì thất tình mà làm mình tổn thương.

“Đau khổ vì tình ư?!” Tô Thiếu Sơ cười tự giễu. “Ta còn không biết tư vị của tình là gì...”

Hắn xoa bàn tay ra, trên ngón tay là một chiếc nhẫn được chạm khắc tinh xảo...

“Ta biết bí mật của các người.”

Năm đó, hắn quyết định ở cùng sư phụ, không đi đi lại lại, bôn ba giữa Nam Nguyên và đế đô nữa, hẳn không định nói ra thân phận, cho dù có ở đây cũng không có ai phát hiện, không ngờ, tiếng cười của đối phương, phẳng phất như đã nói rõ, đã sớm biết đáp án.

“Làm sao người biết?” Đến nay, thân phận thật của hắn, có rất ít người hiểu rõ.

“Cảm giác! Một người phong nhã, một người cao ngạo, không biết thì cứ nghĩ rằng đó là tính tình thay đổi, nhưng ta biết, điều đó không đơn giản như thế.”

“Lần trước người dùng tiếng tiêu dẫn ta là đang thử ta?” Bí mật cuối cùng cũng bị phát hiện, cảm giác này đúng là không vui tẹo nào.

Gương mặt xinh đẹp che miệng cười. “Ta chỉ muốn biết, có cùng một bộ dạng bên ngoài, nhưng bên trong có giống như vậy không?”

“Cuối cùng thì người có thích đáp án này không?”

“Thử mãi vẫn chưa thỏa mãn hay sao?”

“Còn gì không? Có cần ta phối hợp không?” Hắn buông tay, điệu bộ dường như đang khách khí vậy.

“Đừng mất phong độ như vậy, ta đưa cho người một thứ, coi như là kỷ niệm, nhưng người phải hứa với ta một điều.”

Thiếu nữ mang một chiếc nhẫn vàng ra, ở bên trên có ba viên ngọc nhỏ vây lấy cái nhụy bên trong, đặt lên tay hắn.

“Trong chiếc nhẫn này có giấu hai kim châm và ba viên Húc Nhật đan hồng, có thể giúp người lúc nguy cấp.”

“Húc Nhật đan hồng!” Là cực phẩm, trị thương tốt nhưng rất khó luyện, luyện suốt mười năm chỉ được một viên, mà nàng ta cho hắn ba viên.

Nhìn hạt châu nhỏ nằm giữa chiếc nhẫn vàng, thật không thể không bội phục sự nhanh nhạy khéo tay của nàng ta.

“Cho dù là trúng độc hay nội thương, Húc Nhật đan hồng cũng có thể cứu người lúc nguy cấp, nhưng nên nhớ, nó chỉ có tác dụng chữa vết thương, chứ không phải linh dược, Húc Nhật đan hồng có nội lực rất mạnh mẽ, mỗi lần dùng là hao tổn ba phần nội lực, vậy nên cho dù là trúng độc nặng thì cũng nên tìm được liệu để trị trước, tránh sử dụng nó.”

Mất đến ba phần công lực?! “Đây là thuốc chữa bệnh hay là thuốc độc thế?”

“Vậy phải xem người dùng nó như thế nào, chỉ cần trúng độc hay bị thương đều trị được, theo mức độ mà Húc Nhật đan hồng sẽ làm hao tổn bấy nhiêu phần nội lực của người, nhưng dù đã dùng rồi hay đã hồi phục công lực rồi cũng phải nghỉ ngơi một thời gian dài.”

“Hy vọng ta có cơ hội dùng đến nó.” Có dùng tới, thì chắc chắn tình huống lúc đó thập phần bi thảm! “Người muốn ta hứa điều gì?” Đeo chiếc nhẫn này vào, trở thành vật trang sức duy nhất trên người.

“Đang ở Nam Nguyên, chuyện của Đông Vực.” Thanh âm thập phần bất đắc dĩ, nàng ta lấy một cây tiêu dài ra. “Sau này, nếu người gặp hấn thì thay ta giao cây tiêu này cho hấn.”

“Vì sao người không tự mình giao cho hấn?” Hỏi ra những lời này, hấn lập tức cảm thấy hối hận.

Cô gái trước mắt chỉ mỉm cười, nhưng nụ cười gượng gượng, môi tím tái đi, ngay cả lớp phấn dày cũng không lẫn át được, trời sinh bệnh tật làm cho thời gian nàng còn sống càng lúc càng ít.

“Tại sao lại nhờ ta giao cho hấn?” Nhận lấy cây tiêu, cây tiêu nhẹ hẫng mà như nặng ngàn cân vậy, làm cho lòng hấn cũng chùng xuống.

“Bởi vì người hiểu rõ lòng ta nhất, cho dù chúng ta không ở đây, đáp án cuối cùng là cái gì, người cũng biết.”

Nụ cười đó bỗng trở nên kiên định, giống như đang nói cho hấn biết, nguyên nhân vì sao nàng nhờ hấn, là vì tri âm cả nhân sinh cũng chỉ có đối phương.

“Cây tiêu này đại biểu cho lòng ta, giao cho người, nó tựa như sinh mạng của ta, khi nghe được tiếng tiêu này, ta đã sớm rời xa khỏi trần thế phức tạp này, sẽ có người mang tiếng tiêu, thay ta nói lời từ biệt với người.”

“Nếu vậy, ta cam nguyện cả đời cũng không nghe thấy tiếng tiêu này.” Thật lòng, lời nói thật lòng, xuất phát từ nội tâm.

Chiếc nhẫn trên ngón tay, ba viên vây quanh viên châu nhỏ ở giữa giờ đã mất đi một viên, đôi đồng tử thoáng trở nên buồn bã, cho đến khi bông tuyết bay xuống đầu ngón tay, cảm giác lạnh lẽo truyền đến, hấn mới phát hiện, tuyết đã rơi.

“Thiếu Sơ yêu đệ muốn đứng trong tuyết cảm nhận cảnh tuyết ngày đông vậy sao?” Âm thanh quen thuộc, theo cây dù đến cạnh Tô Thiếu Sơ.

Tô Thiếu Sơ cười nhạt, quay đầu nhìn đôi con người tuyết không xa lạ gì với mình, vĩnh viễn đều là thâm trầm như thế, nhưng hôm nay lại pha thêm chút mơ màng, làm cho người ta bất giác rơi vào đôi con người đó.

Chu Dục một thân sắc sỡ, tím, lam, vàng, khoác cái áo choàng lông lên người, thân hình anh tuấn trắng kien hơn thường ngày.

“Tam hoàng tử cũng đang thưởng thức đây thôi, có thể gặp được đứa con cưng của hoàng gia ở đây, thật làm Thiếu Sơ kinh ngạc nói không nên lời!”

Con đường này hoang vắng, phần lớn là hạ nhân và quan viên thấp bé đi lại, hoàng thân quốc thích, địa vị tôn quý đều không thích đi đến những nơi này.

“Đã lâu không gặp, yêu đệ gầy đi không ít!”

“Chỉ là chuyện tầm thường thôi, đâu thể so sánh với hoàng thân quốc thích, sắc mặt hồng hào như người.” Aiz!

“Bỏ chạy từ nguy hiểm, cần phải bồi bổ cho thân thể chứ.”

“Chỉ là thất tình thôi, có đau lòng một chút nhưng cũng không tính là hiểm nguy.” Sao lại không biết xấu hổ thế này?

“Đừng nói cho có lệ với bốn hoàng tử.”

“Thiếu Sơ sao dám có lệ với Tam Hoàng...”

Lời còn chưa dứt, một quả thông to rơi xuống, Tô Thiếu Sơ còn chưa kịp phản ứng đã bị Chu Dục kéo vào trong ngực, kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi môi đã bị phủ chặt lấy!

Tô Thiếu Sơ mở lớn đôi mắt, vô ý thức muốn đẩy ra, nhưng đối phương dứt khoát nắm chặt hai gò má của hắn, mỗi một đầu ngón tay đều như muốn in dấu vào da thịt, hoàn toàn không chịu buông tha!

Tô Thiếu Sơ phiến não, bắt đầu mở chiếc nhẫn trên tay ra...

Mỗi một lần là mất đi ba phần công lực!

Ngón tay từ từ vận công, nhẫn nhin cạy mạnh mẽ này một chút!

Trần trọc hôn, Chu Dục làm cho hắn mất đi cơ hội phản ứng, chỉ có thể mở đôi môi mềm mại ra, chạm vào đầu lưỡi muốn tránh cũng không được kia, chiếm đoạt rồi lại chiếm đoạt, hai đôi môi quắp lại vào nhau như một con sâu!

Bông tuyết bay lên đầy trời, từng bông từng bông rơi xuống con đường u tối, trên con đường ấy, hiện ra hai thân ảnh đang đứng tựa vào nhau.

Nhiều lần, đối phương vừa thả lỏng một chút, Tô Thiếu Sơ lập tức muốn tách ra, nhưng trong nháy mắt lại bị hòa vào nhau, lực hút thậm chí còn nặng hơn!

“Dừng tay...”

Tô Thiếu Sơ không chịu được nữa bắt đầu giãy dụa, lại bị mút mạnh môi vào, lời lẽ dây dưa, khó phân thật giả!

“Hôm nay đột nhiên nghe lời như thế, là vì chấp nhận hay là đang bị thương trong người?”

Rốt cục cũng buông cánh môi hồng hào kia, nhưng bàn tay nắm lấy khuôn mặt của Tô Thiếu Sơ vẫn giữ nguyên, Chu Dục động nhìn vào đôi mắt không chút run sợ kia, khẽ cắn lấy cánh môi buống bình bên dưới, hai đôi môi cọ sát vào nhau, sau đó từ từ di chuyển lên sống mũi.

“Xin ngừng cho, Thiếu Sơ người đơn thể cô, không cách nào kháng cự được ‘không lạm quyền, không dùng quyền thế áp người’ Tam hoàng tử.”

Tô Thiếu Sơ cắn môi, lạnh lẽo trào phúng, đối với hơi thở trên choker kia, hô hấp không khỏi trở nên dồn dập, tức giận nói!

“Thiếu Sơ yêu đệ khá lắm, Tử Phi Song Nguyệt, Vu Tử Yên, có muốn đấu lại không?”

“Thiếu Sơ không hiểu ý của Tam hoàng tử!”

“Vu Tử Yên chính là Tử Phi Song Nguyệt, để hai người này lộ thân phận, sau đó ột đồng người chứng kiến rằng Tử Phi Song Nguyệt đã chết, chiêu này đúng là rất thâm!”

“Tam hoàng tử không thể vì Vu Tử Yên và Thiếu Sơ từng có tình cảm mà nhận định, Thiếu Sơ có quan hệ với Tử Phi Song Nguyệt!”

“Yêu đệ có thể không thừa nhận, Vu Tử Yên, Tử Phi Song Nguyệt đều là người, nhưng huyết khí đã thương độc không lừa được ta!”

“Cảm tạ Tam hoàng tử quan tâm, Thiếu Sơ tự biết lo liệu, kính xin hoàng tử tự trọng, mau buông tay!” Đối với ánh mắt, sống mũi thủy chung vẫn đối diện với mình, đôi đồng tử thoắt trở về vẻ lạnh lùng lãnh đạm âm trầm, thấy hắn không hề có ý định buông tha, Tô Thiếu Sơ đành phải nói: “Xin Tam hoàng tử đừng làm hạ nhân kinh sợ.”

Tam hoàng tử Chu Dục cùng Tô tứ thiếu đứng dưới trời tuyết, hai bên còn liếc mắt đưa tình, làm cho thái giám, cung nữ đi ngang qua khiếp sợ không dám lên tiếng.

Tam hoàng tử và Tô tứ thiếu bị đồn có quan hệ mờ ám đã không còn là một sớm một chiều, hôm nay lại có thể xác minh ngay trước mắt!

Cuối cùng, dưới ánh mắt bén nhọn của Chu Dục, mọi người vội vàng sợ hãi chạy trốn, trong lòng lại rung động chí cực, vội vã chạy đi khẩn cấp thông báo tin tức cho những người quen biết.

“Vô công của Ma Hi từ trước đến giờ hàn công thành độc, cho dù Tích Độc kỳ châu có thể trị độc nhưng đối với loại độc này của Ma Hi cũng trở nên vô dụng.”

Có nghĩa là đang muốn nói cho hần biết, cho dù có dùng Tích Độc kỳ châu thì cũng không có ích lợi gì!

“Cảm tạ Tam hoàng tử, nhưng người không cần phải phí nhiều công sức như thế.”

Chu Dục rút cuộc cũng chịu buông ra, Tô Thiếu Sơ thầm thở ra, nếu không, bây giờ mình có thể ra tay như thế nào, hần hiểu rõ.

Chu Dục nghe hần nói vậy, chỉ thở dài nói: “Yêu đệ không xa lạ gì với thảo dược y lý, trong lòng nên hiểu rõ, có thể hóa huyết khí chi độc, không phải dựa vào thuốc, mà là hơi nóng khi trời, đất, và nước giao hội cùng nhau!”

Lúc này, từ phương xa truyền đến một tiếng trống dồn dập, còn có tiếng người la lên;

“Xem ra cuộc thi bắn cung đã bắt đầu rồi, nghe nói Tam hoàng tử là một trong những hoàng tử mở màn, mau đi đi! Đừng để hoàng thượng đợi người!”

Lúc này, trên con đường u tối, Yên Bình Phi và Phong Ngôn cũng xuất hiện đằng sau chủ nhân.

“Tam hoàng tử, tạm biệt.” Tô Thiếu Sơ lui sang một bên, lễ phép nói.

Thấy vậy, Chu Dục chỉ cười to một tiếng, sau đó đưa tay cởi chiếc áo lông chồn trên người, khoác lên vai Tô Thiếu Sơ!

“Tam hoàng tử?!”

Hành động này làm cho Tô Thiếu Sơ ngẩn ra, trên áo lông vẫn còn hơi thở của hần, sự ấm áp như vậy lấy Tô Thiếu Sơ.

“Ta thật sự rất mong, có ngày đệ có thể uống thêm một chén rượu với ta nha!” Đưa tay ra, muốn phủ lên môi hần, nhưng đối phương lại nhanh chóng nghiêng người tránh được, âm thanh của Chu Dục không tránh nổi khát cầu. “Vĩnh viễn cũng không cho người ta được vui, làm sao để độc chiếm môi của người, thân thể của người, lòng của người đây?”

“Dù Thiếu Sơ không khích lệ việc mộng tưởng hảo huyền, nhưng nếu chút mộng tưởng hảo huyền có thể làm cho Hoàng tử bớt đi chút hành động thực tế thì... như vậy cũng không sao!” Tô Thiếu Sơ điệu bộ chăm chú suy tư nói. “Cứ theo đuổi mãi một giấc mộng không thành hiện thực, hậu quả cũng khó xử lắm nha!”

Đợi nội thương của hần khỏi hần, còn dám ôm hần, hôn hần thì cứ đợi xem!

Aiz! Thật ra hần ôm ai cũng không sao, chỉ cần đừng động đến Tô Thiếu Sơ hần là được rồi, hần không để ý cảnh tượng “quên mình vì người”, ở trong mộng muốn ôm, muốn sờ soạn thế nào cũng không thành vấn đề, chỉ cần để tên này thỏa mãn, đừng có nói cho người khác nghe là được rồi.

“Bốn hoàng tử đã muốn, cho dù là giấc mộng khó thành, cho dù là phải dùng tất cả thủ đoạn, cũng quyết phải có được!” Chu Dục mỉm cười, vừa nhắc nhở vừa tuyên cáo. “Yêu đệ cũng nên cẩn thận! Chỉ cần người chủ động đến tìm bốn hoàng tử, thì đó cũng là lúc mộng đẹp trở thành sự thật.”

Tô Thiếu Sơ cau mày, rõ ràng là đang ám chỉ khi hần tìm đến Chu Dục, chẳng lẽ là lúc hần ra tay sao?

“Trưởng công chúa, Tô gia Tứ công tử, Tô Thiếu Sơ bái kiến.” Bên ngoài phòng, cung nữ hành lễ bẩm báo.

“Mời hần vào.”

Chu Tinh Bình cùng cung nữ đi ra ngoài sảnh, dù đã bước vào tuổi trung niên nhưng ăn mặc vẫn giản dị, khí chất quý phái trời sinh, dĩ nhiên cũng tự động tỏa ra khí thế trang nhã động lòng người.

“Các người lui ra hết đi!”

Đợi đến khi toàn bộ cung nữ trong phòng đều lui ra rồi, Tô Thiếu Sơ lập tức chạy đến bên Chu Tinh Bình về mặt niềm nở ân cần.

“Sư phụ!” Hắc vội vàng chạy đến, đỡ ân sư trước mặt.

“Sơ Nhi, con không sao chứ? Nghe nói con gặp chuyện không may, đại ca con nói không rõ ràng, làm sư phụ lo lắng muốn chết.” Chu Tinh Bình xoa mặt đỏ ửng, tràn đầy đau lòng. “Sao con lại gặp chuyện như vậy, sắc mặt cũng không được tốt, Phỉ Thúy đan không đủ sao? Sư phụ vẫn còn đây, con cầm đi đi!”

“Sư phụ, người đừng lo lắng, cứ sợ bóng sợ gió thôi, con không sao mà.” Tô Thiệu Sơ nở nụ cười yêu mến, nói: “Đại ca nói như thế nào?”

Đại ca rất kính trọng trưởng bối, nhưng ăn nói cũng thận trọng quá đi.

“Đại ca của con nói con và Phó đại hiệp đang toan tính một chuyện, không cần thận bị thương, hy vọng có thể dùng Phỉ Thúy đan để nhanh chóng hồi phục.” Chu Tinh Bình thật không hiểu được. “Hai người đang làm gì thế? Có chuyện gì mà có Phó đại hiệp, con còn bị thương?”

“Giúp mấy người trong triều đình bắt người xấu, con nhờ Phó huynh giúp con, kết quả không cần thận bị rơi vào bẫy, chỉ là vài vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại.”

May mà Phó Diêu Phong kịp thời tìm thấy hắc đang bị thương nặng, nằm hôn mê, lại sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, nếu không thì hắc đã trở thành thi thể nằm giữa sông rồi.

“Đừng lừa gạt sư phụ, dù nội công của ta đã mất nhưng ta vẫn bắt mạch được, hai đầu lông mày của con có màu xanh nhạt kỳ lạ, rõ ràng là bị trúng huyết độc khí.”

Chu Tinh Bình ấn ngón tay lên mạch của hắc, mặt biến sắc. “Âm Lượng chuông của Ma Hi?!”

10. Chương 10

“Oa oa!” Vô Ưu một thân đỏ y vui sướng la lên. “Quả nhiên công lực bắn tên của Thất hoàng tử cực cao!”

“Đúng đó!” Vô Sầu hồng y cũng vui mừng tỏ vẻ đồng ý! “Không hổ danh là chủ nhân của tội mình.”

Hai nha đầu xinh đẹp, mặt mũi giống y như đúc, một người đeo lấy một cây cung dài trên người, một người ôm đồ trang bị đầy đủ, vừa la vừa nhảy.

Chu Dục ngồi một bên vừa uống rượu, vừa nghe âm điệu mềm mại của các nàng, tựa như chim sơn ca đang hát, đáng yêu cực kỳ.

“Hoàng chủ nhân, người có muốn đi bắn thêm vài cái không!” Vô Sầu hưng phấn quay đầu hỏi.

Nhìn màu ráng gà ở phía chân trời, hắc lắc đầu.

Hôm nay, trừ nghi thức bắn tên mở màn ra, hắc đã bắn liên tiếp ba lần cho các hoàng đệ xem, cũng chỉ đạo bọn họ đến suốt trưa, giờ phút này, chỉ muốn hưởng thụ thời gian thư giãn, nhân nhả ngắm hoàng hôn.

“Thật sự không muốn nữa sao?” Vô Ưu tỏ ra mất mát.

“Ở đây cho đến khi các người xem xong cuộc thi.” Biết rõ các nàng thích tò mò náo nhiệt, Chu Dục cười nói.

“Có thật không? Cảm ơn Hoàng chủ nhân!” Hai tiểu nha đầu quần lấy Chu Dục, làm nũng hoan hô.

“Hai tiểu hoàng anh của bốn hoàng tử đáng yêu lắm.” Chu Dục dịu dàng cười, vỗ vỗ đầu các nàng. “Mau đi xem đi, xem xem người chiến thắng cuối cùng có phải là Thất hoàng đệ của các người không.” Nhìn sắc trời này, hắc là cũng sắp kết thúc rồi.

“Dạ!” Vô Ưu, Vô Sầu vui vẻ chạy ra ngoài, tiếp tục xem trận đấu.

“Là Tô công tử, Tô công tử ở bên kia!” Vô Ưu phát hiện, dưới bóng tùng xa xa là một thân ảnh rất quen thuộc, không khỏi vui sướng hô to.

“Đúng rồi, là Tô công tử!” Vô Sầu cũng hưng phấn, dùng sức quơ quơ tay. “Tô công tử... chúng ta ở đây...”

Đáng tiếc, khoảng cách quá xa, đối phương hiển nhiên không có nghe thấy, vẫn bước chậm chậm xuống thềm đá.

“Hửm? Sao cái áo khoác lông chồn đó giống của Hoàng chủ nhân quá vậy.” Áo lông chồn vô cùng quý báu, ngay cả trong hoàng thất cũng chỉ có Hoàng đế, Thái tử và Tam hoàng tử mới có mà thôi, sao Tô công tử cũng có?!

“Đó là của Hoàng chủ nhân mà!” Vô Ưu nhận ra nói.

“Hoàng chủ nhân?” Hai nàng nhìn về chủ nhân đã đi đến phía sau.

Ngắm nhìn phía xa xa, thân hình quen thuộc đang phủ lên chiếc áo của hắn, một cảm giác khác thường, xao động nội tâm của Chu Dục.

Bóng tùng in trên thềm đá, Tô Thiếu Sơ dù bước chậm như nhàn nhã đi chơi, nhưng đầu óc lại suy tư không dứt về sư phụ Chu Tinh Bình...

“Sơ Nhi, sao con lại trúng độc trong võ công của Ma Hi?! Chẳng lẽ Ma Hi đã chuyển mục tiêu sang con sao?”

“Không phải, sư phụ người đừng gấp gáp như vậy, người của Ma Hi không có thù oán gì với con, một chương này hoàn toàn là ngoài ý muốn!” Hắn vội vã an ủi sư phụ.

Chu Tinh Bình bắt lấy tay Tô Thiếu Sơ, nói: “Âm Lượng chương có thể dùng nhiệt khí của trời, đất và nước khi giao nhau để giải độc, chỉ cần ngâm cho đến khi chảy mồ hôi là có thể giải được phần lớn độc trong cơ thể!”

Nhiệt khí của trời, đất, nước! Chu Dục cũng từng nói đến điều này!

“Sư phụ còn nhớ, lúc đầu, có một cao nhân về phong thủy đi đến đế đô, cũng đã nói đế đô có một nơi mà nhiệt khí của trời, đất, nước giao nhau, nhưng cuối cùng lại không tìm được, nơi đó là ở đâu.”

“Sư phụ, con sẽ nhờ Phó huynh tìm một cao nhân về tìm thử, thân thể của người vừa tốt lên, đồ nhi cũng không có việc gì, người đừng lo lắng quá.” Tô Thiếu Sơ đỡ nàng ngồi lên ghế.

“Sơ Nhi, dù cho không tìm được nơi đó thì con cũng có thể tìm Lan Xích Thạch, nó có thể ức chế tạm thời độc của Âm Lượng chương trong con!”

“Lan Xích Thạch?” Loại đá này không khác gì ngọc quý ngàn năm khó tìm, khó khăn lắm mới tìm được một viên.

“Khuyên tai mà Dục Nhi đeo từ nhỏ đến lớn là một viên hồng ngọc, cũng chính là Lan Xích Thạch!”

Lan Xích Thạch ở trên người Chu Dục! Nhớ tới lời của sư phụ, Tô Thiếu Sơ biết mình thật sự đã gặp phiền toái!

Vào lúc này, ánh sáng chói lóa, tiếng nổ vang trời đột nhiên xuất hiện cùng một lúc, làm cho Tô Thiếu Sơ chấn kinh!

Đồng thời, một tiếng thở dài quen thuộc cũng bay đến...

Lên tiếng hỏi gió, nên đi nơi nào, lên tiếng hỏi nguyệt, khi nào thì buồn? Đêm dài vô tận, mộng đẹp bao nhiêu? Gió thuận phá sóng hồng trần, không có cánh khó bay qua vạn núi, cuối cùng tiêu tâm tiêu tụy, duyên, khó gặp; mộng, khó mơ...

... Cây tiêu này, đại biểu cho tính mạng của ta, khi người nghe thấy tiếng tiêu, thì ta đã rời xa khỏi trần thế phức tạp này, sẽ có người dùng tiếng tiêu, nói lời từ biệt với người thay ta.

Tô Thiếu Sơ không dám tin, chậm rãi quay đầu, quả nhiên, một dung nhan diễm lệ vô song chạy về phía hắn!

“Xước Nhi!”

Hắn gọi ra một cái tên, người đó vui mừng nhảy vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn!

“Người đó là ai? Sao lại ôm Tô công tử?”

“Tô công tử là của chúng ta, không cho nàng!”

Trên Liễu Vọng các, hình ảnh này đều thu vào đáy mắt Vô Ưu, Vô Sầu bắt đầu cảm thấy bất bình, Chu Dục đứng phía sau chỉ nheo mắt lại.

“Người đang ở Trung Nguyên! Thì ra là người cũng tới Trung Nguyên rồi?”

“Ta...”

“Mấy năm rồi không gặp người, hại ta nghĩ người thật sự không để ý đến ta nữa, kết quả người vẫn còn lo lắng cho ta, đúng không?”

Phong Xước Nhi vừa hưng phấn vừa ngập ngừng nói, đôi mắt nàng đen nhánh, trong đó mang theo đầy vẻ sức sống, giờ phút này, nàng vừa mong đợi, vừa hy vọng, nhưng cũng rất sợ, sợ rằng đối phương lại lạnh lùng với nàng, vĩnh viễn chỉ thích làm nàng tổn thương.

“Sao nhìn người đau thương quá vậy? Là vì nhìn thấy ta sao? Người đang vui vẻ hay là không vui đây?” Suy nghĩ của hắn thật là khó bắt, khi thì dịu dàng thân thiện, khi thì cô độc lạnh lùng!

“Quân Nhi... Quân Nhi nàng... Đi khi nào vậy?” Nhấn nhận sự kích động trong nội tâm, Tô Thiểu Sơ hỏi.

“Tỷ tỷ?” Phong Xước Nhi không hiểu hắn lại hỏi như vậy, khó hiểu nói. “Hơn một năm trước, tỷ tỷ đã đi rồi, lúc ấy người còn khảy đàn đưa tiễn nàng, người quên rồi sao?”

“Hơn một năm trước!” Tô Thiểu Sơ bị thương cười. “Quân Nhi đã chết, nàng còn không nói với ta, chẳng lẽ sợ ta khổ sở sao?”

“Người đang nói gì vậy? Ai không nói cho người cái gì?” Phong Xước Nhi liên tiếp hỏi hắn, dù vậy vẫn hưng phấn ôm chặt hắn. “Người ở Trung Nguyên có nhớ ta không? Nói mau? Có không?”

Tô Thiểu Sơ không đành lòng làm tổn thương cho tâm hồn thiếu nữ của nàng, đành ôn hòa vỗ vỗ lên tóc nàng, hắn cởi chiếc áo choàng lông chồn ra, phủ lên người Xước Nhi, không biết rằng hành động này làm cho đôi đồng tử sắc bén ở phương xa chìm vào lửa giận.

“Vô Ưu, Vô Sầu.” Chu Dục đưa tay. “Đưa cung, tên đây.”

“Dạ!” Hai nha đầu lập tức lục lọi tìm đồ.

Chu Dục lắp tên, giơ cung lên, sau khi kiểm tra đầy đủ rồi, mục tiêu là... cô gái đang choàng chiếc áo lông chồn màu tía!

“Đồ của Chu Dục ta, ai cũng đừng nghĩ có thể chạm vào, cho dù là nam hay nữ, cho dù là đồ hay người, cũng không cho trong lòng của hắn có ai khác, Thiểu Sơ yêu đệ, coi như là dạy dỗ người một chút vậy!”

“Xước Nhi, người nghe ta nói đã...” Khẽ đẩy ra thiếu nữ trong lòng, Tô Thiểu Sơ không biết nên giải thích như thế nào, bỗng giật mình nghe một tiếng xé gió! “Xước Nhi!”

Hai chữ “nguy hiểm” còn chưa kịp thốt ra, mũi tên đã xé gió lướt đi, xoay người lại, ánh sáng màu ngân bạc xẹt qua, mũi tên đã bị cắt làm hai, cắt làm hai mũi tên!

Tô Thiểu Sơ ở bên cạnh thảm than sợ hãi, suýt nữa hắn quên mất, Phong Quân Nhi, Phong Xước Nhi, hai tỷ muội này, một người ca hay múa đẹp, một người thuộc cao thủ kiếm thuật, nhận hai không ai dám nhận nhất!

“Thích khách... Có thích khách xông vào hoàng cung!”

“Người đâu... mau bảo vệ Tam hoàng tử!”

Vô Ưu, Vô Sầu trên Liễu Vọng các không ngừng la lên, kinh động toàn bộ thị vệ bên cạnh, vội vàng chạy đến bảo vệ.

“Thích khách ở bên kia... là nữ nhân đang mặc áo lông chồn màu tía!” Vô Ưu, Vô Sầu chen vào giữa đám thị vệ, chỉ vào mục tiêu phía trước.

“Đáng chết, là Chu Dục?!” Nhìn Liễu Vọng các xa xa, là một thân ảnh vô cùng quen mắt, Tô Thiểu Sơ vội vàng kéo Phong Xước Nhi chạy như điên.

“Phong Ngôn!” Chu Dục trong Liễu Vọng các gọi tâm phúc đằng sau.

“Có thần.”

“Người đó có ý định nhúng chàm người của bổn hoàng tử, người nhất định phải mang đầu nàng về đây!”

“Dạ!”

Nhận được mệnh lệnh, Phong Ngôn tung người như bay, thân ảnh nhanh chóng biến mất, trong nháy mắt, lướt qua rừng cây, lướt qua thị vệ, đuổi theo dấu chân trên tuyết.

“Nhớ phải chém mấy dao vào, đừng có cho nàng chết tử tế!”

“Đạp thêm mấy cái nữa, ai bảo nàng ta cướp Tô công tử của chúng ta!”

Vô Ưu, Vô Sầu một bên hô một bên hét, không ngừng thêm dầu vào lửa!

“Hoàng chủ nhân, phải kêu Phong Ngôn bắt sống nàng, chúng ta đảm bảo, nàng chết không được sống cũng không xong, cả đời cũng đừng nghĩ có thể nhìn thấy Tô công tử nữa!”

“Còn phải chặt hai tay của nàng, xát muối vào, vĩnh viễn cũng không cho ôm Tô công tử nữa!”

Hai dung nhan xinh đẹp, vẻ mặt ngây thơ, lại nói ra những ngôn ngữ như vậy, thật sự rất không hợp, các nàng càng cười vui vẻ, người ta lại càng sợ hãi!

“Được được, ta sẽ dẫn dò Phong Ngôn, đừng giết sớm quá, phải mang người sống về cho các người chơi.” Hai tiểu nha đầu này, không quấy phá là không yên lòng sao?! Chu Dục cười gọi các nàng đến. “Xem xem ai lực tay tốt hơn, xoa bóp vai cho ta đi!”

“Ta, ta! Ta mát xa giỏi nhất!”

Hai nha đầu cười hì hì, tranh nhau xoa bóp cho chủ nhân.

“Mang viên ngọc này đến Tô phủ... Không, còn quá xa, phải ở gần đây, Lục gia!”

Vừa chạy ra ngoài hoàng cung, Tô Thiếu Sơ lập tức giao tín vật cho Phong Xước Nhi, dặn dò nói: “Mau chạy về phía đông, Lục gia ở đây khoảng mười thước, tìm Lục gia Thiếu phu nhân, nói cho nàng biết chuyện đã xảy ra, nàng sẽ bảo vệ người!”

“Tại sao phải chạy? Ta vào hoàng cung vốn là có nhiệm vụ, hơn nữa đám thị vệ kia có gì đáng sợ, bao nhiêu ta cũng đối phó được.” Phong Xước Nhi không hiểu gì.

“Ở Trung Nguyên, ở đế đô, dưới chân thiên tử phải cẩn thận, tội thích khách Tam hoàng tử là tội nặng, không hay!”

“Trung Nguyên hoàng đế có lỗi với nhân dân Nam Nguyên, có gì phải sợ, giết hắn ta cũng không để ý!”

“Xước Nhi!” Tô Thiếu Sơ cảm thấy sắp điên rồi, làm thế nào để nói với đệ nhất kiếm Nam Nguyên, à không, tiểu nha đầu ngây thơ này đây?

Chỉ là bên cạnh Phong Xước Nhi luôn có người theo bảo vệ, sao hôm nay lại chỉ có một mình nàng chạy vào hoàng cung.

“Hơn nữa, đám ô hợp kia làm sao mà bắt được ta?!” Diệu bộ nàng đầy khinh thường.

“Ta tin năng lực của Xước Nhi, nhưng không phải lúc nào dùng vũ lực để giải quyết cũng tốt, âm thầm tiến hành ngược lại hiệu quả hơn.”

“Âm thầm tiến hành!” Có cần thiết không?

Tô Thiếu Sơ đang muốn nói nữa, bỗng nghe thấy tiếng gió truyền đến đầy hỗn loạn.

“Có một cao thủ đang đến gần chúng ta!” Phong Xước Nhi lập tức cảm nhận được, tràn đầy tò mò.

“Không tốt, là Phong Ngôn.”

“Phong Ngôn!” Nàng cao hứng hô to. “Chính là tên thị vệ lúc trước đi cùng con của Thánh nữ đến Trung Nguyên?”

“Người làm gì?” Tô Thiếu Sơ kéo Phong Xước Nhi đang định tung người lên nóc nhà lại.

“Có thể thấy được tiền bối mà Nam Nguyên đồn đãi đã lâu, dĩ nhiên phải chào hỏi một cái cho lễ phép.”

“Còn chào hỏi nữa?!” Tô Thiếu Sơ đau đầu vỗ trán. “Hắn là người Tam hoàng tử phái đến để đối phó chúng ta, đừng hành động thiếu suy nghĩ!”

“Tam hoàng tử!” Phong Xước Nhi nghiêng đầu, càng không hiểu được. “Tam hoàng tử không phải là con của Thánh nữ sao? Sao phải đối với chúng ta như vậy?”

“Còn nói nữa, không chịu nghe lời, mau dùng khinh công bay đến Lục phủ đi, đừng để cho Phong Ngôn đuổi theo.”

“Người không đi, ta cũng không đi!” Nàng lầm bầm.

“Ta sẽ đến tìm người, biết điều một chút, nghe lời đi.” Phải dụ dỗ mới được. “Chỉ cần Xước Nhi nghe lời, trong thời gian ở đế đô, người muốn đi đâu làm gì, ta cũng làm với người.”

Nghe thấy câu này, làm cho Phong Xước Nhi cười to, hai lúm đồng tiền lộ ra, biết điều gật đầu, nhận lấy viên ngọc, ôm hắn một cái rồi vội vàng rời đi.

“Chẳng lẽ ý trời bắt buộc Thiếu Sơ ta hôm nay phải giao đấu sao!” Rốt cục tiểu nha đầu này cũng chịu bỏ đi, Tô Thiếu Sơ nhin không được than thở. “Cho dù là nam hay nữ, ta đều phải bán tiếng cười, bán lòng cùng bán thân thể, mới có thể thoát thân.”

Nhớ tới ban nãy, vừa bị Chu Dục ôm, vừa bị hôn, lại còn bị hờn dỗi, bây giờ, phiền toái nhất là không biết nên nói thế nào với Xước Nhi!

“Muốn ta tránh khỏi nàng, tiện thể bảo vệ nàng, bây giờ thì tốt lắm, ý trời ý trời, thật là đau đầu!”

Liên tiếp phiền toái, Phong Xước Nhi đến đế đô, Nam Nguyên bắt đầu có hành động với hoàng tộc, Chu Dục lại là vị trí mấu chốt giữa song phương, nhưng hắn lại rắc tâm hại người, làm sao để đối phó cùng lúc với ba bên luôn đây?

Hơn nữa trước mắt mình...

Tô Thiếu Sơ nhìn lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện màu xanh.

“Mỗi lần đánh nhau, sẽ hao tổn ba phần nội lực... Căn bản không phải cách trị liệu.”

Chu Dục! Lan Xích Thạch! Nhớ tới chuyện khi còn bé, đó không còn là nỗi sợ hãi nữa, mà đã là chuyện khi xưa, nhưng bây giờ mọi chuyện đã đến nước này, không thể giậm chân tại chỗ nữa!

Vĩ thanh

Khi Chu Dục trở về Tam hoàng phủ, đã là lúc đèn lên rực rỡ.

Vừa bước vào “Tung Lân viện”, thân thể đang đi bỗng dừng lại, Vô Ưu, Vô Sầu theo sau không hiểu sao nhìn.

Lúc này, tiếng đàn đột nhiên vang lên, giống như đang tuyên cáo nơi này là của nó, âm sắc mạnh mẽ dồn dập, như đang gào thét, xuyên thấu vào ánh trăng xinh đẹp.

“Có người đang ở trong thư phòng?”

“Ai to gan như vậy, dám can rở ở địa bàn của chủ nhân?”

Vô Ưu, Vô Sầu kinh ngạc không dứt, thị vệ Tam hoàng phủ nghiêm ngặt, những người canh giữ “Tung Lân viện” lại là cao thủ nhất đẳng, hôm nay chẳng những có thể vào trong phủ, còn bước vào thư phòng mà không ai phát hiện, còn khảy đàn tự tiêu khiển tự nhiên như vậy!

Chu Dục đưa tay ngăn cản Vô Ưu, Vô Sầu, khoe môi nở nụ cười lạnh lùng, kêu Vô Ưu, Vô Sầu lui xuống, hắt tự mình đi vào trong thư phòng.

Khi tiếng đàn trở về chậm rãi bình ổn, thì âm thanh quen thuộc cũng vừa lúc vang lên. “Là U Lan cổ khúc, nhẹ nhàng mà dồn dập, muốn yên lặng cũng không không chế được, từ bản ra không kịp nghe người ta bản ra.”

Mở cửa thư phòng ra, đi đến trước giường, trong Tam hoàng phủ, thân phận của chủ nhân đều đưa lên trên hết, không có ai dám ngồi lên đồ của chủ nhân, giờ phút này, thân thể thư hoãn lại nhẹ nhàng ngồi xuống giường của hắn.

Ngón tay thon dài khẽ khảy đàn, giống như đang tiêu khiển, thử từng âm sắc của dây cung, đối với người vừa đến, hắn chỉ cười nhẹ. “Tam hoàng tử vẫn còn thích khúc “U Lan” của Thiếu Sơ sao?”

“Không ngờ yêu đệ luôn cự tuyệt đến gần ta, hôm nay lại tự mình đến Tam Hoàng phủ.”

Nhìn thân ảnh thon dong ngồi trên giường, khoe môi gương cao, đồng tử chứa thẳng vào Tô Thiếu Sơ, ngón tay khảy đàn tùy ý đặt lên gối, phảng phất đều là vẻ thon dong như thế, nhưng lại toát ra đầy sự khiêu khích!

“Thiếu Sơ có một chuyện muốn thỉnh giáo Tam hoàng tử, nhưng lại ngại thân phận hèn mọn, không dám nhọc công Tam hoàng tử ngài tự mình đi giá, đành phải tự mình đến trước cửa.”

Bình tĩnh ngồi dậy, đuổi người ra, lời nói lễ phép, nhưng hành động lại đầy liều lĩnh!

“Ồ? Có nghi vấn gì mà khiến yêu đệ tự mình đưa đến cửa như thế?”

“Tam hoàng tử có phải dù thế nào cũng phải lấy cho bằng được U Lan hay không?”

“Bổn hoàng tử đã nói, ta đã muốn, thì bất chấp thủ đoạn!” Chu Dục bắt đầu đi đến phía Tô Thiếu Sơ.

“Nếu ta muốn mượn đồ của người, không biết người có từ chối?” Theo bước đi từ từ đến cửa hắn, viên hồng ngọc trên tai cũng càng lúc càng sáng chói.

“Yêu đệ khó khi có điều cầu ta, dù khó khăn thế nào, bổn hoàng tử cũng chấp thuận.”

Khi tiếp cận với người nguy hiểm như Chu Dục, điệu bộ của Tô Thiếu Sơ vẫn nhàn rỗi không thay đổi, duy chỉ có đôi đồng tử là trở nên sắc bén.

“Nếu như thứ đó ở trên người Tam hoàng tử thì sao?”

Trong lòng Tô Thiếu Sơ thầm đếm: một bước, hai bước, ba bước...

“Trên người bổn hoàng tử có thứ mà yêu đệ cần?” Chu Dục cảm thấy hứng thú. “Là cái gì?”

Từ đây đến trước giường chỉ còn lại một cánh tay, vươn tay, vừa định chạm vào thứ hắn đang nghĩ, lại khó có thể nắm được trong tay. “Thiếu Sơ yêu đệ.”

“Vậy cho Thiếu Sơ mượn Lan Xích Thạch một chút...”

Dải hồng gấm đột nhiên bay ra, hướng đến phía cổ của Chu Dục, tay của Tô Thiếu Sơ cũng theo đó mà đi đến, nhưng vừa chạm được vào chuỗi khuyên tai, từ cổ tay đã truyền đến một lực mạnh!

“Bổn hoàng tử đã nói rồi, thứ gì yêu đệ cần ta cũng có thể cho, sao yêu đệ không chịu tin?” Dù Chu Dục kịp thời chặn cổ tay của hắn lại, nhưng dải hồng hồng gấm cũng cùng lúc quấn vào cổ hắn!

“Thiếu Sơ nông cạn, cũng giống như Tam hoàng tử vậy, chỉ hỏi thủ đoạn, không biết tin tưởng!”

Đột nhiên vận mạnh một cái, cố gắng thoát khỏi kiềm chế từ cổ tay, dải gấm giờ lên, xoắn thẳng vào cổ của Chu Dục!

Cổ bị dải gấm bó chặt lại, nhưng Chu Dục không những không có chút thay đổi, mà còn cười to ầm ĩ!

“Chỉ hỏi thủ đoạn, không biết tin tưởng! Hay cho câu nói này của yêu đệ, bổn hoàng tử làm sao có thể cô phụ?”

Mũi kiếm lách gió bay thẳng đến, Tô Thiếu Sơ chỉ cảm thấy tê dại, tất cả khí huyết như thuận theo dải hồng gấm, xoáy thẳng vào trong cơ thể của Tô Thiếu Sơ[1].

[1] Ý bảo lúc này Thiếu Sơ tỷ đang bị nội thương, Dục ca còn đánh thêm một chưởng nữa...

Về mặt ngạc nhiên vừa xuất hiện, Chu Dục đã lật ngược ván cờ, thân hình của Tô Thiếu Sơ nhẹ nhàng lui lại, nhảy lên bàn!

“Ta nói rồi, chỉ cần người chủ động đến tìm bổn hoàng tử, thì đó chính là lúc mộng đẹp của ta trở thành sự thật!

Hai bên được kết nối bằng một dải hồng gấm, giằng co mà đứng, lại thấy đối phương nở một nụ cười đầy thâm ý, dù bị uy hiếp vẫn không thấy tức giận.

Tô Thiếu Sơ thầm kêu không ổn, bởi vì từ hai dải gấm truyền đến một nội lực, làm cho hắn hoàn toàn không thể bỏ tay khỏi dải gấm, làm hắn đau đến tê dại, cảm giác mệt mỏi trống rỗng bắt đầu xuất hiện, hắn đã hoàn toàn mất thể chủ động!

“Yêu đệ cố tình cản gì phải cố tình làm vậy? Còn dùng dải hồng gấm để tạo thành mối lương duyên, bổn hoàng tử làm sao có thể thất lễ, tặng cho yêu đệ một đại lễ vậy...” Ngón tay của Chu Dục chỉ thẳng vào dải gấm, ánh sáng chói lóa, sắc sỡ như cầu vồng xuất hiện giữa đầu ngón tay, tựa như mũi tên nhọn bắn về phía Tô Thiếu Sơ!

Kinh khí phá thông, uy lực lớn đến mức làm cho Tô Thiếu Sơ trở mắt, chỉ còn lại một chút nội lực để chống cự, phi thân né qua, đồng thời rút chủy thủ trong giày ra, hắn cắt dải hồng gấm ra làm đôi, sau đó linh hoạt nhảy lên cửa sổ, chuẩn bị rời đi.

“Bổn hoàng tử đã nói, sẽ tặng yêu đệ một món đại lễ, sao yêu đệ có thể nhẫn tâm bỏ đi vậy chứ?”

Hiểu rõ ý đồ của hắn, Chu Dục xuất thủ nhanh hơn một phần, mượn dải gấm trên tay, bay thẳng đến bắt lấy Tô Thiếu Sơ.

“A!” Thân hình đang nhảy lên cửa sổ la lên một tiếng, chủy thủ trong tay đồng thời rơi xuống đất, Tô Thiếu Sơ tựa vào tường, đau đớn che ngực, kinh khí trên cánh tay tựa như đang chạy vào tim mạch của hắn, trái tim cứ như đang bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua vậy!

“Thế nào, yêu đệ còn muốn đi không?” Thoát khỏi dải hồng gấm, Chu Dục đi tới trước mặt Tô Thiếu Sơ, nhìn về mặt Tô Thiếu Sơ đau khổ, hắn hài lòng cười lạnh.

“Vậy phải xem... Tam hoàng tử... cho Thiếu Sơ... đại lễ gì!” Đau đớn làm cho hắn khó mà nói được hết câu.

Tối nay hắn bị bắt chắc rồi, ngoan cố chống lại chỉ làm cho nội thương càng nặng thêm, huyết chi, khí huyết chi độc trong cơ thể cũng phải dựa vào hắn, đành phải nuốt nỗi nhục trước mặt lại, tránh cho sau này mất đi nhiều cơ hội phản kích!

“Đại lễ này chính là...” Chu Dục giương một tay lên, một cổ nội lực kéo Tô Thiếu Sơ lại, đẩy hắn ngã vào trong khuỷu tay của Chu Dục. “Để bổn hoàng tử xác nhận thân phận và giới tính thật sự của người vậy!”

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - góc nhỏ cho người yêu sách]

“Tam hoàng tử... Đại lễ này, Thiếu Sơ không... không cần!” Tô Thiếu Sơ nằm trên tay hắn, nhìn gương mặt cúi xuống bề nghệ, ánh mắt dần dần trở nên dữ tợn kia, Tô Thiếu Sơ từ lâu không còn biết sợ là gì, lại bắt đầu cảm thấy khủng hoảng trong lòng.

“Không cần sao? Ha ha ha!” Hắn cười, tháo vạt áo của Tô Thiếu Sơ ra, cánh tay dò vào trong, bắt lấy một dải gấm, ánh mắt thủy chung vẫn khóa chặt vào người bên dưới. “Đứa con thứ sáu của Tô gia, là nữ, cũng là người của Thiên gia ta...”

Dải gấm đột nhiên bị kéo xuống, hai đầu vú tròn trịa trần trụi xuất hiện!

Tô Thiếu Sơ đột nhiên nhắm mắt lại, không phải vì cảm thấy khó xử vì trần trụi, cũng không phải vì bàn tay to đang đặt lên ngực kia, mà là vì cặp mắt như sói kia, giống như đã cướp được con mồi vào tay, cảm thấy hưng phấn, muốn nhanh chóng nuốt con mồi vào bụng!

Không chịu nổi nữa, Thiếu Sơ mờ mịt tựa vào tay hắn, cảm giác mình bị ôm lấy, nửa mê nửa tỉnh.

Chu Dục vuốt ve “nàng” trong ngực, như nhận được chiến lợi phẩm, đi vào mật thất đằng sau tường, sau đó, bức tường lại trở về như cũ, ánh trăng rọi qua song cửa sổ, yên lặng soi sáng cả thư phòng u tĩnh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dan-ngoc-giai-nhan>